

သစ်မြန်မာ့စာပေ

BURMESE CLASSIC

ဘာသာပြန်ဆွေ

မြန်မာပြန်

မာဏ်ချီတော့လက်ရွေးစင်

အဝင် သင်္ချိုင်းဖျာတစ်ည

လျှို့ဝှက်သည်းဖို ဝံ့ထောက်ဝတ္ထုတိုများ

ပုံနှိပ်မှုငွေအား

စာပေနှင့်ပြုချက်
မုတ်နှာပုံနှိပ်မှုနှင့်ပြုချက်
ပုံနှိပ်သူ

- ၅၀၁၄၂၅၁၁၀၇
- ၅၀၀၇၆၆၀၇၀၈
- ဒေါ်အေးခိုင်
(စိန်ကြယ်ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ်(၇၂)လမ်း(၃၀)
ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

- မနိနီဇင်
(စာပေ)
အမှတ်(၁၈၇)ပထမထပ်၊ (၃၉)လမ်း
ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသည့်ကာလ
အုပ်စု
တန်ဖိုး
အတွင်းဒီဇိုင်း

- ၂၀၀၈ ခု၊ ဇူလိုင်လ
- ၁၀၀၀
- ၁၅၀၀ ကျပ်
- မောင်လှရွှင်၊ ထာဆင်ထူး၊ ညိုညိုလွင်၊
ကျော်ဦး၊ ကျော်စိုးညိုနီ၊ မိုးဝေ

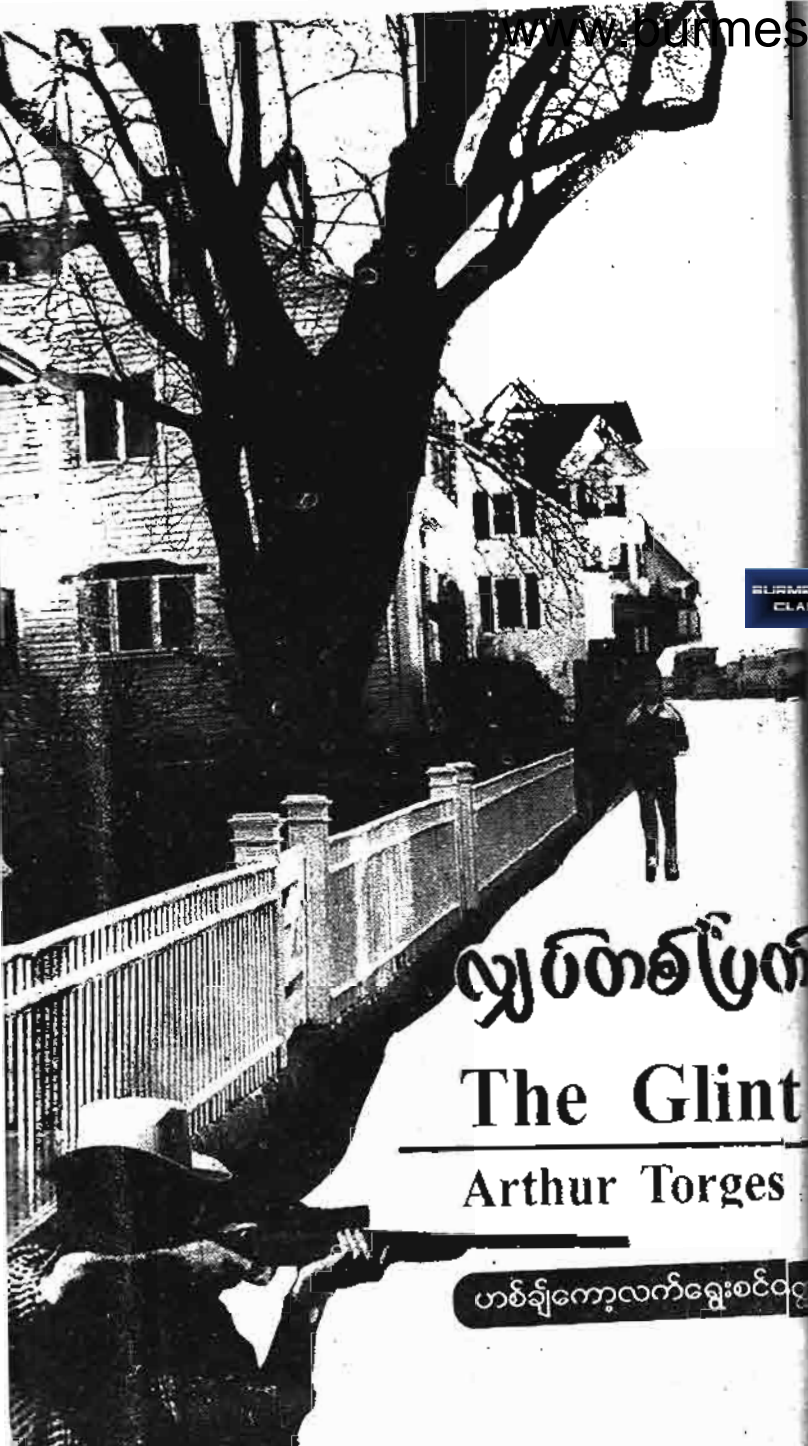
ပြန်ဆိုရေး

ဖော်မွန်စာပေ
အမှတ်(၁၀၅) ၃-လွှာ (သာ)
မန္တလေးလမ်း၊ တန်တော်ကလေး
ရန်ကုန်မြို့။

မာတိကာ

၁။	လျှပ်တစ်ပြက်	၆
၂။	သင်္ချိုင်းမှာတစ်ည	၁၈
၃။	လီလီဆိုသောမိန်းမချော	၃၆
၄။	လေပြောင်းလေလွဲ	၅၄
၅။	ကံ	၇၅
၆။	နရသိန်၏လောင်းရိပ်	၉၂
၇။	ပန်းနဲ့ပစ်တာလည်း	၁၁၀
၈။	ခမ်းနားစွာပျက်စီးခြင်း	၁၂၄
၉။	တိုက်ဆိုင်သမျှထိုဒုက္ခ	၁၇၄
၁၀။	အပြစ်မတင်ချင်	၁၉၀
၁၁။	မိန်းမအလုပ်အဆုံးမသတ်	၂၀၀
၁၂။	အိပ်မက်အိမ်	၂၁၈
၁၃။	ကလေးစား၏နောက်ကွယ်မှာ	၂၃၀

BURMESE CLASSIC

လျှပ်တစ်ပြက်

The Glint Arthur Torges

ဟစ်ချ်ကော့လက်ရွေးစင်ဝတ္ထု

ဖော်မွန်စာပေ

လမ်းတလျှောက်၊ လျှောက်သွားနေသည့်ဂီလီဆိုင်းဘတ်ကိုဖုံထူထူအခန်းပြတင်းပေါက်ဘောင်တွင်ထိုင်ရှင်း အက်ဘိုဝင်ကကြည့်နေမိသည်။ ခေါင်းသေးသေးလမ်းလျှောက်ပုံက တစ်ရက်သားနွားပေါက်ကလေးနွယ် ယိုင်ထိုးရွှိသောဂီလီမှာ ဘိုဝင်၏စိတ်ထဲတွင် ယခင်ကတော့စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်စရာတစ်ခုပင်၊ ဆွဲအနားမကြားပြီး၊ ဦးနှောက်ပုံမှန်မဟုတ်သော ဂီလီအားမည်သူကမျှစောင့်ကြည့်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

ဤကောင်လေးသည် တစ်နေ့နေ့တွင်တော့ လူသတ်၊ မုဒိမ်းကျင့်၊ လူကိုအပိုင်းပိုင်းခုတ်ထစ်သူဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု သူမကြာခဏတွေးမိသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ဦးခေါင်းကသေးသေးကြီးကြီး၊ အသက်က(၁၆)နှစ်လောက်ရှိချင်ရှိ၊ စိတ်လှုပ်ရှားခံစားတတ်ပုံကတော့ သာမန်အရွယ်ရောက်သူများနွယ်ပင်ဖြစ်သည်။

ဂီလီမှာမည်သို့မှန်းမသိ အလွန်စိတ်ထားကောင်းလှသည် တိရိစ္ဆာန်များကိုချစ်တတ်ပြီး ညင်ညင်သာသာကိုင်တွယ်တတ်သည်။ စာလေးများကသူ့အားရယ်စရာသဘောထားကြ၊ ခိုင်းကြလုပ်သည့်တိုင် သူ၏သတ္တိကောင်းပုံကိုတော့ တလေးတစားရှိကြသည်။ ဂီလီသည်ဘယ်အရာကိုမဆို ရဲရဲဝင့်ဝင့်လုပ်တတ်ပြီး၊ လူကိုဒုက္ခမပေးကြောင်း အားလုံးကသိထားကြ၍ဖြစ်သည်။

•ဂီလီမှာစာမရေးတတ်၊ မဖတ်တတ်သော်လည်း၊ လက်ဟန် ခြေဟန်၊ ပုံဆွဲပြုပြီးခိုင်းသည်များကို သဘောပေါက်သည်။ စွန် ကောင်းကောင်း၊ စက်တံစီးပြားကောင်းကောင်းတို့ကိုလုပ်တတ်၍ သက်တူရွယ်တူထက်ဦးနှောက်ပိုကောင်းပြီး အသိဉာဏ်ရှိနိုင်သူတို့ ကြားဝယ်ထင်ရှားနေသည်။

ဂီလီကိုမွေးဖွားလာခြင်းက၊ သူ့အဖေအားပျက်စီးသွားလု နီးပါးဖြစ်ခဲ့ရသည်။ စာရင်းကိုင်စာရေးဖြစ်သူမေရွန်ဆိုင်းဘတ်မှာ သူမတတ်နိုင်ခဲ့သည့်ကောလိပ်ထက်၊ အနုမြူပထမပညာရှင်အဖြစ် သားအားဖြစ်စေလိုစိတ်ရှိခဲ့သည်။ ယခုတော့သားဖြစ်သူအားဘခင် ကြီးကချစ်ဟန်လည်းမပြု၊ ပြောဆိုဆက်ဆံမှုလည်းမရှိခဲ့သည်မှာ (၁၆)နှစ်လုံးလုံးပင်။

သို့သော်မိန်းမသားလည်းဖြစ်၊ ဝမ်းနှင့်လည်းလွယ်ခဲ့ရသည့် မိခင်ကတော့ထိုသို့မဟုတ်ပါ။ သူမမှာပိန်ပိန်ရှည်ရှည်၊ မျက်နှာကမူနီ ပျပျနှင့်ပါးစပ်ကအလွန်သေးငယ်ရာ၊ ပဲစေ့တစ်စေ့စားရန်အတွက် ဘိနပ်စီးသည့်ဂေါ်ပြားကလေးသုံးရသည့်ပုံမျိုးရှိသည်။ သို့သော်သား ကိုတော့ဂရုစိုက်သည်။ သူမကိုယ်တိုင်ကပညာမတတ်၍ ဂီလီအား ပညာသင်မပေးနိုင်သော်လည်း လက်မှုအလုပ်လုပ်တတ်ရန်တော့ အားပေးခဲ့သည်။

ဂီလီအကြောင်းကို အားလုံးသိပြီးဖြစ်သည့်အချက်များ အားအက်ဘိုဝင်ကစဉ်းစားနေမိသည်။ ဂီလီနှင့်ပါတ်သက်၍ သူ့သ ဘောထားကာရုတ်တရုတ်ပြောင်းသွားသည်။ လှစ်လှူရှုလိုစိတ်မျိုး ကော၊ ဂရုဏာသက်လိုစိတ်မျိုးပါဖြစ်လာခြင်းမဟုတ်၊ ဂီလီ၏ခေါင်း သေးသေးလေးကိုကြည့်ရင်း လူသတ်ကိရိယာတစ်ခုအဖြစ် ပီပီပြင် ပြင်ဖြစ်မည့်အရေးကို သူတွေ့နေခြင်းဖြစ်သည်။

ယနေ့အချိန်အထိတော့ မည်သူ့ကိုမှဘိုဝင်မသတ်ဘူးပါ။ သူ့မှာအလုပ်ရှင်အားပြန်အပ်ရန် ၁၅(၆)သောင်းကျော်အလွဲ

ဖော်မွန်စာပေ

သုံးစားလုပ်ထားမှုရှိနေသည်။ တင်ကောလင်းသေမှဖြစ်မည်။ သို့မ ဟုတ်ပါကထောင်ထဲတွင်နှစ်ရှည်လများနေရပေလိမ့်မည်။ ကော လင်းကအကြီးတန်းစာရင်းကိုင်ဖြစ်သည်။ ဘိုဝင်အားပြဿနာဖြစ် စေမည့်စာရင်းကိုင်များကိုအဓိကထားကိုင်လျက်ရှိသည်။ ၎င်းအား နှုတ်ပိတ်မှသာ ဥပဒေစက်ကွင်းက ဘိုဝင်လွတ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

ကုမ္ပဏီအနေဖြင့် ဘိုဝင်အားအပြစ်ရှိကြောင်းသိမြင်နိုင် သည်။ သို့သော်ကောလင်းမရှိလျှင်သက်သေမပြုနိုင်၊ ကောလင်း အားရှင်းပစ်ခြင်းမှလွဲ၍ သူ့အတွက်အပြစ်လွတ်စရာလမ်းမရှိ၊ အလွဲ သုံးစားလှုပ်မှုအတွက်သေဒဏ်ခံရမည်ဆိုသည်ကလည်းမနိပ်၊ မခိုင် လုံသောအကြောင်းနှင့်ကောလင်းသေခြင်းမှလွဲ၍ တခြားဘာမှမရှိ တော့၊ ဤအတွက်ဂီလီကပါလာရခြင်းဖြစ်သည်။

ဂီလီနှင့်သူလုံးဝစကားပြောဖူးခြင်းမရှိခဲ့ပေ၊ ထိပ်တန်းအ ရက်ဆိုင်ကဲ့သို့နေရာမျိုးများတွင် ဂီလီနှင့်ဆုံမိခဲ့ခြင်းတော့ရှိသည်။ သူနှင့်ဂီလီတို့ပါတ်သက်ဆက်နွယ်နေကြောင်း မည်သူမှမသိနိုင်၊ တခြားသူများသာဂီလီကိုခေါ်ခိုင်းတတ်သည်။ သူတို့၏ကလေးများ အတွက်စွန့်လုပ်ပေးခိုင်းတတ်သည်။ ထိုသို့အဆက်အဆံမျိုးသူနှင့် တော့မရှိ။

ယခုတော့သူနှင့်ဂီလီတို့ဆက်ဆံရတော့မည်။ သို့သော်ခိုး ကြောင်ခိုးဝှက်နှင့်သာဖြစ်သည်။ အချိန်ကလည်းမရတော့၊ မကြာမီ ကောလင်းကစာရင်းများတွင်မမှန်မကန်ဖြစ်နေပုံအား တွေ့သွား တော့မည်။

အခြေခံအကြံအစည်ကတော့ ဘိုဝင်၏စိတ်ထဲတွင် ရိုးရိုး နှင့်ရှင်းရှင်းသာဖြစ်သည်။ ဂီလီမပြောနှင့်မြို့နေအထက်တန်းစား ယူဂိုလ်များပင် မငြင်းပယ်နိုင်သည့်အချက်တစ်ချက်ကိုသူသိမြင်ထား ပြီးဖြစ်သည်။ ထိုကိစ္စကိုဂီလီလုပ်ရေးအတွက် သူ့အရိုးကြေကြွ အရေးခန်းခန်း၊ ဝင်ငွေဆုံးရှုံးဆုံးရှုံး နောင်တွင်စိတ်မသက်မသာ

ဖော်မွန်စာပေ

ဖြစ်ရပြန်ရ၊ သူလုပ်မည်။

ဂီလီမှာခေသူမဟုတ်၊ ပုံစံအမျိုးမျိုးရှိသောမျက်နှာဖုံးများ တပ်၍ ဆင်နွဲ့သောပါတီပွဲကျင်းပချိန်မျိုးတွင် အိမ်သို့မဖိတ်ခေါ်ပဲ ရောက်လာသူများအား ရေနှေးနှင့်အပေါ်မှလောင်းချတတ်သော မစွက်မက်ဂိုနစ်ဝယ်၏အဖြစ်ကိုကြည့်ပါ။ သူမတွင်ခွေးဘီလူးကြီး တစ်ကောင်ရှိသည်ကို အားလုံးကသိထားကြသည်။ ထိုခွေးကြီးကို ကြောက်ပဲ။ အိမ်ထဲသို့မည်သူမျှမဝင်ရကြ၊ ဤသည်ကိုဂီလီကရ အောင်ဝင်ကာ၊ ကားတစ်စီးပေါ် ခုန်ချလွတ်မြောက်အောင်လုပ်ပြ ခဲ့ဖူးသည်။

ဤလိုဓားမျိုးနှင့်သူ့အလုပ်ဖြစ်နိုင်ကြောင်း ဘိုဝင်တွေ့မိ သည်။ သူကရှုဒေါင့်မျိုးစုံကစဉ်းစားပြီးသေချာသည့်ချဉ်းကပ်ပုံတစ် ခုကိုတွေ့တော့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ကုန်စုံဆိုင်များတွင် လက်ပစ်ဗုံးအတုများရောင်းတတ်ကြ သည်။ ထိုပစ္စည်းများကိုစက္ကူဖိသည့်ပစ္စည်းအဖြစ်အသုံးပြုတတ် ကြသည်။ ဥရောပနှင့်ကိုရီးယားမှ စစ်ပွဲများအတွင်းလက်ပစ်ဗုံး ပေါက်ကွဲပွဲများကိုတွေ့ဖူးသူများ၊ အိပ်(စ)ရေးမျက်လုံးမရှိသူများမှာ ထိုလက်ပစ်ဗုံးများကို အမှန်ပင်ကြောက်လန့်ကြပါသည်။

ဘိုဝင်က ပတ်ဝန်းကျင်အနီးအနားမှလွဲ၍ အခြားကုန်စုံ ဆိုင်များသို့ သူလိုချင်သောလက်ပစ်ဗုံးအရုပ်ကိုရှာဖွေသည်။ နောက် ဆုံးတွင်အသံကျယ်ကျယ်နှင့်ပေါက်ကွဲပြီး ရောင်စုံစက္ကူများဖွားကနဲ လွင့်ကြသွားစေသည့်လက်ပစ်ဗုံးအရုပ်ကိုရှာတွေ့သည်။ ဂီလီအား ရှင်းပြရာ၌၊ အခက်အခဲမတွေ့စေရန်၊ လက်ပစ်ဗုံးတုနှစ်ခုကိုဝယ် လိုက်သည်။ ယခုအထိအခက်အခဲမရှိ၊ လွယ်ကူလှသည်။ တကယ် သပ်ရမည့်အလုပ်ကိုတော့ ယခုမှလုပ်ရတော့မည်။

လွန်ခဲ့သောငါးနှစ်က ဘိုဝင်သည်အမျိုးသားကာကွယ်ရေး တပ်ဖွဲ့သို့ဝင်ခဲ့ဖူးသည်။ သူ၏အလုပ်ရှင်မှာဗိုလ်မှူးကြီးဖြစ်နေ၍

ထိုစဉ်ကတွေ့ခဲ့သောသေနတ်များ၊ မော်တာများ၊ ဘူကာများ၊ လက်ပစ်ဗုံးများထားသည့် ယမ်းတိုက်ကိုသတိရမိသည်။

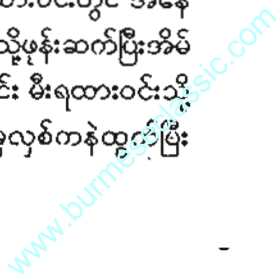
ထိုယမ်းတိုက်မှာ နေရာကျယ်၍ငှားရမ်းခသက်သာသဖြင့် ကပွဲများကျင်းပရာဖြစ်လေ့ရှိခဲ့သည်။ ထိုညမျိုးတွင် ယမ်းတိုက်ပတ် ဝန်းကျင်၌ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်နှင့် လူများစွာရှိနေတတ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဘိုဝင်မှာအမေးအမြန်းမရှိ၊ ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်စရာရှိသည်။

စနေနေ့တွက်ကပွဲတစ်ခုပြုလုပ်နေရာ၊ ဘိုဝင်ကအခြေအ နေအကဲခတ်ရန်သွားရင်း၊ သော့ခတ်မထားသည့်ဘေးပေါက်တစ်ခု ကိုတွေ့လိုက်မိသည်။ ထိုတံခါးပေါက်ကသို့လှောင်ခန်းသို့ရောက်စေ သည်။ ဘိုဝင်ကမောင်းချဓားလေးနှင့် သို့လှောင်ခန်းသော့ကိုဖွင့် လိုက်နိုင်သည်။

အခန်းထဲရှိလက်ပစ်ဗုံးသေတ္တာများကို ခပ်သွက်သွက်အကဲ ခတ်ရင်း ဖွင့်ပြီးသားသေတ္တာကိုရှာသည်။ သေတ္တာတစ်လုံးထဲတွင် တစ်ဝက်နီးပါးရှိသောလက်ပစ်ဗုံးများကိုတွေ့ရသည်။ တစ်လုံးကို တုန်တုန်ရင်ရင်နှင့်ယူလိုက်သည်။ အပြင်သို့ခတ်သုတ်သုတ်ပြန်ထွက် သည်။ ကပွဲမှရယ်သံများကိုကြားလိုက်ရသည်။ ဇောချွေးများပျံနေ သော်လည်းအခက်ခဲဆုံးအပိုင်းကတော့ ပြီးသွားပြီဖြစ်သည်။

ဂီလီနှင့်ပတ်သက်၍ အတတ်နိုင်ဆုံးလျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက်လုပ် စရာသာကျန်တော့သည်။ ဂီလီမှာစာမရေးတတ်၊ စကားမပြောတတ် သဖြင့်ဆက်ဆံရသည်မှာခက်ခဲမည်။ သို့သော်ဂီလီစိတ်ဝင်စား အောင်ဖိအားတစ်မျိုးသုံးရပေမည်။

ဂီလီမှာကျောင်းတတ်သူမဟုတ်သဖြင့် ဟိုဟိုဒီဒီလျှောက် သွားနေတတ်သည်။ ပန်းခြံရှိကစားကွင်းနှင့်မီးရထားဝင်းတွင် အနေ များသည်။ ဘိုဝင်ကသူ့နေမကောင်းကြောင်း ရှုံ့သို့ဖုန်းဆက်ပြီးအိမ် မှာပင်နေလိုက်သည်။ အိမ်ပြတင်းပေါက်မှနေရင်း မီးရထားဝင်းသို့ သွားသည်ကိုမြင်လိုက်ရသည်။ ဘိုဝင်ကအိမ်မှလှစ်ကနဲထွက်ပြီး

နောက်ဖေးလမ်းများမှနေ၍ ဂီလီနှင့်သွားတွေ့သည်။

သူကဂီလီကိုပြုံးပြသည်။ ဂီလီကလည်းအားပေးတရပြန် သွားပြုပြသည်။ ဘိုဝင်ကဂီလီကိုတစ်ဒေါ်လာပေးလိုက်ရာ သူ့အား ချက်ခြင်းခင်သွားစေသည်။ ဂီလီမှာချောကလက်ကိုကြိုက်ရာ ပထမ ဦးတွေ့သည့်ဆိုင်တွင်ဝယ်စားပေးလိမ့်မည်။

ဘိုဝင်ကလက်ပစ်ဗုံးတုကိုထုတ်လိုက်သည်။ သူကတစ်ကယ့် လက်ပစ်ဗုံးနှင့်တူစေရန် ရောင်စုံစက္ကူများစုကိုထုတ်ပြီး ခဲစများ ထည့်ထားခဲ့သည်။ သူကဂီလီစိတ်ဝင်စားစေရန် လက်ပစ်ဗုံးပင်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းဆွဲဖြုတ်ပြီး ဂီလီအားပေးသည်။ ဂီလီကလည်းနောက် ထပ်လက်ဆောင်တစ်ခုခုရသည့်နယ် ဝမ်းပမ်းတသာလှမ်းယူသည်။

လက်ပစ်ဗုံးကဆွဲစက္ကူအတွင်း ပေါက်ကွဲသွားသည်။ ရောင်စုံစက္ကူများခဲစများက အန္တရယ်မရှိစေပဲလွင့်စင်သွားသည်။ ဂီလီမှာထိတ်လန့်သွားသော်လည်းဘိုဝင်ကရယ်မောရင်း နောက် ထပ်တစ်ဒေါ်လာတန်တစ်ရွက်ထပ်ပေးသဖြင့် ဝမ်းသာသည့်သဘောဖြင့် ဝူးဝူးဝါးဝါးအသံထွက်လာသည်။

ထို့နောက်မှ ဘိုဝင်ကကုမ္ပဏီမဂ္ဂဇင်းမှညှပ်ယူထားသည့် တင်ကောလင်း၏ဓါတ်ပုံကိုထုတ်ပြသည်။ သူလိုချင်ရာကိုပုံဆွဲပြ။ လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့်ပြကာ၊ စိတ်ရှည်ရှည်နှင့်ရှင်းပြသည်။ နှုတ်ဆင်း ပြီးဟာပါရိပ်သာလမ်းသို့ပြန်မည့်အချိန်ကိုလည်း နာရီဖြင့်ရှင်းပြ ရသည်။ ကုမ္ပဏီအဆောက်အအုံပုံကိုလည်းပြရသေးသည်။ ဂီလီက ထိုနေရာကိုသိဟန်ခေါင်းတည်တည်လုပ်သည်။

ဂီလီလုပ်ရမည်မှာ နှိုးမှကောလင်းထွက်လာသည်ကိုစောင့် ပြီးနောက် လက်ပစ်ဗုံးပေးရမည်။ ပေါက်ကွဲသည်အထိစောင့်ရမည် သတ္တိရှိသောလုပ်ရပ်ပြုရမည်ဖြစ်၍ ထွက်မပြေးရ၊ ထိုသို့လုပ်နိုင်လျှင် ဤပိုက်ဆံပေးမည်ဆိုကာ ဘိုဝင်ကဆယ်ဒေါ်လာတန်တစ်ရွက်ကို ယမ်းပြသည်။

ဂီလီ၏မျက်လုံးအစုံက ငွေတစ်ဆယ်တန်ကိုတွေ့ပြီးပြု၊ ဘယ်သွားသည်။ လူ့အများစုကတော့သူ့အားပြောင်ကြလှောင်ကြ ပုကွပေးကြနှင့် ဤသူကတော့ကောင်းလှသည်။ အပြောင်းအလွဲ တစ်ခုဟုဂီလီမှတ်ယူလိုက်သည်။

ဘိုဝင်ကသေချာစေရန်ညွှန်ကြားချက်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ခွင်းပြသည်။ ဂီလီမှာအသိဉာဏ်ထုံသူမဟုတ်ကြောင်း သူ့အံ့အားသင့် မိသည်။ လူ့ကောင်ထွားပြီးခေါင်းသေးသော်လည်း ထုံထိုင်းသူမဟုတ်၊ သူ့ခိုင်းရာကိုဂီလီနားလည်ပြီးလက်ခံသည့်အပြင် ဟောင်ဖွာဟောင် နှာမပြောနိုင်ခြင်းက ဘိုဝင်အတွက်စိတ်သက်သာစရာပင်ဖြစ်သည်။

ဖြစ်လာမည့်ကိစ္စများအတွက် ဘိုဝင်မပူပါ။ ဂီလီသည်လက် ပစ်ဗုံးတစ်လုံးကောက်ရပြီး ကောလင်းကိုပေးရင်းပေါက်ကွဲသွား သည်ဟု လူ့အများပြောကြမည်။ သတင်းစာများကရေးကြလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ်တခြားကလေးများက လက်ပစ်ဗုံးအစစ်မှန်းမသိပဲ ဂီလီ ကိုပေးလိုက်ကြောင်းမှတ်ယူကြလိမ့်မည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဘိုဝင် နှင့်ကောလင်းသေဆုံးမှုကို မည်သူမှဆက်စပ်မိလိမ့်မည်မဟုတ်။ ဂီလီ သေဆုံးခြင်းမှာလည်း လူ့အဖွဲ့အစည်းကိုမည်သူမျှမထိခိုက်သည် ကသေချာလှပါသည်။

ဘိုဝင်က "ဟုတ်ပြီ" ဟူသောသဘောဖြင့် ခေါင်းကိုတဆတ် ဆတ်ညိတ်ပြသည်။ ဂီလီကလည်းထိုအတိုင်းလုပ်ပြသည်။ ကြားဖူး သည့်စကားတို့မှာမှန်နေသည်။ ဂီလီသည်လုပ်မည်ဟုကတိပေးလျှင် ထပ်မည်သူမျိုးဖြစ်သည်။ ၎င်းဟာစိတ်ခုံးခုံးချထားဟန်ဖြင့် တောက် ဖြောင်နေသည့်မျက်လုံးအစုံကိုတွေ့နေရသည်။

ဂီလီအားထားရစ်ခဲ့ပြီး ဘိုဝင်ပြန်လာချိန်မှာ မွန်းတည့်ချိန် ဖြစ်ပြန်သည်။ လက်ပစ်ဗုံးမှပင်ကိုတော့ ဂီလီတစ်ယောက်တည်းရှိ နှိပ် ပြုတ်ထွက်မသွားအောင်စိုးရွံ့နေမိသည်။ သူကလာစဉ်ကအ ခိုင်း အိမ်နောက်ဖေးမှပြန်ဝင်သည်။ ကျရောက်လာမည့်ညနေပိုင်း

ကားမိုင်ထောင်ပေါင်းများစွာ ဝေးသည့်နှယ်ရှည်ကြာလွန်းလှသည်။

ညနေ(၅. ၁၅)နာရီတွင်တော့ အခန်းရှေ့ကပြတင်းပေါက်ကို မှင့်လိုက်သည်။ ရုံးမှာသုံးလမ်းကျော်မျှသာဝေး၍ လက်ပစ်ဗုံးပေါက်ကွဲသံကိုတော့ မည်သူမဆိုကြားနိုင်လောက်သည်။ မှန်သည်။ တစ်မြို့လုံးကြားလိုက်ရသည်။ အချင်းဖြစ်ရာသို့လူများပြေးလွှားသွားသကဲ့သို့ သူလည်းစိတ်ပေါ့ပေါ့နှင့်ရောက်သွားသည်။

ရုံးသို့သူရောက်သွားသည့်အခါ ရင်ခုန်လှသည်။ လူနာတင်ကားရောက်နှင့်နေသည်။ သွေးရွှဲနေသည့်အဝတ်အုပ်အလောင်းက နှစ်လောင်း၊ ဖြစ်မှဖြစ်ပါ့မလားဟုစိုးရိမ်ခဲ့ရသည့်သူ့အစီအစဉ်ကလုံး ပြီးမြောက်သွားပြီ။ ကောလင်းလမ်းရှင်းသွားပြီ။ သူ့အားမည်သူမျှအပြစ်ပုံချ၍မရတော့။

နှစ်ဦးစလုံးပွဲချင်းပြီးသေကြောင်းကို နောက်တစ်နေ့ရုံးအခရောက်တွင်သူသိရသည်။ ထင်ရာမြင်ရာပြောဆိုနေပုံကမျိုးစုံသော်လည်း သူနှင့်ဆက်နွယ်မှုမရှိ။ ဂီလီသည်လက်ပစ်ဗုံးကောက်ရပြီး ကောလင်းအားပေးရာမှပေါက်ကွဲကြောင်း ကောလင်းမှာရန်သူဟူ၍ မရှိသဖြင့် မတော်တဆဖြစ်ရပ်သာဖြစ်ကြောင်း အများကမှတ်ယူထားကြသည်။

ထိပ်တန်းအရက်ဆိုင်တွင် ဘိုဝင်ကအများနည်းတူကောလင်းသည်လူကောင်းသူကောင်းဖြစ်ကြောင်းပြောဆိုကာ ကောလင်းအတွက်ဆုတောင်းပြီး အရက်တစ်ခွက်သောက်လိုက်သည်။

ရက်သတ္တပါတ်အတော်ကြာပြီးနောက် ငွေအလွဲသုံးစားလုပ်ထားသည်ကိုသိသွားကြသည်။ ကုမ္ပဏီဒုက္ကဋ္ဌပီဂျေနှင့်ဘိုဝင်တွေ့ရတော့သည်။

“ဒီကိစ္စဟာမင်းမဟုတ်ရင်၊ တင်ကောလင်းပဲဖြစ်မယ်၊ ဒါပေမယ့်ကောလင်းဟာဘဝတလျှောက်လုံး မျဉ်းမြောင့်လိုမြောင့်မှန်တာငါသိတယ်၊ မင်းကိုတော့ငါမသေချာဘူး၊ ခက်တာကသက်သေ

သက်ကာရမရှိတာပဲ”

“ကျွန်တော့်မှာဘာအပြစ်မှမရှိပါဘူး”

“သိပ်ဟုတ်ပါလား၊ သေတဲ့လူကိုစွတ်စွဲတဲ့တာ”

“ကျွန်တော်ဘယ်သူ့ကိုမှ စွပ်စွဲတာမဟုတ်ပါဘူး. . . ကိုယ့်

ကိုယ်ကိုကာကွယ်တာပါ”

ပီဂျေ၏မျက်နှာမှာနီရဲလာပြီး အသက်ပြင်းပြင်းရှူလျက်ရှိသည်။

“မင်းကိုတရားရုံးပို့ရင် ကောလင်းကိုပဲအပြစ်ပုံချမှာ”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲကာကွယ်မှာပါ”

“အေး. . . မင်းအတွက်အနှေးနဲ့အမြန်ဆိုသလို ဒဏ်ခတ်ခံရမယ်ဆိုတာတော့သိထားလိုက်၊ ငါတရားမစွဲတော့ဘူး၊ စွဲလိုက်ရင် ကောလင်းတို့မိသားစုနှစ်နာတယ်. . . ကလိန်ကကျစ်ရှေ့နေတစ်ယောက်ယောက်ကလည်း မင်းကိုလွတ်သွားအောင်လုပ်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်. . . ကဲ. . . ထွက်သွားစမ်းကွာ၊ ထွက်သွားစမ်းမြန်မြန်”

ဘိုဝင်ကသူ့စားပွဲကိုရှင်းပြီးထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့အားအလုပ်ဖြုတ်ခြင်းအတွက်ကြိုတင်သတိပေးစာတောင်းလိုသည်။ သို့သော်နှစ်ပါတ်စာလုပ်ခသာတောင်းရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူနှင့်တရားပြိုင်မပတ်သက်လို့ဟန်ဖြင့် သူတို့ကလည်းပေးကြသည်။

သူ့အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်တွင် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးရောက်နှင့်နေသည်။ မစွက်ဆိုင်းဘတ်ဖြစ်ကြောင်းသူမှတ်မိလိုက်သည်။ ရင်ထဲတွင်ဒိန်းကနဲခုန်သွားသည်။

“အဆောင်မန်နေဂျာက ကျုပ်ကိုမင်းအပေါ် လို့ပြောလို့ဝင်ခွင့်ပေးလိုက်တာ”

“ခင်. . . ခင်ဗျားဘာကိစ္စလဲ. . . ခင်ဗျားကိုကျုပ်မသိပါလား”

“ကျုပ်ကသိပ်ညာဏ်ကောင်းတဲ့သူမဟုတ်တော့ မင်းကိုရွာ

ရတာမလွယ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့်သနားစရာကောင်းတဲ့မစ္စတာကောလင်း အလုပ်လုပ်တဲ့နားကိုသွားသတိရလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာသူတို့ကိုပုံတွေပြ ပြီးမေးတော့ ဘယ်သူလဲဆိုတာသိလိုက်ရတာ”

“ဘာပုံတွေလဲ”

“ကျုပ်ရဲ့သနားဖို့ကောင်းတဲ့သားလေးဟာ စာလည်းမရေး တတ်မဖတ်တတ်၊ စကားမပြောတတ်၊ နားမကြားနဲ့ပါ။ ဒါပေမယ့် လက်မှုပညာကတော့တော်တယ်၊ စာကြည့်ခန်းထဲကနေ၊ ပုံလှလှတွေ ဆွဲထားတဲ့စာအုပ်တစ်အုပ် ကျုပ်ရလိုက်တယ်လေ၊ သူကခဲတံနဲ့ကော ရောင်ခုံဖယောင်းနဲ့ပါပုံဆွဲသိပ်ကောင်းတာ၊ ဒီတော့မင်းရဲ့မျက်နှာထူ ထူ၊ မေးစေ့ကအဖုနဲ့၊ နားရွက်ထိပ်ပိုင်းလိပ်နေပုံကိုပီပီပြင်ပြင်ဆွဲ ထားခဲ့တာ၊ ဒီပုံကိုကြည့်ပြီး မင်းရဲ့ကလေးတွေက ချက်ချင်းမှတ်မိခဲ့ တာ”

သူမလှမ်းပေးသည့်စာရွက်ကို သူကအလိုလိုလှမ်းယူမိ သည်။

“သူကဒီပုံကို... သူ့ကိုမင်းလုပ်ခိုင်းတဲ့အလုပ်မလုပ်ခင် ညနေကဆွဲခဲ့တာ”

ဘိုဝင်မှာပုံများကိုကြည့်ရင်း ဆွဲအနားမကြားသည့်ဂီလီ သည်ပါရမီရှင်ရုပ်ပြောင်ပုံဆွဲဆရာဖြစ်ကြောင်း လက်ခံမိသည်။ ပုံထဲ တွင်သူနှင့်ကောလင်း၏ပုံပါသည်။ ဂီလီဖျော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ဝဲပေါက်ကွဲပြီးစက္ကူများလွင့်ပျံနေပုံကိုမြင်ရသည်။ ဆယ်ဒေါ်လာ ငွေစက္ကူများဖြစ်သည်။

သို့သော်သူမမှသားဖြစ်သူလောက်မတော်၊ ယခုသူ့အားထို ရုပ်ပုံစာရွက်ပေးသည်ဖြစ်ရာ၊ ဘိုဝင်ကစက္ကူကိုဆုတ်ဖြုတ်လိုက်ပြီး နောက်ဆုတ်ရပ်နေလိုက်သည်။ သူမကတော့မည်သူမျှမတားပါ။ စုတ်ခြာခြာလက်ကိုင်အိတ်ကြီးကိုဖွင့်၍ ခေတ်ဟောင်းခြောက်လုံးပြန် ကြီးတစ်လက်ကိုထုတ်ယူလိုက်သည်။ ဘိုဝင်မှာသေနတ်ကိုမြင်ပြီး

တံထွေးမြို့ချလိုက်မိသည်။

“ဘာ... ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဂီလီဟာကျုပ်မှာရှိတဲ့တစ်ဦးတည်းချစ်စရာသားလေး၊ လူကောင်းလေးပါ... ကျုပ်ယောက်ျားကတော့အလကားပဲ... ဂီလီကစကားမပြောတတ်ပေမယ့်... ကျုပ်တို့အတူထိုင်ပြီး ရယ်ကြ ပုံဆွဲကြနဲ့နေခဲ့ကြတယ်လေ၊ ကျုပ်မှာရှိတာဆိုလို့သူပဲရှိတာကို မင်းက သတ်ပစ်လိုက်တယ်... အဲဒီတော့မင်းကိုကျုပ်ပြန်သတ်ရတော့မယ်”

“မလုပ်နဲ့”

ဘိုဝင်ကလက်ကာ၍တားသည်။ သူမ၏မျက်လုံးထဲမှစိတ် ခုံးခုံးချထားဟန်ဖြင့် အရောင်လက်သွားပုံကိုမြင်ရသည်။ ဂီလီ၏ မျက်လုံးမှအရောင်လက်ပုံမှာ မိခင်ထံမှအမွေဆက်ခံရခဲ့ကြောင်းပါ သိလိုက်သည်။

ဤသည်မှာဘိုဝင်၏နောက်ဆုံးအတွေးဖြစ်သည်။ သေနတ် သံသုံးချက်ဆက်တိုက်မြည်ဟီးသွားသည့် နောက်တွင်တော့။ ။

သင်္ချိုင်းမှာတစ်ည

ဇာန်ချီကော့လကီရွေးခင်ဝတ္ထု

Keeper of the Crypt

Clark Howard

Design: ...

ဖင့်(ချီ)က တစ္ဆေတစ်ကောင်နယ် သုဿန်ကိုဖြတ်လျှောက်
 ထာခဲ့သည်။ မြက်ခင်းထူထူရှိသဖြင့် ခြေသံမထွက်၊ သူ၏ခါးကိုင်း
 နှင့်ကိုယ်လုံးပိန်ပိန်မှာ ဝုများဝန်းကျင်တွင်မှေ့ခိုနေသည့်မနက်
 နက်ညိုနှင့်ပါးပါးကြားတွင် မြင်နေရသည်။ မြေကွက်လပ်ပြောင်
 ပြောင်ဘက်စွန်းတွင် မြေမမြုပ်ပဲအဆောက်အအုံထဲအခေါင်း
 နှိုးသွင်းပြီး သော့ပိတ်ထားသောတိုက်တလေးတစ်လုံးရှိနေသည်။
 ဖင့်(ချီ)က အသွားရပ်လိုက်ပြီး ခြူးနှင်းကြားသို့ကြည့်လိုက်
 နည်း၊ အညိုရောင်ကိုယ်ပိုင်ကားမောင်းသမား ဝတ်စုံဝတ်လူငယ်
 တစ်ယောက် သပြေလှိုက်တံခါးတွင် အလုပ်လုပ်လျက်ရှိသည်။ လူငယ်
 တစ်ယောက်ရိုးမကျိုးသောအင်္ကျီလက်၊ တောက်ပြောင်နေသောသားရေ
 နှစ်ချပ်တီနပ်၊ မဖွင့်သည်မှာ(၉)နှစ်ကြာခဲ့ပြီးသော တံခါး၏သံပ
 ချောင်းကို သက်တောင့်သက်သာဆီထည့်နေသည်။ လက်အိတ်စွပ်
 တို့ကိုသဘောကျဟန်ဖြင့် ဖင့်(ချီ)ကအတန်ကြာကြည့်နေသည်
 မင်းကံကောင်းတယ်ဂယ်ရယ်စတန်းဒါးဟု ဖင့်(ချီ)ကတွေး
 စိတ်သည်။ ယူနီဖောင်းပေးထားသည်။ သူ့အလုပ်ကသန်သည်။
 မင်းရသည့်အရောင်တင်ဆီဖယောင်းတိုက်ပေးရသည့် ကားက
 နှင်းကောင်းသည်။ ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးမိန်းမရနိုင်သော သူ့မျက်နှာက
 နှော့လာသည်။ မိန်းမကိုထားရန်ပရိဘောဂအစုံ အိမ်တစ်လုံးလည်း
 ထားပေးသည်။ မှန်သည်။ မင်းဟာငါ့ထက်ကံကောင်းလှသည်။

ဖော်မွန်စာပေ

ပြောင်းထဲတွင်နေရသောငါ့မှာ အဖော်ဆို၍လူသေများသာရှိသည် အကြည့်တန်လှသည်။ သုဿန်စောင့်အိမ်ထဲတွင်နေရသောငါ့မှာ ညဘက်များတွင် တစ်ဦးတည်းစကားပြောနေရသည်။

သို့သော်ကိစ္စမရှိ သပြိုင်တိုက်ဂူကိုကျော်၍ မြေကွက်လပ် အစပ်မှအနီးဆုံးအုတ်ဂူကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုနေရာတွင်သူ ငါ့ဥမုတ်လှိုက်ခေါင်းက အဆုံးသတ်ထားသည်။ အချိန်ကတော့ကြာ တော့မည်မဟုတ်။

ဂယ်ရယ်က သူ့အားလှည့်ကြည့်လိုက်၍ မြေကွက်လပ်ဆီသို့ ဖင့်(ခါ)ကခြေလှမ်းလိုက်သည်။

“ဂွတ်မောနင်း ဖင့်ခါ”

“မင်းကိုဒီနေရာမှာတွေ့မယ်ထင်လို့”

သူကသပြိုင်တိုက်ဂူဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ချောဆီငတ် ဗွတ်နေသည့် သံချေးတက်နေသောပတ္တာများကိုကြည့်သည်။

“ခုလိုဆိုတော့ ရှိုးမြို့စားဆာတိုင်ရွှန်းမာဖီဟာနောက်ဆုံး တော့သေပြီပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်”

“အဖိုးကြီးကိုသတိရတဲ့ လူနည်းနည်းပဲရှိလိမ့်မယ် . . ဘယ် လို့ပြန်တာလဲ”

“ဝက်ရွေးပြန်ပြီးတော့ ကိုယ့်လျှာကိုယ်လိပ်အသက်ရှူပိတ် ပြီးသေသွားတာ”

သူက မာဖီအိမ်တော်မှသံမဏိပြာရောင်လက်နေသည့် ကားဆီသို့ ဘယ်ရယ်နှင့်အတူလျှောက်သွားသည်။ မြို့နင်းကွဲစပြုပြီ ဖြစ်ရာ တောင်ကုန်းထက်မှ တိုက်ကြီးကိုသူလှမ်းမြင်ရသည်။

“ဒီတိုဘယ်တော့သယ်ချလာမှာလဲ”

“ညနေစောင်းလို့ထင်တယ်။ သူ့မှာကအမွေဆက်ခံမယ့်လူ ဆိုလို့ ဆွေနှီးမျိုးစပ်တောင်မရှိတာ ခင်ဗျားအသိပဲ . . သပြိုင်တိုက်

ဂူရဲ့သော့ကို လန်ဒန်ကမိသားစုရှေ့နေကြီးယူလာမှာ သာမာန် လောက်သပြိုင်ပွဲလုပ်မယ်လို့ထင်တာပဲ”

“ညဘက်ပဲ တိုက်ဂူကိုပိတ်လိုက်မှာပေါ့”

ဖင့်(ခါ)ကမထူးခြားသလို မေးလိုက်သည်(၂၄)-နာရီအ တွင်းလေမဝင်အောင်ပြန်ပိတ်ရမယ်လေ သုဿန်စောင့်အနေနဲ့ ဒါကိုခင်ဗျားသိသားပဲ။ ဒီလိုပဲသတ်မှတ်ထား တယ်မဟုတ်လား”

ဂယ်ရယ်က၊ ဖင့်(ခါ)အားစူးစမ်းသလိုကြည့်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် . . ငါမေ့သွားတယ်”

ဖင့်(ခါ)ကတိုက်ဂူဘက်သို့လှည့်ကြည့်ပြီး စဉ်းစားသလိုနှင့် မေးစေ့ကုတ်နေသည်။

“အဲဒီထဲမှာ မိသားစုဘယ်နှစ်ယောက်ရှိနေပြီလဲ . . မင်းသိ လား”

“ငါ့ယောက်လို့ပြောတာပဲ . . . ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသတ်သေ သွားတဲ့အကြီးဆုံးသားရယ်၊ မြို့စားကြီးရဲ့နည်းနည်းကြောင်ပြီးအိမ် ထောင်မရှိတဲ့အစ်ကိုရယ် . . သေအောင်အရက်သောက်သွားတဲ့ လေဒီမာဖီရယ်၊ ကားမှောက်ပြီးသေသွားတဲ့ သမီးနဲ့သားအငယ်ရယ် ပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် . . ခုအဖိုးကြီးနဲ့ဆို(၆)ယောက်ရှိပြီ”

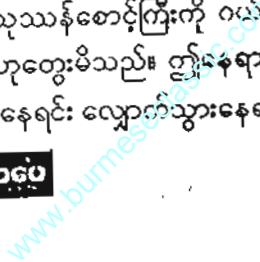
“အင်း . . ဂူတိုတစ်သက်လုံးပိတ်ထားလိုက်ရတော့မှာ”

“ဟုတ်တယ် . . အမြဲတန်းပေါ့”

ဖင့်(ခါ)ကခပ်လေးလေးပြောပြီး သက်ပြင်းချသည်။

“ကဲ . . ငါ့အိမ်ထဲပြန်ဝင်မှပဲ . . . လုပ်စရာတွေရှိသေး တယ်”

ထွက်သွားသည့်ခါးကိုင်ကိုင်သုဿန်စောင့်ကြီးကို ဂယ် ရယ်ကကြည့်နေသည်။ ငတုံးငရွေးကြီးပဲဟုတွေးမိသည်။ ဤနေရာ တွင်တစ္ဆေတစ်ကောင်နှယ်၊ တစ်ဦးတည်းနေရင်း လျှောက်သွားနေရ

သူပင်၊ သူကတော့မူနားပူနားဆာလုပ်သည့်မိန်းမနှင့်ဝေးရာ၊ ကော်
တောင့်နေသည့်ယူနီဖောင်းချွတ်နိုင်သောအဖြစ်ကို သူရှေးရှုထား
သည်။ အိမ်ကောင်းကောင်းလေးတစ်လုံးတွင်နေကာ ဟိုအရက်ဆိုင်
ကစားပွဲထိုးမလေးကိုခေါ်ထားသည်။ သိပ်မကြာတော့ပါ။ မြို့စား
ကြီးတိုက်ဂူထဲသို့ရောက်သွားသည်နှင့် သူကလည်းဤအရပ်ဤဒေသ
ကိုသွားတော့မည်။

x x x x x x x

အရပ်ရှည်ရှည်ကိုယ်လုံးပြည့်ပြည့် နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့်ရှေ့နေ
ကြီးမှာ သင်္ချိုင်းကုန်းများ၊ အထူးသဖြင့်သင်္ချိုင်းတိုက်ဂူများကို သဘော
မတွေ့ပုံက၊ ထင်ရှားနေသည်။ အငှားထမ်းသမား(၆)ဦးကနောက်
ဆုံးရှိုးမြို့စားကြီး၏အခေါင်းကို တိုက်ဂူထဲသွင်းယူသွားသည်ကို
ရှေ့နေကြီးကလက်တစ်ဘက်တွင် လက်ကိုင်အိတ်ဆွဲပြီးချိုင်းကြား
တွင်ရတနာသေတ္တာလေးညှပ်ရင်း၊ သံမဏိတံခါးကြီးဘေးတွင်
စိတ်မရှည်သော်လည်း၊ တာဝန်ဝတ္တရားအရရပ်ကြည့်နေသည်။

ရှေ့နေကြီးနှင့်အတူ၊ မြို့စားကြီး၏ဆရာဝန် လန်ဒန်မြို့
လျှိုက်အာမခံရုံးမှ ကိုယ်စားလှယ်မာဖီမြေနှင့်အိမ်ယာကိုအပ်နှံခဲ့
သော ဒိုလာမြို့ဘဏ်ခွဲ အင်စင်ရှိုင်းယားမှမန်နေဂျာတို့ရှိနေကြသည်။
၎င်းတို့နောက်ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်မူ အိမ်ဖော်များဥယျာဉ်များများ၊ မြင်း
ဇောင်းတာဝန်ခံများ၊ စုစုပေါင်း(၁၆)ဦးကြားဝယ်၊ မီးခိုးရောင်ယူနီ
ဖောင်းဝတ်၊ ဂယ်ရယ်တို့အုပ်စုကရှိနေကြသည်။ ၎င်းတို့ဘေးဘက်မ
လှမ်းမကမ်းတွင် တစ်ဦးတည်းရပ်နေသူကမူ ဖင့်(ချုံ)ဖြစ်သည်။

အခေါင်းကိုခုံအမြင့်လေးပေါ်တင်ပြီး အလုပ်သမားများ
ပြန်ထွက်သွားပြီးနောက် ကျန်လူများကိုရှေ့နေကြီးက တိုက်ဂူထဲသို့
ခေါ်လိုက်သည်။ အားလုံးကအခေါင်းပါတ်လည်တွင် ကျိုးနွံစွာပိုင်း
ရပ်သည်။ သူတို့၏မျက်လုံးများက နံရံတစ်ဘက်ရှိစင်မြင့်အသီးသီး
တွင်ရှိနေသော အခေါင်းငါးလုံးဆီသို့ရောက်သွားကြသည်။ သေမင်း

ဖော်မွန်စာပေ

နှင့်အနီးကပ်နေလိုက်ရသလို ကျောစိမ့်သွားကြသည်။

ရှေ့နေကြီးက အခေါင်းဘေးတွင်နေရာယူကာ ချောင်း
ဘစ်ချက်ဟန်လိုက်သည်။

“နောက်ဆုံးရှိုးမြို့စားကြီးရဲ့ သေတမ်းစာကိုသူ့ရဲ့ချစ်လှစွာ
သောမိသားစုမြှုပ်နှံထားရာ ဒီနေရာမှာဖွင့်ရမယ်လို့ညွှန်ကြားခဲ့
ပါတယ်။

“ချစ်လှစွာသောတဲ့... ဒီအထဲသူတို့ရောက်အောင်သူပဲ
လုပ်ခဲ့တာ”

အစေခံတစ်ဦးကတီးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။

“မြို့စားကြီးရဲ့ ဘဏ်နဲ့အာမခံဌာနကိုယ်စားလှယ်တွေနဲ့
မြို့စားကြီးကိုနောက်ဆုံးပြုစုခဲ့တဲ့ ဆရာဝန်ပါရောက်နေကြပါပြီ၊
အခန်းအနားပြီးသွားရင် တိုက်ဂူတံခါးကိုပိတ်ရာမှာ သက်သေအ
ဖြစ်သုဿန်ရဲ့ကိုယ်စားမစွတာဖင့်(ချုံ)ကဆောင်ရွက်ပါလိမ့်မယ်”

ရှေ့နေကြီးက စကားဖြတ်လိုက်ပြီးနှုတ်ခမ်းကိုလျှာနှင့်အလို
အလျောက်သပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်မှသူ့အလုပ်ကိုသတိရကာ
ဆက်ပြောသည်။

“ခုအခန်းအနားမှာ အပိုင်းနှစ်ပိုင်းရှိပါတယ်”

ရှေ့နေကြီးက စင်မြင့်အစွန်းတွင်တင်ထားသည့် ရတနာ
သေတ္တာလေးကိုဖွင့်လိုက်သည်။

“မြို့စားကြီးရဲ့မိသားစု ထုံးစံအတိုင်းသေဆုံးသူနဲ့အတူသေ
ဆုံးသူရဲ့လက်ဝတ်လက်စားတွေကိုပါ ထည့်မြှုပ်နှံရပါတယ်။ ခုကိစ္စက
သေတ္တာ သူဟာနောက်ဆုံးမျိုးဆက်ဖြစ်လို့ ကျန်တဲ့လက်စွပ်တွေ၊
ဆံဆိပ်တွေ၊ ရတနာမျိုးစုံတွေကိုထည့်ရပါလိမ့်မယ် အဲဒါတွေအကုန်
ထည့်သေတ္တာထဲမှာရှိတယ်။ ဒါကိုလည်းလျှိုက်အာမခံကိုယ်စားလှယ်
ဆစ်ဆေးကြည့်ပြီးပါပြီ။ အခေါင်းထဲထည့်ရာမှာ သက်သေအဖြစ်
ဆင်ဖျားတို့အားလုံးမြင်စေချင်ပါတယ်”

ဖော်မွန်စာပေ

www.burmeseclassic.com

ရှေ့နေကြီးက အိတ်ထဲမှသားရေအပျော့စားလက်အိတ် တစ်စုံကိုထုတ်၍စွပ်သည်။ အခေါင်းဖုံးကိုအားယူ၍မသည်။ အဖုံးက တစ်လက်မမျှကြွတက်လာပြီး ပြန်ကျသွားသည်။

“ကျွန်တော်ကူညီပါရစေ”

ဂယ်ရယ်ကရှေ့တိုးလာသည်။ အဖုံးကိုဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ရှေ့နေကြီးကမြို့စားကြီးအလောင်းကိုငုံကြည့်သည်။ လျှိုက်နှင့်ဒိုဗာ ဘစ်ကိုယ်စားလှယ်တို့ကလည်း မြို့စားကြီးအားအသက်ရှင်စဉ်က မမြင်ဖူးသကဲ့သို့ကြည့်ကြသည်။ ကြည့်ရင်သူတို့မျက်လုံးအစုံကပြူး ကျယ်သွားသည်။ ပေါင်ချိန်(၂၆၅)ပေါင်ကျော်မျှသော ဆွမ်းလှ သည့်ခန္ဓာကိုယ်ကြောင့်ဖြစ်သည်။

“နည်းတဲ့ဟာကြီးမဟုတ်ဘူး... ဒီလိုဗိုက်ဖောင်းဖောင်း ကြီးမျိုးတွေ့ဖူးကြရဲ့လား”

လျှိုက်ကိုယ်စားလှယ်က တီးတိုးညည်းသည်။

“ဝက်တွေလိုစားရင် ဒီလိုပဲဖြစ်လာမှာပဲ။ ရှေ့နေကြီးတော့ ရတနာတွေထည့်ဖို့နေရာတွေမှတွေ့ပါမလား”

ဒိုဗာဘဏ်ကိုယ်စားလှယ်ကပြောရာသည်။

ရှေ့နေကြီးက ရတနာများကိုနေရာအနှံ့လျှောက်ထည့်နေ ရသည်။ ထို့နောက်သေတ္တာခွံကိုဘေးချိုင်းဖင့်(ခါ)ကိုတည့်တည့်ကြည့် သည်။

“နောက်ဆုံးအပိုင်းကတော့ သဂြိုလ်တိုက်ဂူကိုချိတ်ပိတ် ထားလိုက်ရမယ်ဆိုပေမယ့် သူ့ဟာမျိုးဆက်ရဲ့နောက်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ် တာမို့ အခေါင်းအဖုံးကိုတော့မပိတ်ဖို့ မြို့စားကြီးကမေတ္တာရပ်ခံထား ခဲ့ပါတယ်။ ဒီလုပ်ရပ်ကိုသင်္ချိုင်းဆိုင်ရာ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအရကန့် ကွက်စရာရှိသလား။ မစ္စတာဖင့်(ခါ)”

“မရှိပါဘူး... သဂြိုလ်တိုက်ဂူကို အသေပိတ်ထားတော့ မှာမို့ ကန့်ကွက်စရာမရှိပါဘူး”

“ကောင်းပြီ... ဒါဆိုလည်းကျန်တဲ့ကိစ္စကိုဆက်လို့ပြီ”

ရှေ့နေကြီးကလက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ သေတမ်းစာထည့်ထား သည့်အိတ်ကိုထုတ်၍ ချိတ်ကိုခွာသည်။ မြင်းစောင်းလုပ်သားဟိုမှာ ပေါင်(၅၀)စီရကြသည်။ ခြံအလုပ်သမားများက ပေါင်(၅၀)စီ၊ ဥယျာဉ်မှူးကပေါင်(၁၀၀)၊ အိမ်ဖော်တို့ကလည်းပေါင်(၅၀)စီ စားဖို့မျှကပေါင်(၁၀၀)စသည့်ဖြင့်ခွဲဝေပေးခဲ့သည်။

မြို့စားကြီးအတွက် (၆)နှစ်တာကားမောင်းပေးခဲ့သူ ဂယ်ရယ်စတန်းဒါက (၇၅)ပေါင်ရသည်။ ဒါဟာအဖိုးကြီးရဲ့ကောင်း ကွက်တစ်ကွက်ပဲဟု ဂယ်ရယ်ကတွေးလိုက်သည်။ နားပူနားဆာမိန်း မနှင့်ဝေးရာပါရီသို့ ပထမတန်းလက်မှတ်ဝယ်နိုင်လောက်သည်။

မေနှာအိမ်တော်ကြီးနှင့်ပေါင်ငွေ(လေး)သိန်းကိုမူ ဝက်ရူး ပြန်ရောပါလေ့လာကုသရေးအဖွဲ့သို့ လွှဲပြောင်းပေးခဲ့သည် လျှိုက်အာ မခဲကိုယ်စားလှယ်အား မြို့စားကြီး၏အာမခံငွေများကို ဒိုဗာဘဏ် သို့လွှဲပေးရန်ညွှန်ကြားထားသည်။ ထိုဘဏ်ကမှတဆင့် သူ့အမွေ ပေးခဲ့သူများကို ခွဲခြမ်းပေးရပါလိမ့်မည်။

“သေတမ်းစာမှာ သဂြိုလ်တိုက်ဂူကို ချိတ်မပိတ်ခင်သူ့ကို ခနောက်ဆုံးစစ်ဆေးကြည့်ဖို့ ညွှန်ကြားထားပါသေးတယ်။ ကံ... ဒါကတာကျေးဇူးပြုပြီး...”

ရှေ့နေကြီး၏စကားကြောင့် ဆရာဝန်ကရှေ့တိုးလာပြီး မြို့ စားကြီး၏ရင်ဘတ်ကို နားကြပ်နှင့်နားထောင်ကြည့်သည်။ လက် ခကာကဝတ်ကိုသွေးစမ်းကြည့်သည်။ နောက်ဆုံးတွင်မူမှန်ကလေး ဘစ်ချပ်ကို မြို့စားကြီး၏ခပ်ဟဟဖြစ်နေသောပင်စပ်ရှေ့တွင် စက္ကန့် အတော်ကြာထောင်ကြည့်သည်။

“နည်းခန့်သံကော သွေးတိုးပုံကိုပါမတွေ့ရဘူး... အသက် ချဲ့လှုပ်လိုက်လို့မှန်မှာရေမဲ့တွေ မှိုင်းသွားတာမျိုးလည်းမတွေ့ရဘူး။ ဒီမြို့စားကြီးတိုင်ရွန်းဖာဖီးဟာ ကွယ်လွန်ပြီးဖြစ်တယ်လို့ ယပ်ပြီး

ပြောလိုက်ပါတယ်”

“တရားဝင်လုပ်ဆောင်စရာတွေ ပြီးပြီလို့ထင်ပါတယ်. . . ဒီတော့ခင်ဗျားတို့အားလုံးအပြင်ထွက်ကြပြီ၊ တိုက်ဂူပိတ်တာကိုသက်သေအဖြစ်ကြည့်ကြပါ”

အားလုံးအပြင်ရောက်ပြီးနောက် ရှေ့နေကြီးကလက်ဆွဲအိတ်တစ်ဘက်၊ ရတနာသေတ္တာခွံချိုင်းကြားညှပ်လျက်နှင့် တိုက်ဂူတံခါးကိုပုခုံးနှင့်ဖိတွန်းပိတ်လိုက်သည်။ လက်ဆွဲအိတ်တစ်ဖက်၊ ရတနာသေတ္တာခွံ၊ လက်အိတ်တို့ကိုကိုင်ထားရသောရှေ့နေကြီးမှာ တိုက်ဂူတံခါးသော့ထုတ်ယူသည့်အခါ၊ လွတ်ကျလုနီးပါးဖြစ်သွားသည်။ ဂယ်ရယ်ကရှေ့သို့တိုးလာသည်။

“ကျွန်တော်လုပ်ပေးပါမယ်ဆရာ”

ဂယ်ရယ်ကပြုံးပြောပြီး သော့တံကြီးကိုယူပြီး သော့အိမ်ထဲထည့်ကာလှည့်ပိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်သော့တံကိုထုတ်၍ အားကုန်သုံးကာ သော့အိမ်လက်ကိုင်ကိုလှည့်ဖွင့်ကြည့်သည်။ လက်ကိုင်ကလုံးဝမလည်၊ သော့ချက်ကျသွားပြီဖြစ်သည်။ ဂယ်ရယ်ကခပ်မတ်မတ်ပြန်ရပ်ပြီး ရှေ့နေကြီးဘက်သို့လှည့်သည်။

“ကျေးဇူးပဲ”

ရှေ့နေကြီးကဂယ်ရယ်ထံမှသော့ကိုယူပြီး လက်ဆွဲအိတ်ထဲသို့ပြန်ထည့်သည်။ ဖင့်(ချ်)ဘက်သို့လှည့်သည်။

“ညွှန်ကြားချက်အတိုင်းစစ်ဆေးပြီး အလုံပိတ်လိုက်ပြီဆိုတာ အာမခံချက်ပေးပါဦး”

ဖင့်(ချ်)ကသော့လက်အိမ်လက်ကိုင်ကို လှည့်ကြည့်စစ်ဆေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်. . . အလုံပိတ်ပြီးသွားပါပြီ”

“ကောင်းပြီ. . . ဒါဆိုရင်ဒီကိစ္စပြီးပြီ၊ ခုလာရောက်ကြတဲ့ သူ့အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

လူစုကကွဲသွားသည်။ တိုက်ဂူအနီးရှိဂယ်ရယ်ဘေးတွင် ဖင့်(ချ်)ကရပ်နေရင်း ဆေးတံဆေးဖြည့်သည်။ ရှေ့နေကြီးနှင့်ဆရာဝန်တို့ပြောစကားကိုကြားလိုက်ရသည်။

“နောက်ဆုံးထပ်ပြီးစစ်ဆေးခိုင်းတာ ဘာသဘောလဲဒေါက်တာ”

“လိုရမယ်ရကြိုတင်ကာကွယ်မှုလို့ထင်တာပဲ. . . အဖိုးကြီးဟာဝက်ရှူးပြန်ရောဂါကိုနှစ်ပေါင်းများစွာ ခံစားခဲ့ရတာလေ. . . ဒီလိုလေးမျိုးတွေဟာ တခါတလေသေသလိုဖြစ်နေပေမယ့် မသေပဲ မျောနေတာမျိုးဖြစ်တတ်ကြတယ်၊ (၁၂)နာရီ(၁၅)နာရီလောက်ကြာပြီး ပြန်သတိရလာတတ်ကြတယ်၊ ဒါမျိုးကိုကြားဖူးတဲ့ရောဂါရှင်ဟာ တစ်ခါတည်းမြေမြုပ်သင်္ဂြိုဟ်ပစ်မှာကို စိုးရိမ်ကြမှာပဲ”

“အင်း. . . ကျွန်တော်မအံ့ဩတော့ပါဘူး”

ရှေ့နေကြီးကတိုက်ဂူတံခါးဆီသို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်

“ခုကိစ္စမှာကော. . . ခင်ဗျားသေချာပါတယ်နော်”

“ဒီမှာရှေ့နေကြီး. . .”

ဒေါက်တာ၏အသံက နည်းနည်းမာသည်။

“သေတမ်းစာနဲ့ပတ်သက်ပြီး တရားဥပဒေတွေအကြောင်း ကျွန်တော်မေးရင်ခင်ဗျားဘယ်လိုနေမလဲ”

“အင်း. . . ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပါပြီ. . . ကျွန်တော် ဆာင်းပန်ပါတယ်. . . ကဲ. . . လန်ဒန်ကိုနောက်ဆုံးရထားမီဖို့ခုပ်သွား ခုဖြစ်မယ်”

“ကားနဲ့ဘူတာကိုကျွန်တော်လိုက်ပို့ပါရစေဆရာ. . . အိမ်ဘက်ကကားရှိပါတယ်”

“ကျေးဇူးပဲကွာ”

၎င်းတို့ထွက်သွားပြီး မြင်ကွင်းမှပျောက်သွားသည်အထိ ဖင့်(ချ်)ကကြည့်နေပြီးနောက် သူ့အိမ်လေးရှိရာ သူ့ဥမင်လှိုင်းခေါင်း

အိမ်မှာ သူတို့နှင့်အတူ သူတို့လျှောက်သွားသည်။
 အိမ်မှာ သူတို့နှင့်အတူ သူတို့လျှောက်သွားသည်။
 အိမ်မှာ သူတို့နှင့်အတူ သူတို့လျှောက်သွားသည်။

မြို့စားကြီး၏သမီးတို့ကိုပိုမိုပြီး တစ်နာရီအကြာတွင်
 ဖင့်(ချ်)က သူ၏အိမ်စုတ်စုတ်ကလေးထဲရှိ စားပွဲဟောင်းကြီးတွင်
 ထိုင်ကာ၊ နောက်ဆုံးဝိစကီကိုသောက်ရင်း သူတစ်နှစ်ကြာတူးဖော်
 ခဲ့ရသော လှိုက်ခေါင်းဝကိုကြည့်နေသည်။ လှိုက်ခေါင်းထဲသို့ဝင်၍
 လုပ်ရမည့်ကိစ္စကိုတွေးပြီး ကြက်သီးထသွားသည်။

ဝိစကီကိုမော့ချလိုက်သည်။ ဘာမှစိုးရိမ်စရာမလိုဟုတွေးရ
 သည်။ ဘာမှလုပ်စရာမလိုတော့၊ ယူစရာရှိသည်ကိုယူရုံသာကျန်
 တော့သည်။ မတ်တပ်ထရပ်ပြီး အိတ်ဆောင်နာရီကိုကြည့်သည်။
 ယခုအချိန်ဆိုလျှင် ရှေ့နေကြီးသည်ရထားပေါ်တက်နေလောက်ပြီ
 နောက်နာရီဝက်ခန့်ဆိုလျှင် သဒ္ဒါစာအုပ်တစ်အုပ် အမှောင်လွှမ်းနေပေ
 ရောမည်။

ဖင့်(ချ်)ကဂေါ်ပြားလေးတစ်လက်နှင့် သံတူရွင်းတစ်
 ချောင်းကိုကျောတွင်သိုင်းလွယ်ပြီး ဓာတ်ခဲမှန်အိမ်လေးကို လည်ပင်း
 တွင်ချိတ်ဆွဲကာ လှိုက်ခေါင်းအဝင်တွင်းထဲသို့ဆင်းလိုက်သည်။
 ကျောက်ပြားတစ်ချပ်ကိုဆွဲယူပြီး တွင်းဝကိုပြန်ဖုံးခဲ့သည်။ ဖင့်(ချ်)ထံ
 သို့နည်းသည်ကလာခဲ့သော်လည်း ယနေ့ညမျိုးမှာတော့နည်းနည်းမှ
 အမှားမခံနိုင်ပါ။

လှိုက်ခေါင်းကတော့ ထုံးစံအတိုင်းစိစွတ်နေသည်။ သူက
 တော့စိစွတ်မှုကိုကော လက်ဖဝါးနှင့်ဦးများတွင်ကျောက်ခဲစများစူး
 သည်ကိုပါ ဂရုမစိုက်တော့ပါ။ ဤညသည်သူ၏ခြောက်သွေ့၍ အထီး

ကျန်သောဘဝတွင် အိပ်မက်မက်ခဲ့သောအချိန်ပင်ဖြစ်သည်။
 ကျောကုန်းမှဂေါ်ပြားနှင့်သံတူးရွင်းက သူ၏ပုခုံးကိုဖိပွတ်
 သလိုဖြစ်နေသည်။ လည်ပင်းတွင်ဆွဲထားသည့် မှန်အိမ်ကိုလည်း
 နေရာပြင်ပြင်နေရသည်။ စိစွတ်မှုကအရိုးထဲအထိစိမ့်ဝင်လျက်ရှိ
 သည်။ မလတ်ဆတ်သောလေက နှာခေါင်းထဲသို့တိုးဝင်သည်။ ကျင်း
 ကြပ်မှုကြောင့်အသက်ကိုပြင်းပြင်းရှူရသည်။

နောက်ဆုံးတော့ တိုက်ဂူကြမ်းပြင်ဒေါင့်တစ်နေရာမှ မြေ
 သားသုံးပေခန့်ကို ဂေါ်ပြားနှင့်အပေါ်ထိုးဖယ်ပြီးနောက် နောက်ဆုံး
 နှိုးမြို့စားကြီး၏သမီးတို့ကိုထံသို့ဝင်နိုင်ပြီဖြစ်သည်။

တွင်းထဲမှတိုးထွက်လိုက်ပြီး နံရံကိုမိုရပ်ကာမောဟိုက်နေ
 သည်။ ထိုနောက်မီးရောင်နှင့်ထိုးရှာကြည့်သည်။ ဆီတစ်ဝက်ခန့်ရှိ
 သေးသောရေနံဆီမှန်အိမ်ကိုတွေ့ရသည်။ မှန်အိမ်ကိုမီးထွန်းပြီးပါ
 လာသည်။ ဓာတ်ခဲမီးအိမ်ကိုငြိမ်းသည်။ သူရပ်နေရာမှပါတ်ဝန်း
 ကျင်သို့မျက်စေ့ကစားလိုက်သည်။ ကျောရိုးကိုအေးစက်စက်သံကြီး
 နှင့်ပါတ်လိုက်သကဲ့သို့ ကြက်သီးထသွားသည်။ တံတွေးမြို့ချလိုက်မိ
 သည်။ လူသေများအကြောင်းမတွေးခြင်းက အကောင်းဆုံးဖြစ်ပေ
 မည်။ အသက်ရှင်နေသည့်လူကိုယုံအကြောင်းကိုယ်သာတွေးလိုက်
 စမ်းပါ။

သံတူးရွင်းကို အခေါင်းတစ်လုံးဘေးတွင်ထောင်ပြီး မြို့စား
 ကြီး၏အခေါင်းဆီသို့တပ်သွားသည်။ ရှေ့နေကြီးထည့်သွင်းခဲ့သော
 ရတနာများကိုနှိုက်ယူရေတွက်ရင်း ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ထည့်
 သည်။

ရုတ်တရက်တစ်ကိုယ်လုံးအေးစက်သွားပြီး လန့်ဖြန့်ကာ
 တောင်းတောင်းကြီးဖြစ်သွားသည်။ “ချောက်” ဆိုသည့်အသံကတိုက်
 ဂူသော့ကိုတစ်ယောက်ယောက်က ဖွင့်လိုက်သည်သဘောပင်။

သော့အိမ်လက်ကိုင်က တဖြည်းဖြည်းလည်လာသည်။

ဖင့်(ခါ)တသက်ကိုပြန်ထိန်းချုပ်ပြီး အခေါင်းဘေးမှခွာကာအမှောင်
ရိပ်သို့တိုးဝင်လိုက်သည်။ တံခါးဖွင့်သွားပြီး ဂယ်ရယ်စတန်းဒတ်ဝင်
လိုက်သည်။ တံခါးဖွင့်သွားပြီးနောက် အထဲတွင်မီးလင်းနေခြင်းအ
တွက် အံ့အားသင့်နေသည်။ ထို့နောက်ညနေကကျန်နေခဲ့တာဖြစ်မှာ
ဟုယူဆကာ မြို့စားကြီးအခေါင်းဆီသို့သွားကာ ဖင့်(ခါ)မယူရ
သေးသော ရတနာများကိုနှိုက်ယူနေသည်။

ဖင့်(ခါ)ကကြည့်နေရာမှ သီးမခဲနိုင်တော့ပဲအမှောင်ရိပ်မှ
ထွက်လိုက်သည်။ သူ့၏မျက်နှာမှာဒေါသသံလွန်ကဲပြီး သွေးမရှိတော့
“ရပ်လိုက်စမ်း ခွေးမသားသချိုင်းဂူဖောက်တဲ့ကောင်”

ဖင့်(ခါ)၏အော်ပြောသံက ဂယ်ရယ်အားအလွန်တုန်လှုပ်
အောင်ကြားသွားစေသည်။ ဆတ်ခနဲနောက်သို့ဆုတ်လိုက်ပြီး ခြေခိုင်
အောင်ကြိုးစားရပ်နေရသည်။

“တံခါးကိုမင်းဘယ်လိုလုပ်ဖွင့်နိုင်တာလဲ”

“သော့ . . . သော့နဲ့ပါ . . .”

“သော့နဲ့ . . . ဟုတ်လား”

ဂယ်ရယ်ကမျက်မှောင်ကြုံပြီး ဖင့်(ခါ)ကိုကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ် . . . သော့နဲ့ပဲ တံခါးကိုပိတ်ပြီးသော့ချင်းလဲ

သုံးစိတ်တာ . . . ရှေ့နေကြီးကိုပေးလိုက်တာတခြားသော့ပဲ”

“မင်း . . . မင်းက . . . ငါတစ်နှစ်လုံးအချိန်သုံးပြီးလို့ဇာ
ခေါင်းဖောက်ရသလောက် မင်းကသော့ချင်းလဲလိုက်ရုံနဲ့ပြီးသွား
တယ်ဟုတ်လား . . .”

ဖင့်(ခါ)၏အသံမှာ မကျေနပ်မှုကြောင့်တုန်နေသည်။

“ခင်ဗျားကဒီလိုလို့ဇာခေါင်းတူးလာတယ်ဟုတ်လား”

ဂယ်ရယ်ကမယုံနိုင်ဟန်ဖြင့်မေးသည်။ စိတ်ကိုထိန်းနိုင်ပြီ
ဖြစ်သောသူကပတ်ဝန်းကျင်သို့အကဲခတ်သည်။ တွင်းနှုတ်ခမ်းဝမှ
ဝေါ်ပြားကိုတွေ့သည်။

“ခင်ဗျားအိမ်ကနေတူးလာတာဟုတ်လား ဂူတွေအောက်
ကဘယ်လိုလုပ်ပြီးလုပ်နိုင်ခဲ့တာလဲ”

ထို့နောက်ဂယ်ရယ်မှာ ဖင့်(ခါ)၏အဖြစ်ကို ရုတ်ချည်းသ
ဘောပေါက်သွားကာ ဝါးလုံးကွဲရယ်ချလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားအရူးပဲဖင့်(ခါ) . . . သနားစရာမိုက်မဲလှတဲ့အငှား
အဖိုးကြီးပဲ . . . ခင်ဗျားတစ်နှစ်လုပ်ခဲ့ရတာကို ကျွန်တော်ကတပဲ
စက္ကန့်နှစ်စက္ကန့်ပဲလုပ်ခဲ့ရတာ ခင်ဗျားသချိုင်းစောင့်လုပ်ရတာမ
ဆန်းပါဘူး . . . အသက်ရှင်နေတဲ့လူတွေကြားမှာနေနိုင်လောက်တဲ့
အသိဉာဏ်မှမရှိတာ”

ဖင့်(ခါ)၏မျက်နှာမှာ ဒေါသကြောင့်ရှုံ့မဲ့နေသည်။ လက်သံ
ကိုဆုပ်ပြီး ဂယ်ရယ်အားပြေးထိုးလိုက်သည်။ ဂယ်ရယ်မှာပါးစပ်ကို
ဟလျက်မြို့စားကြီး၏အခေါင်းပေါ်သို့ပြိုကျသွားသည်။

“လူယုတ်မာအခြေအမြစ်မရှိတဲ့လူ”

ဂယ်ရယ်ကပြန်အော်ပြီး နှုတ်ခမ်းဒေါင့်မှစီးကျနေသည့်
သွေးများကိုသုတ်လိုက်သည်။

“ဒါအတွက်ခင်ဗျားကိုသတ်မယ်”

ဂယ်ရယ်ကပြေးလာရာ ဖင့်(ခါ)မှာရုတ်တရက်သေလုမ
တက်ကြောက်သွားသည်။ နောက်သို့ဆုတ်သည်။ ခုန်အုပ်လိုက်သော
ဂယ်ရယ်၏ကိုယ်အလေးအချိန်ကြောင့် နောက်ပြန်လွင့်သွားသည်။
ပိတ်လားသည့်အခေါင်းတစ်လုံးပေါ် ပက်လက်လန်နေသည့်သူ့အား
ဂယ်ရယ်ကလည်ပင်းညစ်သည်။ ဖင့်(ခါ)မှာအသက်ရှူကြပ်လာသည်
ခံခြံနှင့်လက်တို့မှာအားမရှိတော့၊ အခေါင်းဘေးသို့အရပ်ကြီးပြတ်လဲ
ကျသွားကြသည်။ သူ့သေတော့မည်ဟု ဖင့်(ခါ)တွက်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်လက်တစ်ဘက်က သူ့၏သံတူရွင်းကိုသွားကိုင်မိသ
ခြင်း အားသစ်ဖွေးဖွားလာသည်။ တူရွင်းကိုဆုတ်ကိုင်၍ ဂယ်ရယ်၏
ဒားထင်ကိုရိုက်ပစ်လိုက်သည်။ ဂယ်ရယ်မှာနာကျင်စွာအော်ဟစ်ရင်း

နောက်ပြန်လန်ကျသွားသည်။ ဖင့်(ခါ)ကခေါင်းကိုနောက်တစ်ချက်
ခွဲက်ပြန်သည်။ ဂယ်ရယ်မှာအခေါင်းပေါ်သို့မျက်နှာအပ်လျက်လဲကျ
သွားသည်။ မလှုပ်တော့။

ဖင့်(ခါ)ကသူ၏ဘက်ထရိမ်းအိမ်ကိုယူပြီး ဂယ်ရယ်၏မျက်
နှာကိုကြည့်သည်။ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်ပြုကျယ်နေသောမျက်
လုံးအစုံက လူသေအတိုင်းသာအသက်မရှိတော့ချေ။

ဖင့်(ခါ)ကနောက်ပြန်ဆုတ်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
မီးအိမ်နှင့်သံတူရွင်းကိုချပြီး လည်ပင်းကိုပွတ်သပ်ရင်း ဂယ်ရယ်၏
လက်ချောင်းများသန်မာပုံကို သတိရခဲ့သည်။ ကံကောင်းလို့သေ
ဘော့မလို့ ဝူအတွင်းလှည့်ကြည့်ရင်း တံတွေးတစ်ချက်မြို့ချလိုက်မိ
သည်။ မြို့စားကြီး၏အခေါင်းမှပစ္စည်းများကိုယူရမည်။ အခြားအ
ခေါင်းများကိုယူရမည်။ အခြားအခေါင်းများကိုမူမဖွင့်တော့။

ရတနာတစ်လုံးစီထားသည့် ရှိုးမြို့စားအမှတ်တံဆိပ်က
မြို့စားကြီး၏ဘယ်ပုခုံးထိပ်နားတွင်ရှိနေသည်။ လှမ်းယူလိုက်သော
လက်ကလေးထဲတွင်ရပ်သွားသည်။ မြို့စားကြီး၏မျက်နှာကိုကြည့်
လိုက်သည်။ မျက်လုံးများပွင့်နေသည်ဟုသူထင်သည်။ စိတ်ရှုပ်ထွေး
မှုနှင့်ကြောက်လန့်မှုက တစ်ကိုယ်လုံးပျံ့သွားသည်။

ယခင်ကတည်းကမျက်လုံးပွင့်နေခဲ့သလော၊ သူကကြိုးစား
သတိရကြည့်သည်။ မှန်သည်။ ပွင့်နေခဲ့သည်။ နေဦး . . မဟုတ်သေး
အခေါင်းတစ်လုံး၏နောက်တွင်လဲကျနေသော ဂယ်ရယ်၏မျက်လုံး
များကသာပွင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ မြို့စားကြီး၏မျက်လုံးများကိုပိတ်
ပေးပေးခဲ့ကြဘူးလော . . .

ဖင့်(ခါ)၏လည်ကုတ်တွင် ဇောချွေးတို့ဖြင့်အေးစက်လာ
သည်။ လေထဲတွင်တန်းလန်းရှိဆဲ၊ လက်ကတုန်လာသည်။ ဝက်မွှေး
ပြန်ရောဂါသည်ရောဂါရှင်တွေကို လူသေနယ်ဖြစ်စေတတ်ကြောင်း
ဆရာဝန်ပြောခဲ့သည်မဟုတ်လော။

လက်ကိုဆတ်ကနဲရုတ်ကာ နောက်သို့ဆုတ်လိုက်သည်။
ကုတ်အင်္ကျီအိတ်မှဖောင်းနေသည့်ရတနာများကို စမ်းကြည့်ပြီးတော်
လောက်ပြီဟုဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အသက်နှင့်ခန္ဓာကိုယ်တွဲနေတုန်း
စိတ်ထိန်းနိုင်တုန်း ဤနေရာမှထွက်မှဖြစ်မည်။

ဓာတ်ခဲမီးအိမ်ကိုထွန်းပြီး ရေနံဆီမှန်အိမ်ကိုပုံများကြား
ပက်ကာငြိမ်းလိုက်သည်။ ဂေါ်ပြားနှင့်သံတူရွင်းကိုယူပြီးတွင်းထဲသို့
ပစ်ချသည်။ တွင်းထဲသို့လူကိုယ်တိုင်ဆင်းမည်အပြု တစ်စုံတစ်ခု
ကိုသတိရလိုက်သည်။

တံခါးပေါက် . . ဂယ်ရယ်သည်တံခါးကိုသော့ဖွင့်ဝင်ခဲ့
သည်။ လှိုက်ခေါင်းမှနေ၍သူပြန်စရာမလိုတော့။

နေဦး . . . တစ်ယောက်ယောက်မြင်သွားလျှင် မခက်ပေ
ဘူးလော၊ ပြော၍မရ၊ ဤညကာလမျိုးတွင်သခိုင်း၏မြင်ကွင်းမှာ
မည်သို့ရှိကြောင်း စူးစမ်းလိုစိတ်ရှိသူတစ်ဦးရောက်လာလျှင်ခက်ခြိမ်
မည်။ အလုံခြုံဆုံးကမူ လှိုက်ခေါင်းမှပြန်ထွက်ရန်ဖြစ်သည်။ သို့သော်
တံခါးကိုသော့ပွင့်လျက်သားထားခဲ့၍တော့မဖြစ်။

ဖင့်(ခါ)ကဂယ်ရယ်ထံမှ တံခါးသော့ကိုရှာယူပြီး တံခါးဆီ
သို့လျှောက်သွားသည်။ လမ်းတစ်ဝက်အရောက်တွင် မီးရောင်ကမြို့
စားကြီး၏အခေါင်းဆီသို့ပြာထွက်နေရာ မြို့စားကြီး၏မျက်လုံးများ
ပိတ်နေကြောင်း ဒိတ်ကနဲရင်ခုန်သံနှင့်အတူသတိပြုမိလိုက်သည်။
ခုန်ကပွင့်နေသည်မဟုတ်လော၊ သူကထိတ်လန့်တကြားတွေးမိသည်
သို့မဟုတ်သူတွေးနေသည်က ဂယ်ရယ်၏မျက်လုံးများကိုလော . .
နေဦး . . . ဂယ်ရယ်၏မျက်လုံးများကပွင့်၍၊ မြို့စားကြီး၏မျက်လုံး
များကပိတ်နေခြင်းသာဖြစ်သည်။

တံခါးပေါက်တွင်သူကမီးငြိမ်း၍ မီးအိမ်ကိုမြေကြီးပေါ်ချ
သည်။ တံခါးကိုတစ်လက်မမျှတွန်းဖွင့်ပြီး အပြင်သို့ချောင်းကြည့်
သည်။ လပြည့်ဝန်း၏ငွေမင်တန်းက သခိုင်းပေါ်သို့ထိုးကျနေသည်။

~~အထဲမှာကလေးနားထိုင်ကြည့်သည်။ မည်သည့်အသံမှမကြားရ။~~
 တံခါးကိုခပ်ကျယ်ကျယ်လေး ဟလိုက်ပြီးသောအခါလက်
 ကိုင်တိုပိတ်ထားသည့်နေရာအတိုင်း အောက်သို့တဖြည်းဖြည်းဖိချ
 သည်။ ထို့နောက်သော့ကိုထုတ်၍ ဂျက်ချသည်။ တံခါးကိုဤအနေ
 အထားအတိုင်းအထဲမှ ဆောင့်ပိတ်လိုက်လျှင် သပြေလ်တိုက်ဂူသည်
 ထာဝရပိတ်ပြီးသားပြန်ဖြစ်သွားတော့မည်။

တံခါးကိုကိုယ်လုံးနှင့်ဖိပိတ်ပြီးနောက် သက်သေသာဓက
 များမကျန်ရစ်အောင် ဂရုစိုက်ရမည်ဟုတွေးမိသည်။ အထဲမှာသာ
 သော့ရှိပါက နှိုးသပြေလ်တိုက်ဂူသည် မည်သည့်အခါမှဖွင့်မရနိုင်
 တော့။

ဖင့်(ချ်)ကမီးအိမ်ကိုကောက်ကိုင်ပြီး ခလုပ်ဖွင့်ကာသူ့လှိုဏ်
 ခေါင်းပေါက်ဆီသို့လျှောက်သွားသည်။ မြို့စားကြီး၏မျက်လုံးများ
 ဖွင့်သလော၊ ပိတ်သလောကိစ္စကို သူမတွေးပဲမနေနိုင်။ အခေါင်း
 ဘေးမှဖြတ်သွားစဉ် အခေါင်းထဲသို့မီးနှင့်ထိုးကြည့်လိုက်သည်။

ထိတ်လန့်မှုဖြင့်တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်သွားသည်။ ခြေဖျား
 လက်ဖျားမှအစ တစ်ကိုယ်လုံးအေးစက်လာသည်။ မြို့စားကြီး၏အ
 ခေါင်းထဲတွင် မြို့စားကြီးရှိမနေတော့။

“မ... မဖြစ်နိုင်ဘူး... မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ခပ်တိုးတိုးသူလေသံက တုန်ခါနေသည်။

မီးအိမ်ကလက်ထဲမှလွတ်ကျသွားသည်။ မီးရောင်ကတိုက်ဂူ
 အတွင်းပိုင်းကို ဖြာကနဲလင်းသွားစေသည်။ မီးအိမ်ကအခေါင်းပေါ်
 မှတဆင့် စင်မြင့်အစွန်းပေါ်သို့ကျကာ ဂယ်ရယ်၏အလောင်းနှင့်
 လှိုဏ်ခေါင်းတွင်းဝကြားရောက်သွားသည်။ မီးရောင်ကတိုက်ဂူ၏
 တစ်ခုတည်းသောထွက်ပေါက်ဖြစ်သော တွင်းဝဆီသို့တိုက်ရိုက်အ
 လင်းရောင်ပေးလျက်ရှိသည်။

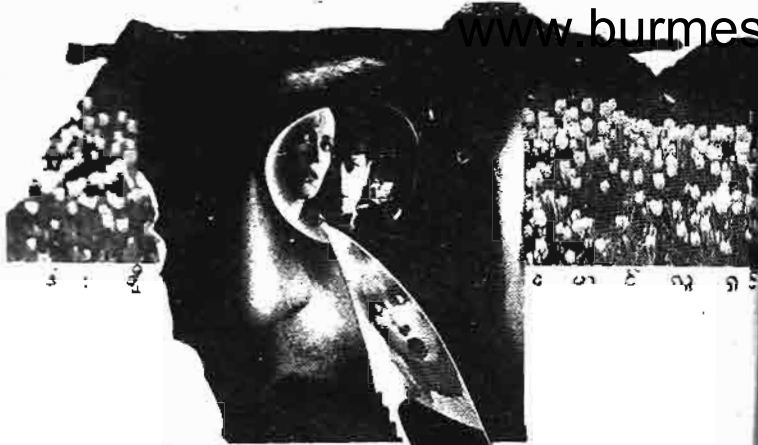
ဖော်မွန်စာပေ

တွင်းထဲတွင်တော့ တွန့်လိန်ရုန်းကန်ရင်းဝက်ရှူးပြန်ရောဂါ
 ထနေသည့်မျက်နှာထားမျိုးနှင့် ကိုယ်လုံးဝကြီးတစ်နေသောမြို့စား
 ကြီးရှိနေသည်။

အသုံးမဝင်တော့သည့်သော့ကိုကိုင်ထားဆဲ ဖင့်(ချ်)ကကြီး
 အော်လိုက်သည်။ သပြေလ်တိုက်ဂူအပြင်ဘက်တွင်မူ တိတ်ဆိတ်မှုက
 စိုးမိုးနေသည်။ ဤနေရာတွင်ရှိသူအားလုံးမှာ သက်မဲ့သူများသာ
 ဖြစ်ကြပါသည်။ မဟုတ်ပါလား.....။

ဖော်မွန်စာပေ

လီလီဆီသော မိန်းမချော

"LILLY BELL"

RICHARD DEMING

ဟစ်ချ်ကော့လက်ရွေးစင်ဝတ္ထု

လီလီ-ဘဲ-ဝင်စတန်အား ခပ်ပျံ့ပျံ့မိန်းကလေးတစ်ဦးဟု အများစုကမှတ်ယူကြပါလိမ့်မည်။ သို့သော်သူမအား ကျွန်တော်သိ ကျွမ်းသကဲ့သို့သိကြပါမူ သူမ၏ရင်တွင်းမှ လက်တွေ့ကျသော သဘောထားကို သိလာကြပါလိမ့်မည်။ သူမမှာအိမ်ထောင်မကျမီ က လူအများနှင့်ပုံသေကူးလူးဆက်ဆံမှု မရှိခဲ့။ သို့သော်မြီးကောင် ပေါက်အရွယ်ဖြစ်လင့်ကစား ဘဝတာတွင်သူမလိုချင်သည်ကို သူမသိရှိပြီးဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်ရေးတွင်အချစ်ကော၊ ဘဝလုံခြုံ ရေးပါ သူမလိုလားကောင်းလိုလားပါလိမ့်မည်။ သို့သော်ထိုနှစ်ခု အနက် တစ်ခုကိုသာရွေးရသောအခါ ဒုတိယအဖြစ်ကိုသာရွေးချယ် လိုက်ပါသည်။

ဖော်မြူန်စာပေ

အိမ်ထောင်မပြုမီက သူမဘဝတွင် ပိုင်ဆိုင်မှုဟူသည် တစ်ခုမှမရှိခဲ့သဖြင့် သူမကိုတော့ ကျွန်တော်အပြစ်မတင်ချင်ပါ။ သူမ၏မဆိုးမမိခင်ကြီးမှာ ဝက်တောင်တန်းမြို့လေးတွင် ဘော်ဒါ ဆောင်တစ်ခုဖွင့်ထားသော်လည်း လူဦးရေ(၃၀၀)သာရှိသောမြို့တွင် အလုပ်ဖြစ်သည်ဟု မဆိုသာပါ။ သူမ၏နှမ်းပါးမှုကြောင့် ကျွန်တော် သို့မဟုတ် စကီတာဟော့ကင်းအား လက်ထပ်လိုက်ပါက ဒယ်အိုးထဲ ကပူသဖြင့် ခုန်ချပါမှ မီးပုံထဲရောက်သည့်အဖြစ်မျိုးရှိမည်ဟု သူမက မှတ်ယူပုံရကြောင်း ကျွန်တော်တွက်ဆမိပါသည်။

သူမအား အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်တော်နှင့်စကီတာတို့ လူပျိုလှည့်ခဲ့ကြသည်။ အပြီးသတ်မည်သူ ကိုရွေးရမှန်း အများကမသိသလို သူမကိုယ်တိုင်လည်း ဆုံးဖြတ်ရ ခက်နေဟန်ရှိခဲ့သည်။ သို့သော် တစ်ယောက်မဟုတ်တစ်ယောက်ကို တော့ရွေးလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ထားကြသည်။ သို့သော် ကျောင်းပိတ် သောနေ့ရာသီတွင် အခြားသူတစ်ယောက်အား လက်ထပ်လိုက် သောအခါ တစ်မြို့လုံးအံ့ဩသွားခဲ့ကြပါသည်။

ဤသတင်းကို သူမကကျွန်တော်အား ပထမဦးဆုံးလာပြော ခြင်းက ကျွန်တော့်ကို ချွေးသိပ်ရာရောက်စေခဲ့သည်။ တတိယလူသာ ပေါ်မလာပါက စကီတာထက် ကျွန်တော်ကအသာစီးနေရာမှာရှိ ကြောင်း ယုံကြည်ထား၍ဖြစ်သည်။

သူမက ကျွန်တော့်အဖေနှင့်ကျွန်တော်နေသော လေ့အိမ် သို့ရောက်လာခဲ့သည်။ အရိပ်ထဲမှာပင် (၁၀၂)ဒီဂရီရှိသော ဖူလိုင် လလယ်တွင်ဖြစ်သော်လည်း (၆၅)ဒီဂရီမျှသာရှိသလို ပန်းရောင် ဂါဝန်လေးနှင့် သူမမှာ လန်းဆန်းအေးမြနေသယောင်ရှိသည်။ ရွှေဝါ ရောင်ဆံပင်ကို မြင်းမြီးနွယ်ဖုံးပြီးကြီးလေးနှင့် ချည်ထားပုံက (၁၉) နှစ်အရွယ်သူမအား (၁၄)နှစ်သမီးနွယ်ရှိစေသည်။

“မစ္စတာဟယ်ရီးကော ရှိသလားဟင်”

ဖော်မွန်စာပေ

“မရှိဘူး... ရွာထဲရောက်နေတယ်”
“အင်းပါ... သူဒီလိုနေမှန်း အရက်ဆိုင်မှာ ရှိမယ်လို့ထင်ပါ တယ်... ငါကလည်း နင်နဲ့တစ်ယောက်ချင်းပဲတွေ့ချင်တာ”
ကျွန်တော်ကသဘောခွေသွားပြီး ပြီးမိသည်။ သို့သော် သူမ စကားကိုကြားရပြီး အပြုံးကပျောက်ကွယ်ခဲ့ရသည်။
“ငါလက်ထပ်တော့မယ် ပီတီ”

“ဟေ... စကီတာနဲ့လား”
သူမကခေါင်းခါသည်။
“ဘယ်သူနဲ့ဆိုတာ ငါမပြောခင် ဘာကြောင့်လက်ထပ်ရ ဘယ်ဆိုတာ ငါပြောချင်တယ်၊ တကယ်တော့ နင်တို့တစ်ယောက် ယောက်နဲ့ ငါလက်ထပ်ဖို့ကောင်းတာပါ။ နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ငါခင်တာနင်တို့အသိပဲ”

“အေး... အခုတော့ တခြားတစ်ယောက်ကို ပိုခင်သွား ပြီပေါ့လေ”

ကျွန်တော်က နာနာကြည်းကြည်းပြောလိုက်မိသည်။
“နင်တို့မှာသာ အနာဂတ်ရှိရင် တစ်ယောက်ယောက်ကို ခုတ်ချင်းလက်ထပ်လိုက်မှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဇနီးသည်တစ်ယောက် အတွက် နင်တို့မှာဘာပေးနိုင်တာရှိသလဲ”

“တို့ကအခုမှ အထက်တန်းအောင်ကာစပဲရှိသေးတာ၊ အသက်ကလည်း(၁၉)နှစ်... တို့ကို မိလျှံနာတွေလို မျှော်မှန်းလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်လဲ”

“နင်မိလျှံနာမပြောနဲ့ ရာဂဏန်းပိုင်ရှင်တောင် ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး... နင့်ရည်ရွယ်ချက်ကို ငါသိတယ်... နင့်အဖေလိုပဲ နွေ နားငါးဖမ်းမယ်... ဆောင်းမှာတောင်ပေါ်တက် အမဲလိုက်၊ ထောင် ဆောက်တွေချမယ်၊ ငါ့ကို ဒီလေ့အိမ်လေးမှာနေပြီး မြစ်ထဲမှာပျော်တဲ့ ကြောက်ကလေးတွေလို ကလေးတွေမွေးဖို့ နင်မျှော်လင့်ထားသလား”

ဖော်မွန်စာပေ

ကျွန်တော့်မှာ ပိုရှက်သွားမိသည်။
 'ဟ. . နင်ကလဲ. . ငါ့အဖေဟာငါ့ကို အထက်တန်းအောင်
 ဘဲအထိ ကျောင်းထားပေးခဲ့နိုင်တာပဲ"
 သူမက ကျွန်တော့်အား သနားသလိုပြုံးသည်။
 "နင်အသုံးချဖို့မရည်ရွယ်တဲ့ပညာဟာ ဘာအသုံးကျတော့
 မှာလဲ"

"ငါ့ကိုဘာအလုပ်လုပ်စေချင်လို့လဲ . . ဒီမှာလခစားအလုပ်
 ကတစ်ခါလင်ထက်မပိုဘူး. . လူကလည်းပြည့်နေပြီ ကိုယ့်မှာသာ မြေ
 မရှိရင် ငါးဖမ်းအမဲလိုက်ရုံပဲရှိတော့တာ"

"မြို့ပေါ်မှာအလုပ်တွေ ရှိပါတယ်လေ"
 ဤရပ်ရွာမှ ကျွန်တော်တစ်ဖဝါးမှမခွာခြင်းကို သူမသိထား
 ပြီးဖြစ်၍ ထိုသို့ မပြောသင့်ပါ။ သာယာလှပ၍အေးချမ်းသော ဤနေ
 ရာမှာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အလှဆုံးနေရာသာဖြစ်သည်။ သူမကိုယ်၌က
 ရည်ရွယ်ချက်ကြီးသော်လည်း မြို့သို့ပြောင်းရွှေ့နေလိုစိတ်မရှိပါ။
 သူမအစ်မမှာ အိမ်ထောင်ကျပြီး မြို့သို့ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့သည်။ ထို
 အစ်မထံအလည်သွားပြီးပြန်လာတိုင်း မြို့နေဘဝကိုစက်ဆုပ်
 ကြောင်း၊ တောနေဘဝကကောင်းကြောင်း သူမညည်းတွားပြော
 တတ်ခဲ့သည်။

"မြို့ပေါ်ငါတက်ရင် နင်လိုက်မှာလား"
 "နင်နဲ့ငါငြင်းဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူး။ ဝီတီနော် နင်နဲ့ငါကြား
 မှာ အဖုအထစ်မဖြစ်ရအောင် ငါ့အစီအစဉ်ကိုပြောဖို့လာတာ"
 "နင် စကိတာကိုကော ပြောပြီးပြီလား"
 "ဟင့်အင်း. . သူ့ရဲ့အနာဂတ်ဟာလည်းနင့်လိုပဲ။ သူ့အဖေ
 ရဲ့ မစွန့်တဲ့မြေဧကသုံးဆယ်မှာ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက် သူလုပ်ရဦး
 မယ်။ သူ့အဖေသေမှ သူ့ညီနဲ့ဆယ့်ငါးဧကစီ ခွဲယူကြရမယ်လေ"
 စကိတာ၏ကိစ္စအတွက် ကျွန်တော်အထွန့်မတက်လိုပါ။

ဖော်မွန်စာပေ

"ခု ကံကောင်းသွားတဲ့လူက ဘယ်သူလဲ"
 သူမက သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်ချသည်။
 "ဘီးစကင်း"
 ကျွန်တော့်မှာတုန်လှုပ်မှုဖြင့် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။
 "ဟေ. . ဒီအဖို့ကြီးဟုတ်လား. . သူ့အသက်ကလေးဆယ်
 လောက်ရှိနေပြီ"

"သုံးဆယ့်ရှစ်ပါ. . ဒါပေမယ့် ဒီနေရာမှာတော့ အချမ်းသာ
 ဆုံးလူပျိုကြီးပဲ. . . မြေကောင်းမြေသန့်ဧကငါးရာ၊ နို့စားနွား
 အကောင်(၄၀). . ဒေါ်လာငါးသောင်းလောက်တန်တဲ့ စိုက်ပျိုးရေး
 စက်တွေ. . အိမ်လှလှကြီးတစ်လုံးရယ်. . ဘဏ်မှာငွေတစ်သောင်း
 ရယ်ရှိတယ်"

"ဟင်း. . . နင့်ကိုလူပျိုစကားပြောရင်း ငွေကြေးအစီရင်
 ခံစာပါ သူတင်ပြထားတဲ့ပုံပဲ"
 'ဟုတ်တယ်. . သူ့မနဟာသူ့ရုပ်ရည်ကို ပြန်ထိန်းပေးတဲ့
 သဘောပဲ. . သူက နင်ကောစကိတာနဲ့ကော ဘာမဆိုင်ဘူး"
 "မလိုပါဘူး. . သူ့ရုပ်ဟာ လယ်ကွင်းထဲက စာခြောက်ရုပ်
 လိုပါပဲ"

"ဒီလောက်လဲ မပြောပါနဲ့. . တို့မိတ်ဆွေတွေပဲ ဆက်ဖြစ်
 ချင်တယ်"
 "တို့ရှေ့ဆက် စကားပြောကြမှာပါ"
 "တကယ့်သူငယ်ချင်းတွေလို ဖြစ်ချင်တယ်. . ငါ့မှာအကူ
 အညီလိုရင် နင်တို့ဆီတောင်းလိုရတယ်လို့ ထင်ထားချင်တယ်"
 "နောင်ဆယ်နှစ်မက နင်အကူအညီလိုရင် ငါပြေးလာမယ်
 ဆိုတာ နင်သိပါတယ်. . တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ငါရ
 သည်းဒီအတိုင်းပဲ. . ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ငါလက်ထပ်ဖြစ်မှာ
 မဟုတ်တော့ဘူး"

ဖော်မွန်စာပေ

“နင်ကောစကီတာပါ။ . နောင်တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ဆုံကြမှာပါ။ . ကဲ. . ဂွတ်ဘိုင် ပီတီ”

သူမကျွန်တော့်အား ဖြတ်ခနဲတစ်ချက်နမ်းပြီးပြေးထွက်သွားတော့သည်။

စကီတာနှင့်ကျွန်တော်မှာ အလွန်ရင်းနှီးသောသူငယ်ချင်းများမဟုတ်ကြသော်လည်း လီလီဘဲကြောင့် အနေနီးလာခဲ့ကြသည်။ သူမ၏မင်္ဂလာဆောင်သို့ အထက်တန်းကျောင်းသားထဲမှ မသွားသူဟူ၍ သူနှင့်ကျွန်တော်သာရှိသည်။ သူကောကျွန်တော်ပါ ဂျူနီပါဂျိုး၏အရက်ဆိုင်သို့ သီးခြားရောက်သွားပြီး အရက်မူးပစ်လိုက်ကြသည်။

ဤသည်က ကျွန်တော်တို့၏အမှားပင်ဖြစ်သည်။ စကီတာက မူးမူးနှင့် ကျွန်တော်မကြိုက်သော စကားတစ်ခွန်းပြောလာသည်။ မည်သည့်စကားမှန်း မမှတ်မိသော်လည်း ဆိုင်နောက်ဘက်ထွက်လက်သီးချင်းထိုးရန် ကျွန်တော်စိမ့်ခေါ်ခဲ့သည်။ ဂျူနီပါဂျိုးကလည်း ကျွန်တော်တို့အပြင်ရောက်သည်နှင့် ဆိုင်တံခါးကို သော့ပိတ်လိုက်သည်။ မည်သူမျှဖျန်ဖြေ၍ မရနိုင်တော့။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံးမှာ အရပ်(၆)ပေ၊ (၂)လက်မကိုယ်အလေးချိန်ပေါင်(၂၀၀)မျှရှိရာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦးသတ်နိုင်လောက်သည်။ သို့သော်မူးနေကြသည်ဖြစ်ရာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦးအထိ မနာစေခဲ့။ အလဲလဲအပြိုပြိုသာ ဖြစ်နေကြသည်။ နောက်ဆုံးတော့ စကီတာက အန်နေသလို ကျွန်တော့်မှာလည်း ခေါင်းကိုလက်နှစ်ဘက်နှင့်ညှပ်ကာ ဆုပ်ကိုင်ထားရသည်။ ထို့နောက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကာ အဆုံးသတ်လိုက်ကြသည်။ နောက်တစ်နှစ်တွင် လီလီဘဲကိုကော စကီတာကိုပါ ကျွန်တော်သိပ်မတွေ့ဖြစ်တော့ပါ။ ကားသစ်လေးတစ်စီးမောင်းသွားသည့်လီလီကို ဓာတ်ကြိမ်တော့ တွေ့လိုက်မိသည်။ လက်ကလေးပင်ရမ်းပြီး နှုတ်ဆက်မသွားသဖြင့် ကျွန်တော့်

အားမမြင်ရဟု ယူဆမိသည်။ ကျွန်တောကမြစ်ထဲမှာပင် အနေများခဲ့သည်။

အဖေကတော့ နွေ၊ ဇွဲ၊ ဆောင်း မည်သို့ပြောင်းသော်လည်း ဂျူနီပါဂျိုး၏အရက်ဆိုင်သို့ စနေနေ့တိုင်း မှန်မှန်သွားတတ်သည်။ သတင်းစုံရာ ထိုဆိုင်မှကြားရသမျှကို ကျွန်တော့်အားပြန်ပြောပြတတ်သည်။

ကားအသစ်တစ်စီး၊ အဝတ်အစားလှလှနှင့်လီလီက ကပွဲများမပြတ်တက်နေသည်။ လူအများကြားတွင် အနေနည်းသည့် စကင်းမှာ ယခုတော့ မိန်းမနောက်မှပါလာရသည်။ သို့သော် ပထမတစ်ချီလောက်သာကပြီး အရက်ကောင်တာတွင်ထိုင်ကာ လီလီကနေသည်ကိုသာ မျက်ထောင့်နိကြီးနှင့် ကြည့်နေတတ်သည်။ လီလီကလည်းစကီတာအပါအဝင် လူပျိုများနှင့် တွဲကနေတတ်သည်သာ ဖြစ်သည်။

“စကီတာတော့ အလုပ်ရသွားပြီကွ”

နွေရာသီတစ်နေ့တွင် အဖေက သတင်းတစ်ခုပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော်ကမျက်ခုံးချီကာ စကားဆက်ကိုစောင့်သည်။

“ဂျင်းဘစ်က လက်ထောက်ရဲအရာရှိအဖြစ်က နုတ်ထွက်သွားတော့ စခန်းမှူးဟီးက စကီတာကိုခန့်လိုက်တာပဲ”

ကျွန်တော့်မှာ မနာလိုမှုအနည်းငယ်ဖြစ်သွားမိသည်။ ထိုအလုပ်မှာ ကျွန်တော်တို့မြို့တွင်ရှားရှားပါးပါး လခစားအလုပ်တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ စခန်းမှူးဟီးမှာလည်း အသက်(၆၀)ကျော်ပြီဖြစ်ရာ စကီတာ၏အသက်အရွယ်နှင့်ဆိုလျှင် အနာဂါတ်ကကောင်းလှသည်။

ဩဂုတ်လကုန်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော့်ထံသို့ လီလီဘဲရောက်လာသည်။ သူမမျက်တွင်းတစ်ဖက်ညှိနေသည်ကို သတိထားလိုက်မိသည်။

ဘသက်ဆွေ

“ဟယ်လို ပီတီ. . . ကားမောင်းထွက်လာရင်း နင့်ဆီဝင်လည်ဖို့စိတ်ကူးရတာနဲ့. . . မစွတာဟယ်မိုးကောရွှီလား”

စနေနေ့မျိုးတွင် အဖေမရှိသည်ကို သူမသိပြီးဖြစ်သည့်အလျောက်ထိုမေးခွန်းကိုမဖြေတော့ဘဲ ကိုယ်သိလိုရာကိုသာ မေးလိုက်သည်။

“နင့်မျက်လုံးတစ်ဖက် ဘာဖြစ်တာလဲ”

“တစ်ခုခုနဲ့ဝင်ဆောင်မိတာပါ”

“ဥပမာ. . . လက်သီးလိုဟာမျိုးလား”

သူမက လက်ရမ်းပေါ်တက်ထိုင်ပြီး မျက်နှာကိုလက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာငိုတော့သည်။ သူမငိုသည်ကို ကျွန်တော်တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးသဖြင့် မည်သို့လုပ်ရမှန်းမသိ။ ခြေတစ်ဘက်မှတစ်ဘက် ပြောင်းရပ်ကာ သူမပခုံးကိုပုတ်၍ ပြောမိသည်။

“မငိုပါနဲ့ဟာ. . . မငိုစမ်းပါနဲ့”

အတန်ကြာမှ သူမက အငိုတိတ်ပြီး လက်ကိုင်ပုဝါနှင့် မျက်ရည်ယုတ်သည်။

“ငါရှေ့ဆက်ဘာလုပ်ရမလဲဟင်. . . ပီတီ”

သူမယောက်ျားအား ဒေါသထွက်မှုက ရင်ထဲတွင်အုံကြွလာသည်။ အစကငါမပြောဘူးလားဟူသော လေသံနှင့်ပြောလိုက်သည်။

“နင်ထင်သလို ပျော်စရာမကောင်းတော့ဘူး မဟုတ်လား”

ဒါ. . . ပထမဦးဆုံးအကြိမ်လား”

“မဟုတ်ဘူး. . . ဆယ်ကြိမ်လောက်ရှိပြီ. . . သူက ပိုပိုဆိုးလာတယ်. . . စွပ်စွဲတာလဲ အမျိုးစုံပဲ. . . အထူးသဖြင့် စကိတာနဲ့ငါတွဲကတော့ သူနဲ့သမုတ်တာပဲ”

“သူ့ကို ပစ်ထားခဲ့ပေါ့”

“ဘာလဲ. . . နှလုံးနာစရာတည်းခိုဆောင်မှာ မေမေနဲ့ပြန်နေရမှာလား”

ကျွန်တော်မည်သို့ ပြောရမည်နည်း။

ကျွန်တော့်လှေအိမ်ကို ခေါ်ရမည်လော။ ပိုဆိုးပေလိမ့်မည်။

“နင်သူ့ကိုရဲတိုင်ပြီး ဖမ်းချုပ်ခိုင်းပါလား”

သူမကျွန်တော့်ကို ကြောက်လန့်တကြားကြည့်သည်။

“နင်သူ့ဒေါသကို မသိပါဘူး. . . အချုပ်ကထွက်လာရင် ငါ့ကိုသတ်မှာ”

“နေဦး. . . ငါအဝတ်အစားလဲလိုက်ဦးမယ်. . . နင့်အိမ် ငါ

လိုက်ခဲ့မယ်. . . နင့်ကို သူတစ်ခုခုထပ်လုပ်ရင် ကြက်လည်လိမ်ချိုးသလို ငါလုပ်မယ်ဆိုတာ သူသိသွားစေရမယ်”

“တော်ပါတော့ ပီတီရယ်. . . တို့ကိစ္စမှာနင်ဝင်မပါပါနဲ့”

“ဒါဆိုလဲ ငါ့ဆီဘာလို့လာသေးလဲ”

“သနားတာခံချင်လို့ပဲ ဖြစ်မယ်. . . ငါလာတာမှားတယ်. . . ငါလာတာ ဘယ်သူ့မှမပြောဖို့ ကတိပေးနော်. . . ဘာမှလည်းမသုပ်နဲ့”

“အေးပါဟာ”

နောက်ပိုင်းတွင်တော့ လီလီခြေငြိမ်သွားပုံရကြောင်း အဖေထံမှ သိရသည်။ သို့ဖြင့် ဆောင်းရာသီရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်လည်းသားမွေးအတွက် အမဲလိုက်ရန် တောင်ထိပ်ရှိအမဲလိုက်တဲသို့ သွားနေလိုက်သည်။ ဤရာသီမျိုးတွင် ကြားမှတောင်ကုန်းနှစ်ခုကို ဌာတ်ကျော်လာရန် နှင်းစီးဖိနပ်ပြားသို့မဟုတ် နှင်းလျှောစီးကိရိယာကဲ့သို့ သုံးရမည်ဖြစ်သည်။

တဲသို့ ကျွန်တော်ရောက်ပြီးနှစ်ပတ်မျှအကြာတွင် နှင်းစီးဖိနပ်ပြားသုံး၍ လီလီရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်ကထောင်ချောက်များကို လှည့်လည်စစ်ဆေးပြီး ပြန်လာသည်ညနေလေးနာရီအချိန်ခန့်တွင် သူမကတဲထဲတွင် ရောက်နေပြီးဖြစ်သည်။

“ငါ့ကိုတောင် နှုတ်မဆက်တော့ဘူးလား ပီတီ”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ.. အံ့အားသင့်နေတာကို မနည်းဖျောက် နေရလို့ပါ”

“ငါ.. သူ့ကိုစွန့်ခဲ့ပြီ ပီတီ.. သည်းညည်းမခံနိုင်တော့ဘူး” ကျွန်တော်က သူ့အားအကဲခတ်ကြည့်သည်။ ဒဏ်ရာဒဏ် ချက်များတော့ မတွေ့ရပါ။

“နင့်ကို သူကလက်တွေ့ထိုးလေ့ကျင့်တဲ့အိတ်လို လုပ်နေသေး လား”

“ဟင့်အင့်... နင့်ဆီ ငါဟိုတစ်ခါလာတုန်းကဟာက နောက်ဆုံးပဲ.. သူ့ဘာအကြောင်းပြချက်မှ မရှိအောင်ငါနေခဲ့တာ အိမ်မှာပဲနေပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်နေရတဲ့အဖြစ် ဟာ ရူးတောင်ရူးချင်မိတယ်”

“နင့်.. ခုတစ်ခါထဲ အိမ်ကဆင်းလာတာလား”

“မဟုတ်ဘူး.. အိမ်ပြန်ဦးမယ်.. မနက်ဖြန်ညနေမှ ဘတ်စ်ကားနဲ့ မြို့ပေါ်တက်မယ်.. ကွာရှင်းဖို့ကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ် မယ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်လို့ရတဲ့အထိ ငါအစ်မနဲ့နေမယ်”

“နင့်.. ခုထွက်လာတော့ အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ဘယ်လိုပြော မလဲ”

“သူမရှိဘူး.. ထွန်စက်ပစ္စည်းတစ်ခုဝယ်ဖို့ မြို့ပေါ်တက် သွားတယ်.. သန်းခေါင်လောက်မှ ပြန်ရောက်လိမ့်မယ်.. အဲဒီ အချိန်ဆို ငါအိပ်ရာထဲရောက်နေပြီ”

“နင့်ဘာဖြစ်လို့ ဒါတွေလာပြောနေတာလဲ”

“နင့်ဆီက အကူအညီတစ်ခုတောင်းဖို့ပဲ ပီတီ.. သူ့ကို ငါပစ်သွားခဲ့ပြီလို့ သိသွားရင်း ငါ့ယောက်ျားက ငါ့ကိုလိုက်သတ်မှာ.. ဒီတော့ နင့်မနက်ဖြန် ငါ့ကိုကားနဲ့လာခေါ်ပြီး ဘတ်စ်ကားဂိတ်လိုက် ပို့.. ကားက (၂)နာရီထွက်မှာ”

“သူမရှိဘူးဆိုရင် ဒီနေ့ပဲဘတ်စ်ကားနဲ့ ဘာလို့မသွားတာ လဲ”

“ဒီနေ့ဘတ်စ်ကားမှမရှိတာ တစ်ပတ်ကိုသုံးရက်ပဲ ဆွဲတာ နင်သိသားပဲ”

ထိုအချက်ကို ကျွန်တော်သိသော်လည်း နေ့တွေရက်တွေကို ကျွန်တော်မေ့နေ၍ဖြစ်သည်။

“ဒါဆိုလည်း.. ခုညပဲ နင့်အစ်မဆီကို ကားမောင်းသွားပါ လား.. (၈၅)မိုင်ပဲဝေးတဲ့ဟာ”

“ငါ့ကားကို သူယူသွားတယ်.. ခုဟာက ပစ်ကပ်ကားနဲ့ပဲ (၈၅)မိုင်ကို အဲဒီကားနဲ့သွားရင်း တစ်စစီပြုတ်ထွက်ကုန်လိမ့်မယ်”

“ကောင်းပြီလေ.. ငါ (၁၁)နာရီလောက်လာခဲ့မယ်.. ဒါနဲ့ မနက်ဖြန်ဘာနေလဲ”

သူမက အံ့အားသင့်သလိုကြည့်သည်။

“စနေနေ့လေ”

“ဒါဆို.. အမေလဲအိမ်မှာမရှိမှာမို့ ရှင်းပြစရာမလိုတော့ဘူး ဘဲ.. ကဲ.. မမှောင်ခင်ပြန်.. နင့်ကားအထိငါလိုက်ပို့မယ်”

“မလိုပါဘူးဟာ.. ဒီလမ်းကြောင်းကို နင်သိသလိုငါလဲသိ ဘာပဲ”

ကျွန်တော်ကလိုက်ပို့မည်ဟု ဖွတ်ပြောသော်လည်း သူမက အကြောက်အကန်ငြင်း၍ လက်လျော့လိုက်ရသည်။

နောက်တစ်နေ့ လီလီတို့အိမ်ဘေးတံခါးကို ကျွန်တော် ခေါက်လိုက်ချိန်ဝယ် မွန်းတည့်(၁၂)ထိုးပြီဖြစ်သည်။ အတန်ကြာမှ တံခါးဖွင့်လာသည်။ တံခါးဖွင့်ပေးသူမှာ စကင်းဖြစ်သည်။ သူက နော်ရွှေဟန်မရှိပါ။

“ဘာကိစ္စလဲ”

“လီလီဘဲနဲ့တွေ့မလို့.. သူ့အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား..”

“လီလီဘဲ.. ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်.. ခင်ဗျားမိန်းမလေ.. သူ့ကိုရွာထဲကားနဲ့

သိုက်ပို့မလို့”

“သူမရှိဘူး.. သူ့အစ်မဆီ အလည်သွားတယ်”

စကင်းက တံခါးပိတ်ရန်အပြု ကျွန်တော်ကခြေထောက်ထိုးခံကာ အထဲသို့ဝင်သည်။ တံခါးပြန်ပိတ်ပြီး ကျောမှီရပ်ထားသည်။

“သူဘယ်မှာလဲ”

“မြို့ကိုသွားတယ်လို့ ပြောသားပဲ.. မင်းဘာလုပ်တာလဲ.. ငါ့အိမ်ထဲအတင်းဝင်ပြီး”

“သူဘယ်တုန်းကသွားတာလဲ”

“မနေ့က.. ငါ့ကိုယ်တိုင်ကားနဲ့လိုက်ပို့တာ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး.. မနေ့ညနေလေးနာရီက ကျွန်တော်နဲ့တွေ့သေးတယ်”

“မင်းရှူးတာပဲ.. သူ့အစ်မအိမ်ရှေ့မှာ မနက်(၁၁)နာရီက ငါ့ချပေးခဲ့တာ.. နေပါဦး.. မင်းကိစ္စဘာရှိလို့လဲ”

“အိမ်ထဲလျှောက်ရှာကြည့်မယ်”

“ထွက်သွားစမ်းကွာ.. ငါ့ရဲ့တိုင်လိုက်မယ်”

ကျွန်တော်က စကင်းရှေ့ (၆)လက်မမျှအကွာထိတိုးကာ သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူကကျွန်တော့်ထက် ခေါင်းတစ်လုံးစာပိုနိမ့်ပြီး၊ ပေါင်(၆၀)မျှ ပိုနည်းပေလိမ့်မည်။ သူကခပ်ရွံ့ရွံ့နှင့်နောက်ဆုတ်သည်။

“ကျွန်တော်အိမ်ထဲလျှောက်ရှာမယ်.. ခင်ဗျားပါးစပ်ပိတ်ပြီး နောက်ကလိုက်ခဲ့.. နို့မဟုတ်ရင် ကြီးတုတ်ခေါ် ရလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်က အခန်းမျှအနှံ့ လိုက်ရှာကြည့်သည်။ လီလီဘဲ၏အရိပ်ယောင်ကိုမတွေ့ရ။ ထို့နောက် သော့ခတ်ထားသော အခန်းတစ်ခန်းကိုတွေ့လိုက်သည်။

“ကဲ.. ဒီအခန်းသော့ပေး”

“ဒါ.. လီလီရဲ့စက်ချုပ်ခန်းပဲ.. သော့သူ့ဆီမှာပဲရှိလိမ့်မယ်..”

ဖော်မြန်စာပေ

ကျွန်တော်ကတံခါးကို ပုခုံးစောင်းနှင့် တိုက်ဖွင့်လိုက်သည်။ သော့အိမ်ပြုတ်သွားသည်။

“ဟေး”

စကင်းကအော်ဟစ်တားသည်။

အခန်းအလည် ကော်ဇော်ပေါ်တွင် သွေးကွက်ကြီးတစ်ကွက်ရှိနေသည်။ အုပ်ချုပ်စက်နှင့် ဘေးနံရံတစ်ဖက်တွင်လည်း သွေးဝက်အချို့ရှိသည်။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် တစ်ဒီန်းဒီန်းမြည်လာသည်။ စကင်းမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသာဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာထားကြောင့် သူကနောက်သို့တဖြည်းဖြည်းဆုတ်သည်။

ကျွန်တော်ကသူ့အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို ဆုတ်ကိုင်၍ လှုပ်ခါစပ်သိုက်သည်။ မေးချင်းတစ်ဖက်ဖက်ရိုက်သည်အထိ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်လက်လွှတ်လိုက်မှ စင်္ကြံလမ်းနံရံသို့ ပြေးကပ်ရပ်နေသည်။

“ခင်ဗျားကို ဘာမှမေးစရာမလိုတော့ဘူး.. ကဲ.. လာဘခြားနေရာတွေလျှောက်ကြည့်မယ်”

ကျွန်တော်ကစကင်းကို အောက်ထပ်သို့ ပြန်ခေါ်ခဲ့သည်။ သခင်ကကျွန်တော့်မှာ အလောင်းဝှက်နိုင်လောက်သောနေရာမျိုးကို သာရှာကြည့်သော်လည်း ယခုအခါတော့ ချောင်ကြိုချောင်ကြားမကျန်ကြည့်သည်။ မီးဖိုဆောင်ထဲရှိ မီးသွေးမီးဖိုအဖုံးကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ကျွန်တော့်ရင်က ပိုခုန်သွားသည်။ မီးလောင်ကျွမ်းသားသောဝတ်စုံက တစ်ပိုင်းတစ်စကျန်သေးသည်။ ထိုနေရာတွင် သွေးစက်များ ရှိနေသည်။

ကျွန်တော်က ပြာပုံအောက်သို့ မွေနှောက်ကြည့်သည်။ မီးကျွမ်းပြီးသွေးစွန်းနေသည့် အမျိုးသမီးအောက်ခံအဝတ်အစားများ ဖိနပ်တစ်ရုံ သွေးစွန်းနေသည့် ပန်းရောင်ဖဲပြားကြီးတို့ကို ထပ်တွေ့ရသည်။ စကင်းကတော့ မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် စကားမပြောနိုင်ပဲ နှိုးနေသည်။ ထင်းရှူးပုံးတစ်လုံးထဲတွင် သွေးစွန်းပြီးရွေဝါရောင်

ဖော်မြန်စာပေ

ဆံပင်တစ်ချို့ကပ်နေသည့် ပုဆိန်တစ်လက်က ဖြစ်ရပ်ကို ပီပြင်သွားစေသည်။

ကျွန်တော်က စိတ်ကိုထိန်းရင်း စကင်းအားခြံထဲသို့ ခေါ်ထုတ်ခဲ့သည်။ စပီးကျီ၏နောက်တွင် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်မြေဖို့ထားသောတစ်နေရာကို တွေ့ရပြန်သည်။ ထိုနေရာကို ကျွန်တော်တို့ အငူသားငေးကြည့်နေမိကြသည်။

“ခင်ဗျားမနွေက မြို့ပေါ်ကနေ ဘယ်ချိန်ပြန်ရောက်သလဲ”

“ည. . . ညနေငါးနာရီလောက်က”

သို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်ထံမှလီလီပြန်ရောက်သည့်အခါ အိမ်တွင်စကင်းရောက်နေပြီး ဖြစ်လိမ့်မည်။ ကျွန်တော့်ခေါင်းက မခံမရပ်နိုင်အောင် ကိုက်ခဲလာသည်။ စကင်း၏ လည်ပင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်မှန်းပင်မသိ။ ကျွန်တော့်လက်ကို လွှတ်လိုက်ချိန်ဝယ် စကင်းမှာပျော့ခွေနေပြီဖြစ်သည်။

မှောင်ရိပ်ချိန်တွင် အမဲလိုက်တဲ့သို့ ကျွန်တော်ပြန်ရောက်ခဲ့သည်။ လမ်းတွင်မည်သူနှင့်မျှမတွေ့။ တစ်ညလုံးနင်းကျနေ၍ ကျွန်တော့်နှင်းစီးဖိနပ်ပြားခြေရာလည်း ပျောက်သွားပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်က အမဲလိုက်တဲ့တွင် နှစ်ပတ်လုံးလုံးနေပြီး ဒီဇင်ဘာလပထမပတ်တွင် သားမွေးများယူ၍ လှေအိမ်သို့ပြန်ခဲ့သည်။

“ရွာထဲမှာ ဘာသတင်းတွေထူးသေးလဲ”

ကော်ဖီနှစ်ခွက်လောက်သောက်ပြီးခါမှ ကျွန်တော်ကစူးစမ်းကြည့်သည်။

“အင်း. . . စကင်းတော့ လူသတ်ခံရလို့သေသွားပြီ. . . ဒီအမှုကို စကီတာကိုင်ပေမယ့် တရားခံမပေါ်သေးဘူး. . .”

“ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်ကလီလီဘဲ၏ မြေပုံကိုရှာတွေ့သည့်အကြောင်း

ကိုနားစွင့်ထားသည်။

“လီလီဘဲတော့ သူ့အစ်မဆီမှာသွားနေတယ်. . . စကင်းသေပြီးနှစ်ရက်အကြာမှာ သူ့ရောက်လာပြီးအလောင်းကိုတွေ့တာပဲ”

ကျွန်တော့်မှာ မူးဝေသွားသလိုဖြစ်မိသည်။ အာခေါင်ပင်ခြောက်လာသည်။ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

စကင်းတို့အိမ်သို့ သွားရာလမ်းတစ်လျှောက်တွင်ကျွန်တော့်မှာအပြေးအလွှားစဉ်းစားနေရသည်။ တံခါးကို စကီတာဖွင့်ပေးသည်ကိုကျွန်တော်မအံ့ဩတော့။ မီးခိုးရောင်ရဲဝတ်စုံနှင့် စကီတာမှာ ခန့်ညားလှသည်။

“ဟာ. . . သူငယ်ချင်း. . . ဝင်. . . ဝင်. . . မင်းဘယ်အချိန်ရောက်လာမလဲလို့ တို့မျှော်နေတာ”

အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ပေါင်ပေါ်ကော်ဖီခွက်တင်၍ လီလီထိုင်နေသည်။ ဆိုဖာရှေ့စားပွဲပေါ်တွင် အခြားခွက်တစ်ခွက်ရှိသည်။

“ဟယ်လို ပီတီ. . . ခုပဲ စကီတာရောက်တာ. . . ကော်ဖီသောက်ဦးမလား”

“တော်ပြီ. . . နင်မသေဘူးဆိုတာသေချာအောင် ငါလာကြည့်တာ”

“နင်က ငါသေတယ်လို့ ဘာကြောင့်ထင်ရတာလဲ”
သူမ မျက်မှောင်ကြုံနေသည်။

“လုပ်မနေနဲ့ လီလီ. . . နင်ငါ့ကို တစ်ပတ်ရိုက်သွားတာပဲ”
“နင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ. . .”

“နင်ငါ့ကို အမဲလိုက်တဲ့မှာ လာတွေ့တဲ့နေ့က နင့်ကိုစကင်းက မြို့ပေါ်လိုက်ပို့ခဲ့တာ၊ နင့်အိမ်သော့ကို စကီတာကိုနင်ပေးခဲ့တာ ဖြစ်မယ်. . . ဒါမှအိမ်ထဲက မြင်ကွင်းတွေကို သူဖန်တီးလို့ရမှာ. . . သူ့လုပ်ရပ်ကတော့ ပီပြင်ပါတယ်”

“. . . သဲလွန်စတွေကိုမြင်သာအောင် ပြထားတယ်. . .”

ပုဆိန်မှာ ဆံပင်တွေကပ်နေပုံက အပီပြင်ဆုံးဘဲ... ဆံပင်ကနှင့် ဆံပင်ဖြစ်မှာသေချာတယ်... သွေးတွေကတော့ဘာလဲ... ကြွက်သွေးတွေလား”

“အချစ်ရေ... သူ့ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

စကီတာကမေးလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်... ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း”

ကျွန်တော်ကလှမ်းဟောက်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“စကီတာက ဒီအိမ်မှာ ဖန်တီးချက်တွေလုပ်ပြီး နင့်ကိုမြို့လာခေါ်တယ်... နောက်... တောင်ခြေအထိကားနဲ့လိုက်ပို့တယ်... နင့်ကို ငါပြန်ပို့မယ်လုပ်တော့ နင်ငြင်းတာ စကီတာစောင့်နေတာမတွေ့စေချင်လို့ပဲ၊ နောက်... နင့်ကို နင့်အစ်မအိမ်ပြန်လိုက်ပို့တယ်... နင်မြို့ကပြန်လာတာ ဘယ်သူမှမသိလိုက်တော့ဘူး”

“... နောက်... ဒီက ငါပြန်သွားချိန်မှာတော့ စကီတာရောက်လာပြီး နင်အသတ်ခံရပုံဖြစ်စေတဲ့ သက်သေသမာဓကအတုတွေကို ဖျောက်ဖျက်တယ်... နင်က အလီဘိုင်ပြုလို့ကောင်းအောင် နှစ်ရက်လောက်မြို့မှာဆက်နေပြီး ဒီကိုပြန်လာ၊ စကင်းရဲ့အလောင်းကိုတွေ့တယ်ပေါ့လေ... နေပါဦး... နင့်ကိုစကင်းက လက်သီးနဲ့ထိုးတယ်ဆိုတာကော ဟုတ်ရဲ့လား”

လီလီကပြုံးသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး... သူကလူကြမ်းကြီးမဟုတ်ဘူး... ငတုံးသက်သက်ပဲ မျက်ကွင်းညှိအောင် ငါ့ဘာသာငါလုပ်ခဲ့တာ”

“စကင်းကို ဖြတ်သွားဖြတ်လာတစ်ယောက်က သတ်များသွားတာပဲပီတီ... ဒါအတွက်မင်းဘာပြောချင်သေးလဲ”

စကီတာကမေးလာသည်။

ကျွန်တော်က သူ့အားအတန်ကြာစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ချာကနဲ့လှည့်ကာ အိမ်ထဲမှထွက်ခဲ့သည်။

နောက်ခြောက်လအကြာတွင် လီလီနှင့်စကီတာတို့ လက်ထပ်လိုက်ကြသည်။ လယ်မြေကို ဦးစီးနိုင်ရေးအတွက် ရဲအလုပ်မှထွက်သည်။ လီလီသည်လည်း ဘဝ၏အာမခံချက်ကော သူမချစ်နိုင်မည့်သူကိုပါ ပိုင်ဆိုင်ပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်မှာသာ လည်ပင်းတွင်ကြိုးကွင်းတစ်ခု မပိုင်ဆိုင်ရရေးအတွက် ရေငုံနှုတ်ပိတ်သာနေခဲ့ရပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ဟစ်ချ်ကျော့လက်ရွေးစင်ဝတ္ထု

လေပြောင်း
လေလွှဲ

The Mystery of Myrrh Lane

Joseph Payne Brennan

(၁၉၅၈) ခုနှစ်၊ ကုန်းပိုင်းလောက်တွင် စုံထောက်တစ်ဦး ဖြစ်သူသူငယ်ချင်းလက်ဖင်းအတွက် အတော်လေးစိုးရိမ်သောက ရောက်ခဲ့မိသည်။ အမွေအဖြစ်အာမခံ စာချုပ်စာတမ်းများရရှိထား ၍၊ ဝင်ငွေအနည်းငယ်ရှိသော်လည်း သူ့၏နေပုံစားပုံများအတွက် တော့လောက်ငှလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ အမှတ်(၇) ဩတစ်လမ်းရှိအိမ် ကလေးတစ်လုံးသာမပိုင်ခဲ့လျှင် သူ့အမြောငွေရေးကြေးရေးအတော် ပင်အခက်အခဲတွေ့ရှာပေလိမ့်မည်။

အစားအသောက်ကို သင့်တင့်လျောက်ပစွာပင် သူမစား နိုင်ကြောင်း ကျွန်တော်သိသည်။ နှစ်သုံးဆယ်ဘရန်ဒီမို၊ ဝိတိုရိယ ခေတ်ရှေးဟောင်း ပရိဘောဂမျိုးအလွန်ရှားပါးသည်။ ဖန်ခွပ်မျိုးတို့ ကိုနှစ်သက်တတ်သူအတွက် တစ်ခုခုတော့အနာခံရပေလိမ့်မည်။ အစားအသောက်ကို ဂရုမစိုက်သဖြင့်သူ၏ပါးရိုးချိုင့်ချိုင့်မျက်နှာက ပိုရှည်လာသည်။ စိတ်ကတည်ငြိမ်မှုမရှိတော့။

သို့သော်သူသည်ရုပ်ဝတ္ထုနှင့် ပတ်သက်သောအခြေအနေ အရပ်ရပ်ကိုတော့ အဆင်ပြေကောင်းမွန်အောင် လုပ်နိုင်သောအ ရည်အချင်းရှိကြောင်း ကျွန်တော်သိပါသည်။ ကျွန်တော်ကြုံဖူးသမျှ ထဲတွင် အထက်မြက်ဆုံးဦးနှောက်ပိုင်ရှင် တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သို့သော် လူကလိုက်၍လုပ်လိုသော စိတ်တော့မရှိ။ အခကြေးငွေကသာမန်ပျ လောက်ဖြစ်သော်လည်း သူ့စိတ်ဝင်စားပြီဆိုလျှင်တော့ အမှုကိုလက် ခံတတ်သည်။ စိတ်မဝင်စားလျှင် မည်မျှငွေပုံပေးပေး လက်မခံပါ။

ဖော်မွန်စာပေ

မေပယ်ရွက်ဝါတို့ စတင်ကြောသည့် အောက်တိုဘာလ နှောင်းပိုင်းတစ်ညနေတွင် သူ့အိမ်သို့ကျွန်တော်ရောက်သွားသည်။ သူကလှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဆီးကြိုပြီးဝိုင်တစ်ခွက်ပေးကာ သူ့စိတ်ကြိုက် မောရစ်ခေတ်ဟောင်း ကုလားထိုင်ကြီးတွင်ပြန်ထိုင်သည်။ သူ့ကြည့် ရသည်မှာ တစ်နေ့လုံးလိုလိုထိုင်နေခဲ့ဟန်ရှိသည်။

“ထိုင်ရာကထမို့ ကိုယ့်ဖာသာကိုယ်ပဲရမယ်. . ညစာမစား ခင်ဘာဖြစ်လို့ လေအေးအေးထဲ လမ်းထွက်မလျှောက်တာလဲ”

သူကပခုံးတွန့်သည်။

“ခုရက်တွေမှာ လမ်းလျှောက်ရတာ စိတ်ပင်ပန်းလွန်းလို့ . . မနေ့ကပဲကျွန်တော့်စိတ်ကြိုက် တိုက်ကြီးတစ်လုံးဖြိုနေတာတွေ ခဲ့ရတယ်. . ဒီတိုက်ကြီးဟာ ပြည်တွင်းစစ်ကဆောက်ခဲ့တာဖြစ်မယ် . . ဒီနယူးဟဲဗင်းမြို့ကတော့ သံမဏိအောင်တွေ၊ မှန်တွေနဲ့အရုပ် ဆိုးဆိုးအဆောက်အအုံတွေနဲ့ မကြာခင်ပြည့်နေတော့မှာပဲ. . ဘရန်နန်ရေ. . ကျွန်တော်ကတော့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေပဲ သဘောကျတယ်”

“ကျွန်တော်လည်းပဲ ခင်ဗျားလိုပါပဲ. . ဒါပေမယ့်ဘယ်သူ မဆိုပစ္စုပ္ပန်ကိုရင် ဆိုင်ရမယ်. . . ခင်ဗျားစိတ်ကို ခင်ဗျားထိန်းနိုင် ဖို့လို့အပ်တယ်. . ကျွန်တော်စစ်တုရင် မကစားတာနှစ်အတော် ကြာပြီ. . ခုခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်. . .”

လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံက မြည်လာသည်။ လင်ဖင်းက ခပ်လေးလေးထသွားသည်။ တံခါးဝမှာစကားပြောသံ တခဏတာမျှ ကြားရပြီးဧည့်သည်ကိုခေါ်သည်။ ဧည့်သည်မှာဧည့်ခန်းတွင်းရှိ ပရိဘောဂများကို ဝေးကြည့်နေသည်။

“အိုး. . မစ္စတာလက်ဖင်း. . ဒီကခင်ဗျားပစ္စည်းတွေက တယ်ကောင်းပါလား. . . တကယ့်ကိုကောင်းလှတယ်”

“အနည်းဆုံးတော့ဗျာ အစစ်တွေဖြစ်တာမို့ကျွန်တော်

လည်းပဲဂုဏ်ယူမိပါတယ်”

ကျွန်တော့်အား လူကောင်သေးပြီးမျက်လုံးပြူးပြူး မစ္စတာ မာ(ရှ်)ဆိုသူနှင့် လက်ဖေးကမိတ်ဆက်ပေးသည်။ ဧည့်သည်ကနှစ် ပေါင်းတစ်ရာကျော်ပြီဖြစ်သော နောက်မိုးမြင့်မြင့်ပါကုလားထိုင်တစ် လုံးအစွန်းတွင်ဝင်ထိုင်သည်။ သူ့၏မျက်လုံးများကတော့ အခန်းထဲ ရှိပစ္စည်းများကိုကစားကြည့်နေဆဲရှိသည်။

“ကဲ. . မစ္စတာမာ(ရှ်)ခင်ဗျားရဲ့ ကိစ္စကိုပြောပါဦး”

“အတော့်ကိုဒေါသထွက်တာလို့ ပြောရမှာပဲ. . ကျွန်တော့် ဆိုင်ကိုနှစ်ပတ်အတွင်း နှစ်ကြိမ်ဖောက်ထွင်းပြီး ရှေးဟောင်းပစ္စည်း အချို့ကိုဖျက်ဆီးသွားတာဗျ. . ရဲကလည်းလာစစ်ဆေးပြီး ပြန်သွား ဘာပဲ. . အာမခံကုမ္ပဏီကလည်း. . သံသယရှိပုံရတယ်. . . ကဲ. . ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမလဲ”

“အစကပြောပါဦးလား မစ္စတာမာ(ရှ်). . ခုကိစ္စကိုဖြေရှင်း ချမှာအသေးစိတ်သိမှ မှန်းဆကြည့်စရာတွေရလာနိုင်လို့ပါ”

မာ(ရှ်)ကသက်ပြင်းချလိုက်ပြီး နောက်သို့ဆုတ်ထိုင်သည်။

“ကျွန်တော်က ပြည်နယ်လမ်းမကြီးမှာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ဆိုင်လေးဖွင့်ထားပါတယ်. . (၇)နှစ်လောက်ရှိပြီ. . စားလို့သောက် လို့ရနိုင်လောက်ရုံပဲ. . ဆိုင်ငှားခကလည်း သက်သာလို့ငှားခဲ့တာ . . ဘာပြဿနာမှလည်းမရှိဘူး. . တစ်ခါကပဲဆိုင်ထဲ အမူးသမား ခင်လာလို့ရဲကိုခေါ်ခဲ့ရဖူးတယ်”

“နေ့စဉ်တော့ နည်းနည်းပါးပါးပဲ ရောင်းရတယ်. . ပစ္စည်း တွေကိုတိုတိုတိုတိုပြင်တာနဲ့ အရောင်တင်တာနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်ပါ တယ်. . ဒီတော့ကျွန်တော်ဟာ အရေးပါတဲ့လူမဟုတ်ဘူးလို့ ခင်ဗျား ပြောလို့ရပြီနော်. . ရန်သူမရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့ဗျာ”

“ဆိုင်ပိုင်ရှင်လေးတွေဟာ တစ်ခါကတော့ကျွန်တော့်တို့ နိုင်ငံရဲ့ကျောရိုးဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်. . ရန်သူမရှိဘူးလို့ဘယ်သူကပြောနိုင်

မှာခွဲလဲမစွတာမာ(ရှ်) . လူတစ်ယောက်ဟာ ဆံပင်ပုံစံပြောင်းလိုက်လို့ ရန်သူဖြစ်သွားတဲ့အကြောင်း တစ်ခါကျွန်တော်ကြားဖူးတယ် . . ကဲ . . ဆက်ပါဦး”

“မနေ့ကနေရေရင် လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပတ်ကအဖောက်ခံရပြီး ရှေးဟောင်းစားပွဲသုံးလုံး၊ စာအုပ်ဘီရိုတစ်လုံးနဲ့ အံ့ဆွဲပါတဲ့စားပွဲဘစ်လုံးရိုက်ချိုးခံခဲ့ရတယ်။ တစ်စစီလို့ကိုပြောရမယ် . . အံ့ဆွဲတွေကိုဆွဲထုတ်ရိုက်ချိုးပြီး ဘေးကာတွေကိုဖြုတ်ပစ်ခဲ့တာ”

လက်ဖင်းကခေါင်းဆတ်ပြီး စကားကိုဆက်စေသည်။

“ကျွန်တော်ရဲ့ကိုအကြောင်းကြားတော့ သူတို့ရောက်လာပြီးမေးခွန်းတွေ အများကြီးမေးတယ် . . သူ့ခိုးအချက်ပေးကိရိယာဘဝသင့်တယ်လို့လဲပြောတယ် . . အာမခံကုမ္ပဏီကိုလည်းအကြောင်းကြားပြီးအပျက်အစီးတွေကို ပြန်ဆက်ယူရတာပေါ့ . . စားပွဲတစ်လုံးဆိုတစ်ပတ်တောင်ကြာတယ်”

မာ(ရှ်)ကကိုယ်ကိုရှေ့သို့ ညွတ်လိုက်သည်။ မျက်လုံးတို့မှာဒေါသကြောင့်တောက်ပြောင်နေသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ညက တံခါးအဖောက်ခံရတယ်ဗျ . . ခုအခါတော့ရှယ်ရတန်စားပွဲပုလေးရယ်၊ ဝိတိုရိယခေတ်စားပွဲတစ်လုံး၊ ဝက်သစ်ချသားစားပွဲတစ်လုံး၊ အန်းဘုရင်မကြီးရဲ့ အံ့ဆွဲဘီရိုလေးရယ်ကိုအံ့ဆွဲတွေဆွဲထုတ်၊ အကာပြားတွေခွာလုပ်သွားတယ်”

“ရဲကလာပြီး တောင်မေးမြောက်မေးနဲ့ မှတ်သွားတယ် . . အာမခံကုမ္ပဏီကလူတွေကလည်း ကျွန်တော်ဖာသာကျွန်တော်ဖျက်ဆီးတာလို့ထင်နေကြတယ် . . ကျွန်တော့်ရဲ့အကောင်းဆုံးပစ္စည်းတစ်ဝက်တော့ကုန်ပြီ . . ပြန်ပြင်ဖို့တစ်နှစ်လောက်ကြာလိမ့်မယ် . . နောက်တစ်ကြိမ်သာအခုလိုဖြစ်ရင်တော့ ကျွန်တော့်ဘဝပျက်ပြီ”

မျက်မှောင်ကြုံနေသော လက်ဖင်းကပြောလာသည်။

“ဒီအမှုကိုကျွန်တော်လက်ခံမယ် မစ္စတာမာ(ရှ်) . . စိတ်

ဝင်စားစရာတစ်ချို့ပါနေတယ် . . နောက်ပြီးရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေကိုဖျက်ဆီးတဲ့လူဟာ မီးရှို့အသတ်ခံရဖို့ကိုကောင်းတယ်”

မာ(ရှ်)ကချောင်းတစ်ချက်ဟန်သည်။

“မစ္စတာလက်ဖင်း . . ခင်ဗျားအတွက် အမှုလိုက်ခကတော့ ကျွန်တော်အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်”

“ဒါကိုနောက်မှ မျှော့နှေးကြမယ်ဗျာ . . အမှုလိုက်ခအတွက်စိတ်မပူနဲ့ . . မေးစရာနှစ်ခုရှိတယ် . . ဖောက်ထွင်းပြီးတစ်ခုခုယူသွားတာရှိလား . . နောက်ပြီးခင်ဗျားသိထားတဲ့ ရန်သူတွေရှိလား”

“ဘာမှတော့အခိုးမခံရဘူး မစ္စတာလက်ဖင်း . . ရန်သူဆိုတာလည်း . . ကျွန်တော်တို့သိရသလောက်တော့ မရှိဘူး . . ကျွန်တော့်ဘဝမှာဘယ်သူ့ကိုမှ မလိမ်ညာခဲ့သလို . . ဈေးဝယ်သူတွေကိုလည်းစိတ်ကျေနပ်စေခဲ့တယ် . . ပေးစရာရှိတာတွေလည်းပေးတာပဲ”

လက်ဖင်းကထရပ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဆီကို မနက်ဖြန်ကျ ကျွန်တော်တို့လာခဲ့မယ် . . ခုညတော့ဆိုင်မှာမီးလုံးတွေ အပိုတံပဲပြီးထွန်းထားလိုက်ပေါ့ဗျာ”

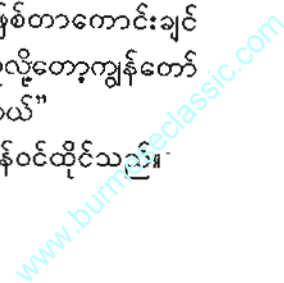
လက်ဖင်းကမာ(ရှ်)ကို တံခါးဝသို့ပို့လိုက်ပြီး ပြန်လာချိန် ဘယ်ကျေနပ်နေဟန်ရှိသည်။

“ကဲ-ဘရန်နက် . . ထူးဆန်းတဲ့ပြဿနာလေးတစ်ခုပဲ . . ကျွန်တော်တို့ကို အပြောင်းအလဲတစ်ခုခုတော့ ဖြစ်သွားစေလိမ့်မယ်ဗျာ”

ကျွန်တော်ကမူ စိတ်အားထက်သန်မှုမရှိပါ။

“ခင်ဗျားအတွက် အပြောင်းအလဲဖြစ်တာကောင်းချင်အကောင်းလိမ့်မယ် . . ဒါပေမယ့်ထူးဆန်းတဲ့ အမှုလို့တော့ကျွန်တော် မမြင်ဘူး . . ကလေးဆန်တဲ့အလုပ်လို့ဖြစ်နေတယ်”

လက်ဖေးကသူ၏ ကုလားထိုင်တွင်ပြန်ဝင်ထိုင်သည်။

“ခုကိစ္စမှာ အမှုလိုက်ခကဒုတိယပဲ. . ခုအသက်အရွယ်မှာ ကျွန်တော်ပျင်းပြီး ညည်းငွေနေတဲ့အချိန်ဖြစ်တာမို့ တစ်နေ့အသုံး စရိတ်အပြင်၊ တစ်ဒေါ်လာရမယ်ဆိုလည်း စိတ်ဝင်စားစရာမို့လုပ် မှာပဲ. . ခုလုပ်ရပ်ကကလေးကစားသလိုမျိုး ဟုတ်မဟုတ်တော့ကြည့် သေးတာပေါ့. . ကျွန်တော်ဘာတော့ ဒီလိုမထင်ဘူး”

“ခင်ဗျားကိုမာ(ရှုံ)ကဘယ်လိုသိလို့ ရောက်လာတာလဲ”
လက်ဖေးကပြုံးစေ့စေ့ဖြစ်လာသည်။

“ကျွန်တော်က ဘယ်ကြော်ငြာမှ မထည့်ဘူးဘရန်နန်. . ဒီတော့ကျွန်တော့်အမှုတွေအကြောင်း ခင်ဗျားရေးတာကိုသူတစ်ပုဒ် ပုဒ်ဖတ်မိပြီး ရောက်လာတာပဲဖြစ်မယ်. . အပြစ်တင်စရာရှိရင် တော့ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ တင်ပေတော့”

* * * * *

မာ(ရှုံ)ကဝမ်းပန်းတစ်သာ ကြိုဆိုသည်။ အဖျက်ဆီးခံရ သောပစ္စည်းများကို နံရံတစ်ဘက်တွင်တန်းစီချထားသည်။ ၎င်းတို့ ထံသို့သူကလက်ရမ်းပြပြီးပြောသည်။

“အဲဒါသာကြည့်ပေတော့ဗျာ. . ကျွန်တော်ပိုမပြောဘူး ဆိုတာ”

ပစ္စည်းများမှာ မာ(ရှုံ)ပြောခဲ့သည့်အတိုင်းဖြစ်သည်။ လက် ဖင်းကတစ်ခုချင်းကို မျက်မှောင်ကြိုကြည့်ရင်း စစ်ဆေးကြည့်သည်။ စိတ်မချမ်းမြေ့ဟန်ရှိသည်။ သူ့အဖြစ်ကိုကျွန်တော်သိပါသည်။

သူကထရပ်ပြီး ခေါင်းရမ်းလိုက်သည်။

“အတော်ရက်စက်တဲ့ လုပ်ရပ်ပဲဘရန်နန်”

“သဲလွန်စလေးဘာလေးတွေလား မစ္စတာလက်ဖင်း”

မာ(ရှုံ)ကမေးသည်။

“သဲလွန်စတိတိကျတော့ မရှိပါဘူး. . ဒီပစ္စည်းတွေကို

ခင်ဗျားဘယ်လိုရလာတာလဲ. . တစ်ခုချင်းဝယ်ပြီးတော့လား. . တစ် ခုတည်းအစုလိုက်အပုံလိုက်လား”

“စားပွဲတစ်လုံးနဲ့ ရှယ်ရတန်စားပွဲပုကတော့ တစ်ခုချင်းပဲ . . ကျန်တာတွေကတော့ လေလံပွဲကရခဲ့တာ”

“လေလံပွဲကရတဲ့ ပစ္စည်းတွေရဲ့မူလပိုင်ရှင်က ဘယ်သူလဲ”

“ဖရက်ဒရစ်ဘရမ်းဝုဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်လကသူသေသွားပြီ၊ လေလံပစ်ခဲ့တာ. . ဆယ်ဘာရီကလေလံ ကုမ္ပဏီတစ်ခုကပဲ”

“အဲဒီလိပ်စာတွေသိသလား”

မာ(ရှုံ)ကခေါင်းညိတ်သည်။ သူ့ပြောသည့်လိပ်စာများကို လက်ဖင်းကရေးမှတ်နေသည်။

“ဟိုတစ်ခုချင်းဝယ်တဲ့ ပစ္စည်းနှစ်ခုရဲ့ပိုင်ရှင်တွေလိပ်စာ ကောပြောနိုင်မလား”

မာ(ရှုံ)ကပြောနိုင်ခဲ့သည်။

“နောက်မေးစရာတစ်ခုက. . လေလံပွဲမှာခုပစ္စည်းတွေ အပြင်တစ်ခြားဝယ်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းရှိသေးလား”

မာ(ရှုံ)ကတစ်ခဏတာမျှ စဉ်းစားသည်။

“ကျွန်တော်မေ့တောင်မေ့နေပြီ. . ပန်းချီကားအဟောင်း တွေပါသေးတယ်. . ဟိုပစ္စည်းတွေနဲ့အတူ လေလံပစ်တဲ့လူကရော သည့်ထားတာ၊ ကျွန်တော့်မှာတစ်ပုံနှစ်ပုံတော့ ကျန်လိမ့်ဦးမယ်”

မာ(ရှုံ)ကဆိုင်ခေါင့်တစ်နေရာသို့ မေးဆတ်ပြသည်။

“ဟိုမှာပုံထားတယ်. . ကျွန်တော်လွင့်ပစ်ပြီးပြီလို့တောင် သင်တာ. . ဘောင်တွေကသိပ်မစွဲပါဘူး”

ကျွန်တော်ကလက်ဖင်းနောက်မှ လိုက်သွားသည်။ အ ရောင်လွင့်နေသောရေဆေးကားများ ရှုမျှော်ခင်းပုံ၊ ခဲပန်းချီများ၊ လောင်းဖဲလို့၊ ဝှစ်တီးယားပိုးနှင့် ဟောသွန်းတို့အပါအဝင် (၁၉)ရာစု

အသေခံရန်စာရေးဆရာကြီးများ၏ ဓာတ်ပုံအားပြန်ဆွဲထားသည့် ကားများဖြစ်သည်။ ပန်းချီကားဘောင်များမှာ အပဲအရွဲနှင့်အရောင် မထွက်တော့။

လက်ဖင်းကထိပစ္စည်းများကို စိတ်မသက်သာသလိုကြည့် သည်။

“တစ်ခြားဘာမှမရှိတော့ဘူးလား”

“ဟင်းအင်း.. ဒါအကုန်ပဲ.. မရှိတော့ဘူး”

“ကောင်းပြီလေ.. ကျွန်တော်ဆက်သွယ်ပါ့မယ်.. လော လောဆယ်တော့ညဘက်တွေမှာ မီးဖွင့်ထားလိုက်ပါ”

သူ့အိမ်သို့ကျွန်တော်လိုက်ပို့ရာ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် လက်ဖင်းမှာသိပ်စကားမပြောချေ။ ကျွန်တော်မပြန်မီမှ အခြေအနေ ကိုအသိပေးပါမည်ဟုပြောသည်။

ရက်အတန်ကြာပြီး ၁၀ ရက်တွင်မူသူ့အိမ်ညွှန်ခန်းတွင်ထိုင် ရင်းနောက်ဆုံးအခြေအနေအထိ ပြောပြသည်။

“ဘရမ်ဝုရဲ့ပစ္စည်းတွေကို သူ့ရဲ့တစ်ဦးတည်းအမွေခံဖြစ် တဲ့တူတော်မောင် အင်ဒရူးလော်ရီမာက လေလံပစ်ခဲ့တာလို့ကျွန် တော်စုံစမ်းရခဲ့တယ်ဗျ။ လေလံပစ်တဲ့ ကုမ္ပဏီကိုလည်းကျွန်တော် ရောက်ခဲ့ပြီ။ သူတို့ကလည်း ဘရမ်ဝုရဲ့အခြားပစ္စည်းတွေကိုဝယ် သွားတဲ့လူတွေရဲ့ အမည်လိပ်စာတွေကိုပေးပါ့မယ်.. . . ခုမနက်ပဲ ရောက်လာတာ.. . အဲဒီကတစ်ချို့ကိုဘာ့ ကျွန်တော်ကလေးရိုက်ဆက် ဆံရလိမ့်မယ်”

“ခင်ဗျားအလုပ်လုပ်ပုံတော့ နိုးကျူးပါတယ်.. . ဒါပေမယ့် .. . ခုဟာတွေဟာ မာ(ရှ်)ရဲ့ဆိုင်ထဲဝင်၊ ပစ္စည်းတွေဖျက်ဆီးသွားတဲ့ လူနဲ့တိုက်ရိုက်ဆက်နွယ်နေတယ်လို့တော့ ကျွန်တော်မမြင်ဘူး”

“ခုကိစ္စမှာလမ်းနည်းနည်း လျှောက်ဖို့လိုလိမ့်မယ်။ လေလံ ပစ်သူတွေပေးလိုက်တဲ့ စာရင်းဟာသိပ်အားကိုးလောက်စရာတော့

မဟုတ်ဘူး.. . လောလောဆယ်တော့ မစ္စတာလော်ရီမာဆီသွား ကြည့်တာတန်ဖိုးရှိနိုင်တယ်”

“ကျွန်တော့်ကားမှာဓာတ်ဆီအပြည့်ပဲ.. . သူကဘယ်မှာ နေတာလဲ”

“ဟတ်ဖို့အထက်ပိုင်းနားက ဝင်ဆာမှာ”

“သိပ်မဝေးပါဘူး.. . ဘယ်တော့သွားမလဲ”

သူ့ဆီဖုန်းအရင်ဆက်ပြီးမှ ခင်ဗျားကိုကျွန်တော်ဖုန်းပြန် ဆက်လိုက်မယ်”

လော်ရီမာသည်နောက်တစ်နေ့ နေ့လည်တွင်လက်ခံတွေ့ ဆုံမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ လက်ဖင်းထံမှထုဖုန်းရပြီးနောက် ဝင်ဆာသို့ နောက်တစ်နေ့(၁၁:၄၅)နာရီတွင် ကျွန်တော်တို့ရောက်သွားကြ သည်။ လော်ရီမာ၏အိမ်ဖြူဖြူကြီးမှာ တစ်ချိန်ကတော့ခြံနှင့်ဝန်းနှင့် သီးသန့်ဖြစ်ပုံရသော်လည်း ယခုအခါတွင်မူတိုက်သစ်များ၊ ကားရပ် နားရာများနှင့်ပြုတ်သိပ်လျက်ရှိသည်။

ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ်နှင့် အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်ရှိ လော် ရီမာမှာမွန်ရည်သော်လည်း စိတ်ရှည်ဟန်တော့မရှိချေ။ ကျွန်တော် အဲဒီအားတွေရန်အလုပ်မှပြန်လာပြီး နေ့လည်စာမစားရသေးပုံရ သည်။

“ကျွန်တော်ပြောပြနိုင်တာ သိပ်မရှိပါဘူးဗျာ.. . ကျွန်တော် ဦးလေးဟာနည်းနည်း အတ္တဆန်တာမို့၊ ကျွန်တော်နဲ့သိပ်မထုံမိကြ ဘူး.. . သူသေတော့ကျွန်တော့်ကို အမွေပေးသွားတယ်ဆိုတော့ အံ့ဩ မိတယ်.. . သူ့ဆွေမျိုးဆိုလို့ ကျွန်တော်ပဲရှိတာမှန်ပါတယ်”

“.. . ဒီမြို့ကနေကျွန်တော် အလုပ်ပြောင်းရွှေ့ဖို့လည်းရှိ တာမို့.. . အိမ်ကြီးနဲ့အိမ်ထဲကပစ္စည်းတွေကို အမြန်ဆုံးရောင်းပစ်ရင် ကောင်းမယ်လို့ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပဲ.. . ကျွန်တော့်ဦးလေးရဲ့ ပစ္စည်းတွေ ချီးဘာကြောင့် ခုလိုဖျက်ဆီးခံရတယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်စဉ်း

ဘသက်စေ့

စားလို့မရဘူး.. ငြီးကောင်ပေါက်လူဆိုးလေးတွေရဲ့ လက်ချက်လား၊ ဒါမှမဟုတ်ဆိုင်ရှင်က အာမခံကြေးလိုချင်လို့လုပ်သလားပဲ”

“မစ္စတာဘရမ်ဝုဟာ ဘာအလုပ်လုပ်သလဲလို့ ကျွန်တော် သိခွင့်ရှိပါသလား”

လောရီမာကနာရီကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်ဦးလေးဟာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေ၊ စာအုပ်ဟောင်းတွေ ရောင်းဝယ်ခဲ့တာပဲ.. လုပ်ငန်းကအနားယူတာတွေ ဆယ်နှစ်လောက်ရှိပြီ။ ပရိဘောဂအချို့ကိုတော့ သူ့အိမ်မှာထားပေမယ့်ကျန်တာတွေကို ရောင်းပစ်ခဲ့တယ်.. ဒီလုပ်ငန်းမှာတော့သူ့ အတော်ကျွမ်းကျင်သလို အတော်လည်းအောင်မြင်ခဲ့တယ်လို့သိပါတယ်”

ကျွန်တော်တို့က ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားစဉ်လောရီမာက နောက်မှလှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“မစ္စတာလက်ဖင်း.. ပဟေဠိလိုဖြစ်နေတဲ့တစ်ခု၊ ခုမှကျွန်တော်သတိရလိုက်တယ်”

“ဘာလဲမစ္စတာလောရီမာ”

“ဦးလေးရောဂါသည်းတဲ့ညက အိမ်နီးချင်းတစ်ဦးဖုန်းဆက်ခေါ်လို့ ကျွန်တော်ရောက်လာတယ်။ ဆေးရုံမှာသူဆုံးတဲ့အထိ ကျွန်တော်နေခဲ့တာ၊ ဦးလေးမသေခင် သတိပြန်လည်လာတုန်းတစ်ခုခုပြောဖို့ကြိုးစားတယ်.. အသံကတိုးပြီးမပီသဘူး.. စကားလုံးတစ်လုံးချင်းပြောနေရတယ်.. “နောက်မှ.. သနားစရာတွမ်မားလိန်း” ဆိုလားပဲ.. သေတော့မသေချာဘူး”

လက်ဖင်းမှာထိုစကားကြောင့် အတော်လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားပုံရှိသည်။

“မား.. လိန်း.. ဟုတ်ပြီ.. မစ္စတာလောရီမား ခင်ဗျား ဦးလေးဟာနိုင်ငံခြားတွေ ဘာတွေသွားဖူးလား.. လန်ဒန်ကိုသူ

ဖော်မွန်စာပေ

ရောက်ဖူးလား”

လောရီမာကခေါင်းညိတ်သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့အနှစ် ၂၀လောက်ကသူ့အင်္ဂလန်ကို သွားတယ်၊ အလုပ်နဲ့အပျော်ရောလျက်ပဲ.. ဟုတ်တယ်.. သူ့အင်္ဂလန်ကိုဝင်မှာ သေချာတယ်”

ကျွန်တော်တို့ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းတွင်လက်ဖင်းမှာ အတွေးနှင့်ငြိမ်နေသည်။

“လန်ဒန်သွားဖို့ လိုမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်မလိုက်နိုင်ဘူး”

“လိုမယ်မထင်ပါဘူး.. ဘရမ်ဝုရဲ့နောက်ဆုံးစကားတွေဟာစိတ်စွဲရာကို ပြောသွားတာဖြစ်နိုင်တာပဲ.. ဒါပေမယ့် မားလိန်းဆိုတဲ့ဟာကကျွန်တော့်ကို လန်ဒန်သွားသတိရစေတယ်.. သနားစရာတွမ်ဆိုတာကကော..”

လက်ဖင်းကအိတ်ထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ထုတ်ပြီးနာရီကို ကြည့်သည်။

“ဘရန်နန်.. ကျွန်တော်တို့မြို့နဲ့နီးနေပြီပဲ.. ဟတ်ဖို့က ဂါနီဗင်ရဲ့စာအုပ်ဆိုင်ကို ခဏဝင်ကြရအောင်.. သူကလေလံပွဲမှာ ဘရမ်ဝုရဲ့စာအုပ်တွေကို ဝယ်သွားတာ.. လိပ်စာက..”

“အော်.. ဒါကိုကျွန်တော်ခုမှ သိရပါလား”

လက်ဖင်းက ကျွန်တော့်ပခုံးကိုလာကိုင်သည်။

“ဆောရီးပဲဗျာ..”

စာအုပ်ဆိုင်တွင် မေယာစတော့ဆိုသည့် မန်နေဂျာနှင့် တွေ့ရသည်။ သူကဘရမ်ဝု၏စာအုပ်များကို မှတ်မိနေသည်။

“သူကစာအုပ်ဟောင်းတွေကို မသေခင်ကရောင်းသွားတယ်နဲ့တူတယ်.. ကျွန်တော်တို့ရလိုက်တာတွေက သိပ်မစွဲဘူး”

“မှတ်မှတ်ရရရှိလောက်တဲ့ စာအုပ်မျိုး.. ထူးခြားတဲ့စာအုပ်

ဖော်မွန်စာပေ

ခိုးသတိပြုမိတာရှိလား”

မေယာစတော့က ခေါင်းခါသည်။

“မရှိပါဘူး.. ဆိုင်ရှေ့ကဒေါ်လာဝက်နဲ့ရောင်းတဲ့ ပုံးထဲ
တောင်ထည့်ရောင်းခဲ့တာ”

“စာအုပ်တစ်ချို့တော့ ရောင်းပြီးပြီပေါ့”

“နည်းနည်းလောက်ပါ.. ဒီမှာကအလုပ်သိပ်မကောင်း
သူပါဘူး”

မေယာစတော့က လှည့်ထွက်သွားဟန်ပြုပြီးမှ လက်ညှိုး
တုတ်တုတ်ကြီးနှင့်မေးစေ့ကိုကုပ်နေသည်။

“လူးခြားတဲ့ဖြစ်ရပ်တစ်ခုတော့ ရှိခဲ့တယ်၊ ရှေ့ကပုံးထဲကို
ကျွန်တော်တို့စာအုပ်တွေ ထည့်ပြီးမကြာခင်လူရွယ်တစ်ယောက်
အစာအုပ်အတော်များများဝယ်သွားတယ်.. နောက်တစ်နေ့တစ်ခါ
ရောက်လာပြီး မေးခွန်းတွေမေးတယ်။ ဘာရမ်းစုရဲ့ကျန်စာအုပ်တွေ
ကြည့်ခွင့်တောင်းတယ်။ သူကနှစ်နာရီလောက်ကြာအောင် စာအုပ်
တွေကိုတစ်ရွက်ချင်းလှန်ဖတ်ပြီး တစ်အုပ်မှမဝယ်ပဲပြန်သွားတယ်”

“သူကဘာတွေမေးတာလဲဗျ”

“စာအုပ်တွေကို ကျွန်တော်ကိုဘယ်ကရသလဲ၊ လေလံပစ်
တာဘယ်သူလဲ.. စာအုပ်တွေဝယ်သွားတဲ့ တစ်ခြားလူရှိသေးလား၊
တစ်ခြားဘာတွေရောင်းသေးသလဲ.. ဘယ်သူကဝယ်သွားသလဲ..
ဒါမျိုးတွေပေါ့ဗျာ.. ဈေးဝယ်သမားတွေအပေါ် ကျွန်တော်တို့ဖော်
ဖော်ရွေရွေဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားတာမှန်ပေမယ့်.. သူ့မေးခွန်းတွေဖြေရ
တာကျွန်တော်တော့ အတော်ပင်ပန်းသွားတယ်”

“ကျွန်တော်.. တို့ကတော့ဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူး၊ မစ္စတာ
မေယာစတော့.. ဒါနဲ့.. သူ့ရဲ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်နဲ့နာမည်ကို မသိရဘူး
လား”

“နဲ့ မည်တော့မသိဘူး.. အသက်က (၂၈)လောက်ရှိပြီ”

ဖော်မြွန်စာပေ

သင်္ချိုင်းမှာတစ်ည ဝတ္ထုတိုများ

အသားညိုတယ်.. ပိန်တယ်.. မျက်လုံးညိုညိုကစူးရှတယ်.. မီးခိုး
ရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထားသော.. တစ်ခြားထူးခြားတာ မမှတ်မိတာ
တော့ဆောရီးပဲ.. သူကဆိုင်ကိုနေ့စဉ်ဝင်ထွက်နေကြ လှတွေနဲ့ဘာ
မှမကွာဘူး”

ဆိုင်မှကျွန်တော်တို့ ထွက်လာပြီးနောက်ကျွန်တော်ကပြော
မိသည်။

“ကျွန်တော်အတွက်တော့ ရှင်းနေတာပဲလက်ဖက်.. လူငယ်
ကစာအုပ်ထဲက ဒေါ်လာနှစ်ဆယ်တန် တစ်ရွက်ရလို့.. နောက်တွေ
ဦးမလားလို့ လာရှာတာဖြစ်မယ်.. သနားစရာတွေမိတို့.. မားလိန်း
တို့ဆိုတာလည်း ဒီလိုပဲအဓိပ္ပါယ်ပေးပြန်ချင်ဖြစ်မယ်”

“ခင်ဗျားပြောတာဖြစ်နိုင်ပါတယ်.. ခုချိန်ထိအဖြေခံ
သွန်စတွေကိုကျွန်တော်မရှာနိုင်သေးဘူးလို့ ဝန်ခံရမှာပဲ”

လက်ဖက်မှာငြိမ်၍လိုက်လာရာ နယူးလန်ဒန်မြို့တောင်
ပိုင်းရောက်ချိန်တွင် ဆတ်ခနဲထထိုင်လိုက်သည်။

“ငါမှန်နိုင်တယ်.. ဘရန်နန်ရေ.. မာ(ရှ်)ရဲ့ဆိုင်ကိုအ
ပြန်ဆုံးမောင်းပေတော့ဗျို့”

မေးခြင်းထက်ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်ခြင်းကပိုကောင်း
ကြောင်းသိကာမြို့ထဲရောက်သည်အထိ အပြင်းမောင်းခဲ့သည်။ ဆိုင်
ခရုသို့ကျွန်တော်တို့ရောက်ပြီး ကျွန်တော်ကကားရပ်ခမီတာနဲ့
နုပမ်းလုံးနေ့စဉ်သူကဝင်သွားသည်။

“ဒါတွေကိုရှာတွေ့မှာဖြစ်မယ်.. သူ့နောက်ကိုချက်ချင်း
လိုက်ရမယ်”

ဆိုင်ထဲသို့ကျွန်တော်အဝင်တွင် လက်ဖက်၏အသံကိုကြား
ရသည်။ ဆိုင်ပေါက်ဝသို့သူနှင့် မာ(ရှ်)တို့ပြေးလာကြသည်။

“ဘရန်နန်ရေ.. ကားဆီသွား.. ကျွန်တော်တို့နောက်က
ဒိုက်စရာရှိတယ်”

ဖော်မြွန်စာပေ

www.burmeseclassic.com

ဘသက်စေ့

မာ(ရှဲ့)ကဆိုင်တံခါးပိတ်သည်။ ကားထဲသို့အပြေးတက်ကြ သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကားရပ်ခကိုနှမြောနေမိသည်။

“မြောက်ဘက်ကိုမောင်း... ခေါင်းခန်းအနီရောင်သုတ် ထားတဲ့ထရပ်ကားကိုကြည့်”

လမ်းတစ်လျှောက်တွင် မီးပွိုင့်အနီချည်းသာကြိုခဲ့သော် လည်း သူတို့ပြောသည့်ကားအနီတော့မတွေ့ပါ။

“ဒီကဘယ်ဘက်ကိုကျွေးပြီး တံတားကဖြတ်”

ဖယ်ရီလမ်းအနီအရောက်တွင် မာ(ရှဲ့)ကလမ်းညွှန်သည်။

မာ(ရှဲ့)ကနဖူးကချွေးများကို သုတ်လိုက်သည်။

“သူဘီယာလေးဘာလေး ဆင်းသောက်မလို့ထင်ခဲ့တာ... ခုတော့မဟုတ်ဘူး... အင်းလေ... အမှိုက်ပုံကိုသူရောက်နေပြီထင် တယ်”

“ဗျာ-ကျွန်တော်တို့က အမှိုက်ပုံကိုသွားရမှာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဘရန်နန်... နောက်မကျစေဖို့ပဲ ဆုတောင်း ထား”

မြို့မှအမှိုက်များ လာရောက်စွန့်ပစ်သောနေရာသို့ လမ်း မကြီးပေါ်မှကျွန်တော်က ဖဲ့ဆင်းလိုက်သည်။ အမှိုက်ပုံကြီးတစ်ပုံကို ကွေပတ်ပြီးနောက်၊ ရှေ့ခန်းအနီရောင် ဆေးသုတ်ထရပ်ကား နောက်ပိုင်းကိုမြင်ရသည်။ ကားပေါ်မှတစ်ဦးက မီးတောက်များ ထွက်နေသည့်တွင်းထဲသို့ပစ္စည်းများ ပစ်ထည့်နေသည်။

ကားကောင်းကောင်းမရပ်မီမှာပင် လက်ဖင်းကကားပေါ် မှခုန်ဆင်းကာပြေးသွားပြီး ဖောက်တားသည်။

“ရပ်လိုက်. ရပ်လိုက်ဦး”

လက်ဖင်းကနောက်မှ ပြေးလိုက်လာသောမာ(ရှဲ့)ကလည်း အော်ပြောလိုက်သည်။

“ရပ်လိုက်ဂျာလီ... ဆက်မပစ်နဲ့တော့”

ဂျာလီကလှည့်ကြည့်သည်။ အံ့အားသင့်သလို ကြောက်ရွံ့ သွားမှုကသူ့မျက်နှာကို ရုပ်ပြောင်သဖွယ်ဖြစ်သွားစေသည်။ လက် ဖင်းနှင့်မာ(ရှဲ့)ကသူ့ထံသို့ ပြေးတက်သွားသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဂျာလီ မှာအမှိုက်မီးရှို့တွင်းထဲသို့ပစ်ရန် ဟင်နရီ-ဝါ(ဒ)ဝေါ(သ)လောင်း ဖဲလို၏ဓာတ်ပုံ၊ ပန်းချီကားကိုကိုင်ထားသည်။

“ပိုး... ဘယ်မှာလဲ... အဂ္ဂါအလန်ပိုး”

လက်ဖင်း၏စကားကို ဂျာလီကသဘောမပေါက်ဟန်နှင့် သွားတစ်ချောင်းကျိုးနေသည့် အပြုံးဖြင့်တုန်ပြန်သည်။

“တစ်ခြားပန်းချီကားတွေကော ဂျာလီဘယ်မှာလဲ”

မာ(ရှဲ့)ကမေးလိုက်သည်။

လက်ဖင်းကတော့ မီးတောက်နေသည့်အမှိုက်ပုံးဆီသို့ပြေး သွားပြီးဖြစ်သည်။ မီးတောက်ကြားထဲမှ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကိုဆွဲ ထုတ်ပြီးပစ်ချသည်။ ပန်းချီကားမှန်ကွဲသွားသည်။

“တစ်မိနစ်၊ နှစ်မိနစ်အတွင်း အေးသွားလိမ့်မယ်၊ လက်ဖင်း ကလက်ကိုလက်ကိုင်ပုဝါနှင့် စီးရင်းပြောသည်။

သူ့လက်ဒဏ်ရာများမများကို ကျွန်တော်ကောမာ(ရှဲ့)ပါ မေးမိကြ၊ ကျွန်တော်တို့မှာစိတ်လှုပ်ရှားနေကြသည်။ ဂျာလီကပါ ရောက်လာသည်။ လက်ဖင်းကမောင်းချဇားထုတ်၍ ဖူးထောက်ထိုင် လိုက်သည်။ ပန်းချီကားဘောင်၏ နောက်ခံသစ်ပြားကိုဖြုတ်ထုတ် သည်။ အထဲတွင်သေသေချာချာကပ်ထားသည့် အညိုရောင်စာအိတ် တစ်လုံး။

စာအိတ်၏ချိပ်ကိုခွာနေစဉ် လက်ဖင်း၏လက်အနည်းငယ် ကုန်နေသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ စာအိတ်ထဲမှ (၄x၆)လက်မ အရွယ်စက္ကူခေါက်ဝါဝါလေး တစ်ရွက်ဆွဲထုတ်ယူသည်။ စာရွက် ခေါက်၏အဖုံးကို ကျွန်တော်ဖတ်မိစဉ်နှလုံးခုန်ရပ်သွားမလားထင် သည်။

(တွမ်မာလိန်းနှင့် အခြားကဗျာများရေးသူ-ဘော်စတန်မြို့ သားတစ်ဦး၊ ဘော်စတန်မြို့တယ်ဗင်-အက်(ဖ)-အက်(စ)-သောမတ် ပုံနှိပ်သူ(၁၈၂၇)။)

အဂ္ဂါ-အလန်ပိုး၏ပထမဦးဆုံးပုံနှိပ် ထုတ်ဝေသောစာအုပ် ဖြစ်သည်။ ရှားပါးသောစာအုပ်စာရင်းဝင် စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ် သည်။

ကျွန်တော့်မှာသေသေချာချာ ငဲ့ကြည့်လိုက်ချိန်ဝယ်ပို၍ အံ့အားသင့်ရသည်။ ဘော်စတန်မြို့သားတစ်ဦးဆိုသည့်ဘေးတွင် အဂ္ဂါ-အေ-ပိုးဟူ၍လက်မှတ်ရှည်ရှည် တစ်ခုရှိနေပါသည်။ လက် ဖင်းကပြောပြသည်။

လက်မှတ်မပါပဲနဲ့ကို ဒေါ်လာ(၂)သောင်းခွဲလောက်ရနိုင် တယ်. . လက်မှတ်ပါတော့ နှစ်ဆတိုးသွားနိုင်တာပေါ့ဗျာ”

ဂျာလီမှာအလွန်အံ့ဩနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ထွက်လာ ချိန်အထိ ခေါင်းတစ်ရမ်းရမ်းနှင့်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သို့သော်မာ(ရှဲ့) ပေးခဲ့သော (၂၅)ဒေါ်လာတန်ကတော့ သူ့အတွက်တစ်ခုခုအသုံး ဝင်ပေလိမ့်မည်။

ထိုညညစာစားပြီးနောက် လက်ဖင်း၏ညှော်ခန်းတွင်ထိုင် ကြစဉ် သူကအရက်ဘရန်ဒီခွက်ကို မြှောက်ပြပြီး. .

“အမှုတစ်ခုအောင်မြင်မှု အထိမ်းအမှတ်အတွက်”

“နေဦးလက်ဖင်း မာ(ရှဲ့)ရဲ့ရှေးဟောင်း ပရိဘောဂတွေကို ဖျက်ဆီးတဲ့လူကိုမှ ကျွန်တော်တို့မမိကြသေးတာပဲဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ်. . ဒါပေမယ့်သူ့ကိုရှေ့ဆက်ဖမ်းဖို့လည်း ကြိုးစားမှာမဟုတ်ဘူး. . မာ(ရှဲ့)ရဲ့ရှာတွေ့မှုကို သတင်းစာမှာသူ ဖော်ရတဲ့အခါ သူ့အပြစ်နဲ့သူခံရပြီလို့မှတ်ယူလိုက်မှာပဲ”

“ခင်ဗျားဘယ်လို အဖြေရှာလို့ရသလဲဆိုတာ မသိဘူး. . ရှင်းပြပါဦး”

ဖော်မွန်စာပေ

လက်ဖင်းကဖန်ခွက်ကို ချလိုက်သည်။

“ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေကို ဖျက်ဆီးတာဟာဖျက်လိုဖျက် ဆီးလုပ်လိုစိတ်ကြောင့် လုပ်တာမဟုတ်ဘူးလို့ အစတတည်းကကျွန် တော်သိတယ်။ ဘီရိုအံ့ဆွဲတွေဆွဲထုတ်ပြီး ရိုက်ချိုးတာကိုကြည့်၊ ဒီတော့တစ်ခုခုကို ရှာတာပဲလို့ကောက်ချက်ချမိတယ်။ တခြားဟာ ခေတ္တရိုက်ချိုးပစ်တာက သက်သက်ဖျက်ဆီးတာလို့ ထင်အောင်လုပ် ပြခဲ့တာ”

“သူ့ရှာတာဟာ ဝှက်ထားတဲ့ရတနာတွေ ဒါမှမဟုတ်ရှား ပါးတဲ့တံဆိပ်ခေါင်းတွေ၊ ငွေအကြွေစေ့တွေလို့ ကျွန်တော်ထင်ခဲ့မိ ဘယ်. . စာအုပ်တစ်အုပ်ရှာတယ်လို့တော့ မထင်ခဲ့ဘူး. . ခုအမှုမှာ ဘီရိုတွေဖျက်ဆီးလို့ဖြစ်တဲ့ စာအုပ်လာဝယ်တဲ့လူအကြောင်း မေယာ ခေတော့ပြောတဲ့အချိန်ထိတောင် ကျွန်တော်မသေချာသေးဘူး”

ဝှက်ထားတဲ့ပစ္စည်းနဲ့ ပိုးရဲ့ဓာတ်ပုံပန်းချီကားကိုဘယ်လို သုပ်ခင်ဗျားဆက်စပ်မိတာလဲ”

“ဘရမ်ဝုမသေခင်ပြောသွားတဲ့ စကားကကျွန်တော့်ကို အဝေဝါဖြစ်သွားစေတယ်ဗျ။ အဲဒီစာကြောင်းကိုစိတ်ထဲကနေ စကားလုံးကိုဟိုနားဖြတ်၊ ဒီနားဖြတ်နဲ့အမျိုးမျိုးရွတ်ကြည့်တယ်။ မောက်မှ (BACK)သနားစရာ (PROOR) တွမ်မားလမ်းသွယ် (TOM MARRH LANE)ဆိုတာဘာအဓိပ္ပါယ်ရှိလို့လဲ”

“ဒါနဲ့ကျွန်တော်တို့ပတ်ဖိုက ပြန်လာတုန်း လမ်းမှာအသေး သူ့ပေမယ့်ခွက်စွဲမှာသိပ်ကို အရေးကြီးတဲ့အချက်တစ်ချက်ကို ကြည့်နဲ့တွေးလိုက်မိတယ်. . လော်ရီးမားရဲ့တောင်ပိုင်းသားလေသံ ဖြစ်တာပဲ”

“ဘရမ်ဝုပြောတဲ့စကားကို ကျွန်တော်တောင်ပိုင်းသား လေသံပဲနဲ့ရွတ်ကြည့်တယ်. . ဒီတော့တောင်ပိုင်းသားလေသံနဲ့ သနားစရာ (PROOF)ကိုဘယ်လိုအသံထွက်မယ်ဆိုတာသိလာရ

ဖော်မွန်စာပေ

တယ်. . တောင်ပိုင်းသားတစ်ယောက်ဟာ. . (R) သံကိုဖျောက်ပြီး (PO)လို့ပဲထွက်လိမ့်မယ်. . ဒီတော့တစ်ခါပိုးနောက်မှာ တွမ်မားလိန်း ဆိုတာဖြစ်လာပြန်ရော. . ”

“ဦးနှောက်ရဲ့လုပ်ဆောင်ချက်ဟာ မျက်လှည့်ပြလိုက်သလိုပဲ ဘရန်နန်. . ပိုးဆိုတဲ့စကားလုံးပေါ်တာနဲ့ အင်္ဂါအလန်ပိုးရဲ့ဓာတ်ပုံပုံတူပန်းချီကားချပ်နဲ့၊ သူ့ရဲ့နာမည်ခွဲနဲ့ရေးတဲ့ တမ်မားလိန်း (TAMERLANE) ဆိုတဲ့ပထမဦးဆုံးစာအုပ်ကို သတိရလိုက်မိတယ်။ ပိုးရဲ့ပုံတူနောက်မှာ တွမ်မားလိန်းရှိတယ်လို့ခိုင်းကနဲအဖြေထွက်လာတယ်”

“. . ဘရန်ဂုဟာ သေခါနီးမှာပြောတာမို့ အသံထွက်မပီပဲ လျှာလိပ်နေမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့သိထားရမယ်လေ. . တမ်အစားတွမ်လို့ လော်ရီးမားအကြားမှားတာ နားလည်ရလွယ်သွားပြီး ကျန်တာတွေကတော့ လွယ်ပါတယ်”

“အင်း. . ခင်ဗျားရှင်းပြတော့လည်း လွယ်သားပဲ. . ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ခုထိကျွန်တော် သဘောမပေါက်တာတစ်ခုရှိသေးတယ်. . ဟိုလူငယ်ဟာ တမ်မားလိန်းအကြောင်း စာရေးပြီးစာအုပ်တစ်အုပ်အုပ်ကြားမှာညှပ်ထားခဲ့လို့လား.”

ကျွန်တော့်စကားကို လက်ဖင်းကမဖြေသေးပဲ ဘရန်ဒီကို တစ်ချက်စုပ်သောက်လိုက်သည်။

“သေချာပေါက်တော့ ကျွန်တော်တို့ဘယ်တော့မှသိနိုင်လိမ့်မယ်မဟုတ်ဘူး. . . ဒါပေမယ့်စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ ဒီအကြောင်းညွှန်းထားတာမျိုး. . . စာတစ်မျိုးရှိကောင်းရှိလိမ့်မည်။ ရေခဲစာရွက်မှာအကြမ်းဖျင်း မှတ်ချက်ရေးထားတာမျိုး စာကြောင်းကိုလိုင်းတားညွှန်းထားတာမျိုးဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်”

“ဘရန်ဂုဟာနဲ့အတော်ကြာကြာကတည်းက တစ်ယောက်ယောက်ဆီကစာအုပ်တွေဝယ်တုံး လက်ကမ်းကြော်ငြာလို့ဖြစ်နေပြီး

ဘယ်သူကမှ တန်ဖိုးရှိတယ်မထင်တဲ့ တမ်မားလိန်းကိုတွေ့တာဖြစ်မယ်. . ဒါကိုသူကနောင်ရေးအတွက်ဆိုပြီး ဝှက်ထားလိမ့်မယ်. . ဒါပေမယ့်ဟိုလူငယ်ကတော့ သဲလွန်စရပြီးဘရန်ဂုရဲ့ပုရိသဘာဝတွေ တစ်ခုခုထဲမှာဝှက်ထားမှာပဲဆိုပြီး ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာခဲ့တာပဲပေါ့”

“ဘီရိုနဲ့အံ့ဆွဲတွေက လျှို့ဝှက်ထားတတ်တဲ့နေရာကိုက တိုက်ကရိုက်ရှာရတော့ အဖိုးတန်ရွေးဟောင်းပစ္စည်းတွေ ပျက်စီးရတာပေါ့”

လက်ဖင်းကခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်. . ဒီလူငယ်အခုကိစ္စရဲ့အဖြေကို သွေးအေးအေးနဲ့စဉ်းစားချင့်ချိန်ကြည့်မယ်ဆိုရင် ဘယ်သူမှမသိရပဲ၊ ပိုးရဲ့ဓာတ်ပုံပန်းချီကို အေးအေးဆေးဆေးယူလို့ရသွားပြီ”

“ခင်ဗျားတော့ အမှုလိုက်ခအတော်ရမှာပဲ”

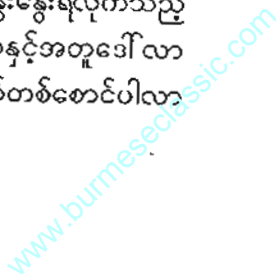
“အင်းဘယ်လိုဖြစ်လာမလဲ ကြည့်ရသေးတာပေါ့လေ”

ငွေကြေးနှင့်ပတ်သက်၍ လက်ဖင်း၏ဂရုမစိုက်တတ်ပုံက ဘွန်တော့အားမကြာခဏဆိုသလို ဒေါမနုဿပွားစေခဲ့သည်။

တမ်မားလိန်းစာအုပ်အား လေလံပွဲတွင်ဒေါ်လာ(၅၈၀၀၀) နှင့်ရောင်းလိုက်ရသည်။ လော်ရီးမားကထိုစာအုပ်မှာ သူပိုင်ဆိုင်သင့်ကြောင်း တရားရုံးသို့လျှောက်ခဲ့သည်။ သို့သော်သူ၏အမွေခံသေတမ်းစာတွင် ထိုကိစ္စမပါသဖြင့်အမှုရှုံးသွားသည်။

မာ(ရှ်)မှာမူလေလံပစ်ခစရိတ်၊ ရှေ့နေစရိတ်တို့ရှင်းပြီး သည့်တိုင်အတော် လောက်လောက်လားလားငွေကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

တစ်ညနေတွင်တော့ မာ(ရှ်)ထံမှပူပူနွေးနွေးရလိုက်သည့် စာကိုလက်ဖင်းကကျွန်တော့်ကိုခေါ်ပြသည်။ စာနှင့်အတူဒေါ်လာ(ဘစ်)သောင်းထုတ်ယူနိုင်သော ချက်လက်မှတ်တစ်စောင်ပါလာသည်။

လက်ဖင်းကပြုံးစစနှင့်ပြောသည်။

“ကဲ-ဘရန်နန် . . ဒီငွေနဲ့ဆိုရင်ကျွန်တော်ကြိုက်တဲ့နှစ်သုံး
ဆယ်ကော့ညက်ဘရန်ဒီကို တစ်နှစ်-နှစ်နှစ်စာဝယ်ထားလို့ရပြီဗျ၊
ဘယ်နှယ်လဲ”

ကျွန်တော်ကဘာမှမပြောတော့၊ ချက်လက်မှတ်ကိုစာအိတ်
ထဲပြန်ထည့်ပြီး ဖန်ခွက်ကိုသာ ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

ကံ

"ONE OF THE VIRTUES"

STAN BARSTON

ဖော်မွန်စာပေ

ဟစ်ချ်ကော့လက်ရွေးစင်ဝတ္ထု

ကံ

One of The Virtues Stan Barston

ကျွန်တော့်အဘိုး၏ နာရီမှာ သူရက်သတ္တပါတ်ပေါင်းများစွာ လဲလျောင်းနေခဲ့ရသည်။ ခုတင်ခေါင်းရင်းမှ ချိတ်တွင်ချိတ်ဆွဲထားပါသည်။ နာရီ၏မျက်နှာပြင်တွင် ရောမဂဏန်းများဖြင့် ပြထား၏။ ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ဖူးသမျှတွင် အကောင်းဆုံးပုံစံသာ ဖြစ်ပေတော့သည်။

နာရီအိမ်မှာ ရွှေဖြစ်၏။ လေးလံပြီး လက်ထွင်းဖြစ်သည်။ ကြိုးကလည်း ရွှေဖြစ်၏။ လက်ထဲတွင် စီး၍ချောမွေ့နေတတ်၏။ ဝက်ပိုင်းဆိုင်ရာအရလည်း နား-နားတွင်ကပ်၍ နားထောင်ကြည့်လိုက်သော် လေးလေးမှန်မှန် တစ်ချက်ချက်မြည်သံက တစ်စုံတစ်ရာမျှ အမှားအယွင်းမရှိကြောင်း တွေးဆ၍ရနိုင်ပါသည်။

ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ဤနာရီမှာ အလွန်ဆန်းကြယ်ထွေပြားသုသော နာရီဖြစ်၏။ ကျောင်းမှ ပြန်လာပြီး အဘိုး၏ခုတင်ဘေးတွင် ဆိုင်တတ်စဉ်၌ ကျွန်တော့်အကြည့်ကို နာရီမှမခွာနိုင်။ တစ်နေ့တွင် ဤနာရီမျိုး ငါလည်း ပိုင်ရမည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်နေမိပါသည်။

ဖော်မွန်စာပေ

လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးနောက် အဘိုး၏ ဘေးတွင်ထိုင် တတ်ခြင်းက ထုံးတမ်းစဉ်လာလို ဖြစ်လာခဲ့၏။ အဘိုးသည် အိုစာ ပြုဖြစ်၍ ဘဝကို အဆုံးသတ်ချိန်နီးနေပြီဟု မေမေက ပြောခဲ့၏။ ထိုစကားကြောင့်ပင်လျှင် အဘိုး၏အသက်မှာ မယုံကြည်နိုင်လောက် ဖွယ် အိုမင်းရင့်ရော်ပြီဟု ကျွန်တော်အတပ်ထင်မိသည်။

သူလဲ့နေစဉ် ကျွန်တော့်အား ညနေသတင်းစာဖတ်ပြစေ သည်။ ယခုအခါတွင် အသက်အရွယ်နှင့် နာမကျန်းမှုကြောင့် အရိုး ပေါ်အရေတင်နေပြီဖြစ်သည်။ သူ၏ နူးညံ့ဖြူဖွေးသော လက်ချောင်း လေးများက သတင်းစာရွက်များကို ပွတ်သပ်ကြည့်နေတတ်၏။ မျက် မမြင်များက ဘရေလီစာဖတ်နည်းဖြင့် စမ်း၍ဖတ်သည့်နည်းပင်။

အဘိုး၏ ဘဝသက်တမ်းတလျှောက်တွင် စာဖတ်မှုအား နည်းခဲ့၏။ ယခုအချိန်ဝယ် ပို၍မဖြစ်နိုင်တော့။ ဤသည်မှာ သူ၏ပညာ အရည်အချင်းနည်းပါးခဲ့၍ ဖြစ်နိုင်၏။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ပညာ ရေးအပေါ် စိတ်ဝင်စားလှ၍ အဘိုး၏ ပညာနည်းပါးမှုကို မည်သူ မျှ မယုံကြည်နိုင်ကြ။

သတ္တုတွင်းတူးသမားများ အဖွဲ့၏ ပညာသင်ဆုကို ကျွန်တော် ရသည့်သတင်းယူလာသောနေ့ကဆိုလျှင် ကြိုးစား၍ ထထိုင်ကာ ဆေးတံပင်ထသောက်သည်။

“ဒါဆိုရင်... သဒ္ဒါကျောင်းကို မင်းဆက်တက်ရတော့မှာ ပေါ့... ဝီလျံ”

သူ့အသံက ရွှင်မြူးတက်ကြွနေ၏။

“နောက်... ကောလိပ်ကို ဆက်တက်မယ်”

ကျွန်တော့် ရှေ့ဘဝလမ်းခရီးဖြောင့်ဖြူနေပုံကိုမြင်၍ ပြော လိုက်မိ၏။

“နောက်... ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်လာရမယ်”

“အေး... ဒီလိုပဲ ဖြစ်လာရမယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်မှ တိုင်ခင် သည်းခံစိတ်အများကြီး မွေးဖွဲ့လိုတယ်၊ သည်းခံရမယ်၊ အလုပ် ကို ကြိုးစားလုပ်ရမယ်... ဝီလျံ”

ဆိုခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း အဘိုးမှာ စာပေအသိက အနည်းငယ် ပင်ရှိသော်လည်း ယော့ရှိုင်းယားတစ်နယ်လုံး၌ ပညာရှိတစ်ဆူဖြစ်ရ မည်ဟု ကျွန်တော့်အဘိုးဘေးတွင်ထိုင်စဉ် တစ်ခါတစ်ရံ စဉ်းစားမိ၏။ အဘိုးတွင် အရည်အချင်းနှစ်ခုရှိ၏။ သည်းခံခြင်းနှင့်အလုပ်ကြိုးစား ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤနှစ်ချက်သည်ပင် သူ၏တွေးခေါ်မျှော်မြင်ရေးဘဝမှ အထောက်အကူများသာ ဖြစ်ကြ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ဘိုးဘိုး... ကျွန်တော်စောင့်နိုင်ပါတယ်”

“အေး... ငါ့မြေး၊ ဒီလိုပဲလုပ်ရမယ်၊ ဒီလိုနဲ့ပဲ အောင်မြင်မှုရယူ မယ်”

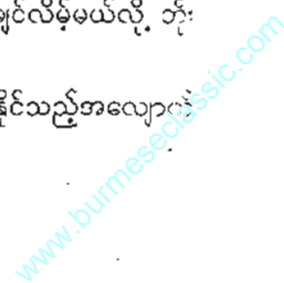
အဘိုး၏ လည်ချောင်းထဲတွင် မီးခိုးတို့က အဝင်များသွားပြီး ထင်၏။ သူက ဆေးတံကို ဘေးချ၍ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။ ငါ့သက်ပြင်းသည် ဘဝ၏ကုန်လွန်ခဲ့သော ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာများကို နောင်တရနေကြောင်း ကျွန်တော့်ကို အမြင်ရှိစေ၏။ အိပ်ရာခင်းကို သူကလက်များဖြင့်တွန့်ချေနေသေးသည်။

“ဒီလိုဖြစ်အောင်ကို လုပ်ရမယ် ဝီလျံ”

ကျွန်တော်က ချိတ်ထားသောနာရီကို ဖြုတ်၍ အဘိုးအား မေးလိုက်သည်။ သူကနာရီကို အတန်ကြာကြည့်နေပြီးနောက် သံ ဖတ်အနည်းငယ်ပေးသည်။ ကျွန်တော့်အား ပြန်ပေးစဉ်ဝယ် လက် ထဲတွင် စီးနေသောအလေးချိန်ကို ခံစားမိ၏။

“တစ်နေ့မှာ ငါ့မြေးလည်း ဒီနာရီမျိုးလိုချင်လိမ့်မယ်လို့ ဘိုး ငါ့ထံထင်တယ်”

နာရီအား လိုချင်တပ်မက်မှုကို မဖုံးကွယ်နိုင်သည့်အလျောက် ကျွန်တော်က ရှက်ပြုံးပြုံးလိုက်မိ၏။

ဘသက်ဆွေ

“တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော့်မှာလည်း ရှိလာရမှာပေါ့ ဘိုးဘိုး
ဇယ်”

ဤကဲ့သို့ နာရီတစ်လုံးကိုယ်ပိုင်ဖြစ်လာမည့်နေ့ကိုမူ အမှန်
ပင် တွေး၍မရသေးပါ။

“ဒီနာရီက ကုမ္ပဏီမှာ အနှစ်ငါးဆယ်လုပ်ခဲ့လို့ ရခဲ့တာပဲ၊
အရည်အချင်းကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့ အမှတ်အသားတစ်ခုလို့ သူတို့
က ပြောကြတယ်။ အဲဒီအကြောင်း အတွင်းဘက်ကျောမှာပါတယ်။
ကြည့်လိုက်ပါလား ငါ့မြေး”

ကျွန်တော်က နောက်ကျောဖုံးကို ဖွင့်၍ကြည့်၏။ ထွင်းထား
သည့် စာတန်းတစ်ခုကပါသည်။

“သစ္စာရှိရှိ အမှုထမ်းခြင်းအတွက်”

အနှစ်ငါးဆယ်... ထိုအနှစ်ငါးဆယ်အချိန်က အဘိုးမှာ ပန်း
ပဲဆရာတစ်ဦးဖြစ်၏။ ယခုလက်ရှိ ထိုးဖောက်မြင်ရလုနီးပါး လက်
ချောင်းကလေးများဖြင့် ပြုတ်တူကြီးများကိုင်၍ တူကို အားပေးတရလွှဲ
ရိုက်သည်ဆိုခြင်းမှာ ယုံကြည်ရန် ခက်ခဲနေစရာဖြစ်၏။

အနှစ်ငါးဆယ်... ကျွန်တော့်အသက်၏ ငါးဆယ့်နှစ်၏။
အလုပ်ကြိုးစားခြင်းနှင့် သစ္စာရှိမှု၏ ဆုအဖြစ်ရထားသော နာရီအား
ခုတင်ခေါင်းရင်းတွင် ချိတ်ဆွဲထား၏။ ဤသို့ လုပ်ပြခြင်းမှာ ကျွန်
တော်တို့ အသက်အရွယ်တွင် အလွန်မတူညီမှုများရှိခြင်း၊ ကျွန်တော့်
အဖေအတွက် တစ်စိတ်တစ်ဒေသလည်း ပတ်သက်လျက်ရှိကြောင်း
ပြောပြခြင်းဟူ၍ ကျွန်တော်ထင်မိ၏။

ကျွန်တော့်အမေမှာ အဖေအကြောင်းကို တစ်ခါမှမပြော
အမေ၏ရေငံနှုတ်ပိတ်မှုကို အဘိုးက ဖြေဖျောက်စေခဲ့သည်။ အဖေ
အား ပြည်ဖုံးကားချခဲ့၏။ အဖေမှာ အစွမ်းအစရှိသော်လည်း အား
နည်းချက်တစ်ခုရှိသူဟူ၍ အဘိုးကပြောပြခဲ့၏။

အဖေ၏ အားနည်းချက်မှာ စိတ်မရှည်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

အဖေသည် ငွေရရန်၊ အောင်မြင်မှုရရန်၊ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟပေါရန်တို့
ငယ် စိတ်မရှည် အောင်မြင်ခြင်းကို တစ်စပြီးတစ်စရယူနေဝယ်
သည်ခံနိုင်စွမ်းမရှိ။

သူ၏အစီအစဉ်များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခုသာ စွန့်လွှတ်ခဲ့ပေ
ရာ အဖေနှင့်အမေတို့အတွက် နောက်တစ်နေ့စာပင် မကျိန်းသေ
ဘော့ချေ။ နောက်ဆုံးတွင်မူ ကျွန်တော်မတ်တပ်စမ်းစာရွယ်၌ အမိ
နှိုင်းတွင်းဝယ် အခွင့်အရေးမရှိတော့ဟုဆိုကာ အခြားနိုင်ငံတစ်ခုသို့
အဖေထွက်သွားပြီး မည်သည့်သတင်းမှ မကြားရတော့ချေ။

အဖေ၏အကြောင်းကို အဘိုးကပြောပြနေစဉ် သူ့တွင်
အံ့သြဖြစ်မှု နာကြည်းမှုဟူ၍ မရှိ သူသည် ကျွန်တော့်အဖေကို သဘော
ကုန်ခဲ့၏။ သို့သော် သာမန်ကောင်းဖေးမမှုလေးတစ်ရပ်ကို မရနိုင်
သည့် လူပေါက်ပန်းဘဝရောက်ရခြင်းအတွက်သာ ဝမ်းနည်းမှုရှိနေ
ကြောင်း ကျွန်တော်သိရမိသည်။ သူ၏သမီး ကျွန်တော့်အမေအတွက်
ဘဝအခက်အခဲဖြစ်ရခြင်းကြောင့် ဝမ်းနည်းမှုသာရှိခဲ့ကြောင်းသာ
ကျွန်တော်သိရှိရပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် အဘိုး၏ဘဝမှာ အပြီးသတ်ကာလသို့ တဖြည်း
ဖြည်းခြင်း ရောက်ရှိလာခဲ့ရ၏။ သူ၏တစ်လှုပ်လှုပ်တစ်ရွရွဖြစ်နေ
သော လက်ချောင်းလေးများကို မြင်ယောင်ရင်း အဘိုးသည် ကြာရှည်
သောဘဝတွင် တစ်ချိန်ချိန်တော့ စိတ်ရှည်မှုလျော့ပါးလာရတော့
မည်ဟု ကျွန်တော်ယုံကြည်နေမိ၏။

ပူပြင်းလှသော နွေရာသီတစ်ညချမ်းဝယ် ကျွန်တော်က အိပ်
မဝင်ရန် အဘိုးဘေးမှ ထလိုက်သည်။ အဘိုးက ကျွန်တော်လက်ကို
လှမ်းကိုင်သည်။

“ကျေးဇူးပဲ... ငါ့မြေးရယ်”

သူ့အသံက အလွန်တိုစာ၍၊ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက်ရှိ၏။

“ဘိုးဘိုးပြောခဲ့တာတွေ၊ ငါ့မြေးမမေ့ပါဘူးနော်”

ကျွန်တော့်မှာ ရုတ်ချည်းစိတ်လှုပ်ရှားသွားမိသည်။ ရင်ထဲတွင် တစ်ဆို့လာမိသည်။

“မမေ့ပါဘူး ဘိုးဘိုး၊ ကျွန်တော်ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး”

သူက ကျွန်တော့်လက်ကို အသာပုတ်၍ အကြည့်ကိုဖယ် သည်။ မျက်လုံးကို မှိတ်ထားလိုက်တော့သည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက် တွင်မူ အဘိုးသည် အိပ်နေစဉ်မှာပင် ကွယ်လွန်သွားကြောင်း အမေ က ပြောပြပါသည်။

အဘိုးအား သူ့အခန်းရှေ့ရှိ စိုစွတ်စွတ်မြေကွက်တွင် မြှင် နံလိုက်ကြသည်။ မြေမဖို့မီ ကျွန်တော့်အား တခဏတာကြည့်ခွင့်ပေး ကြသည်။ အဘိုးနှင့်ကျွန်တော့်မှာ ကြာရှည်စွာမနေခဲ့ရ။ နာမကျန် စဉ်က ကျွန်တော်နှင့်အတူနေစဉ်အသွင်နှင့် ယခုအသွင်မှာ အနည်း ငယ်ကွဲပြားပါသည်။ သူ၏လက်များက အိပ်ရာဖုံးအောက်တွင်ရှိနေ ရသည်ကမူ တူညီသည်။ သူ၏ဆံပင်နှင့်နှုတ်ခမ်းမွှေး လူသားစစ်စစ် နှင့်မတူအောင် သန့်ရှင်းနေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်တော်၏တိတ်ဆိတ်နေသည့် အခန်းတွင်းသို့ ပြန်လာသည်။ အဘိုးအား ကျွန်တော်နောက်နောင် တွေ့ရတော့မည် မဟုတ်။ သူနှင့်စကားလည်း ပြောရတော့မည်မဟုတ်။ သတင်းစာ လည်း ဖတ်ပြု၍ရတော့မည်လည်း မဟုတ်ဟူသောအသိတို့ဖြင့် အနည် ငယ် ငိုကြွေးမိပါသည်။

အသုဘပြီးသည့်နောက်တွင် မိသားစုအနေဖြင့် အဘိုးအို သေတမ်းစာကို သိရရန် စုရုံးလာကြ၏။ သေတမ်းစာနှင့်ပတ်သက်၍ အချင်းများစရာသိပ်မရှိပါ။ အဘိုးမှာ ငွေကြေးများစွာ မရှာဖွေနိုင် ခဲ့။ စုဆောင်းထားသမျှတို့သည်လည်း နှစ်ပေါင်းများစွာ နာမကျန် စဉ်၊ တစ်စတစ်စနှင့် ကုန်ခဲ့ရပြီးဖြစ်သည်။

ကျန်ရှိသည့် အိမ်တန်ဖိုးကို အညီအမျှ ခွဲဝေယူရန်ရှိခဲ့ သို့သော် အိမ်ကိုလက်ရှိအခြေအနေဝယ် ရောင်း၍မဖြစ်။ အမေအား

အဘိုးမသေဆုံးမီကာလအထိ စောင့်ရှောက်လာခဲ့၍ အမေကြိုက်သည် အထိနေရန် သို့မဟုတ် နောက်အိမ်ထောင်ပြုချိန်အထိနေရန် ခွင့်ပြု ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

အမေနောက်အိမ်ထောင်ပြုရေးမှာလည်း ဖြစ်နိုင်စရာမရှိ။ အဖေတစ်ယောက် အသက်ရှင်နေသေးသည်။ သေသည်ကို မည်သူမျှ ငြင်းကြ၍ဖြစ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် အဘိုး၏ကိုယ်ပိုင်အသုံးအဆောင်များကို ခွဲဝေရန် ဖြစ်လာသည်။ အဘိုးမှာ ကျွန်တော့်အား သူ့နာရီပေးခဲ့သည်ဆို၍၊ အဘိုးတို့အဖြစ်သွားမိ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ဝီလျံကိုပေးရမှာလဲ”
ဦးလေးဟင်နရီလေးက သေချာပေါက်တွက်ဆထားပြီး နှစ်ခွဲ၏။

“ကျွန်တော့်မှာ သားနှစ်ယောက်ရှိတယ်လေ သူတို့နှစ်ယောက် ကလည်း ဝီလျံထက် ကြီးတာပဲ”

“အေး.. သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကလည်း သူတို့အဘိုး ဘယ် တွင်အချို့ငဲ့ခဲ့တယ်ဆိုတာ မသိကြဘူး မဟုတ်လား”

ကျွန်တော့်အမေက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ပြန်ပတ်လိုက်၏။

“လူငယ်နဲ့လူကြီးဆိုတာ ရောလို့ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ”
ဦးလေးဟင်နရီက မပွင့်တပွင့်ပြောလေရာ အမေတလည်း ခပ်ပက်တော့၏။

“အေး.. ဝီလျံကတော့ သူ့အဘိုးနဲ့ရောနေတာ အဆင်ကို မသိဘဲ ဘယ်သူကမှ သူ့ကိုဖတ်လေတဲ့ငါးပိရှိတယ်လို့ မထင်တဲ့အချိန် မှာ နှင့်အဖေက ဝီလျံနဲ့အဖော်ရလို့ သိပ်ပျော်ခဲ့ရတာရှင်”

ဤစကားက ချို့ငဲ့သော လူမမာဖခင်ကြီးထံသို့ အရောက် မြောက်နည်းသူ ဦးလေးဟင်နရီအား တက်ခေါက်ပြန်စေခဲ့၏။ ကျွန် တော်အဖို့ မိသားစုက မြောက်ပိုင်းသားမိသားစု၏ တိုက်ပွဲကို မီးဖိုသောင်

တံခါးအသာဟပြီး နားထောင်နေကြရသည်။

ဤရန်စောင်နေရသည့်ကိစ္စကို အဘိုး၏သားအကြီးဆုံး ဦးလေးထွန်းက ဝင်ထိန်းလိုက်သည်။ သူက တရားမျှတသူဖြစ်၏။

“ကဲ... တော်ကြတော့”

သူ့အသံက သြဇာအာဏာပါလှ၏။

“အဘိုးကြီး ကောင်းကောင်းမြေမကျခင် တို့ဘာမှ ပြဿနာ ဖြစ်နေကြစရာ မလိုဘူး”

သူ၏စကားက ပြတ်သွား၏။ ဘေးလူများကို သူလိုက်ကြည့်နေသည်ဟု ကျွန်တော်တွေးမြင်မိသည်။

“ဒီနာရီကို ငါကိုယ်တိုင်သဘောကျခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဖေက ဝီလျံလေးကို ဘာကြောင့်ပေးခဲ့ရတယ်ဆို သူသိမယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ငါဘာမှ အထွန့်တက်စရာ မလိုဘူး”

ဤသို့ဖြင့် ပြဿနာမှာ အဆုံးသတ်ခဲ့ရသည်။ နာရီကို ကျွန်တော်ပိုင်လေပြီ။

အဘိုးမရှိတော့သည့် အိမ်ကြီးမှာ အလွန်ပင် တစ်မူကွဲလာဟန်ရှိ၏။ လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန်ပြီး နာရီဝက်အတွင်းကာလမျိုးဝယ် သူ့ဘေးတွင် ကျွန်တော်ထိုင်နေကျဖြစ်၏။ ယခုတော့ ဆုံးရှုံးရမှုကို ကြုံသည်နှယ် ကျွန်တော်ဖြစ်နေမိသည်။

နာရီတွင် ထိုခံစားမှုက ပိုင်စိုးလျက်ရှိ၏။ ညနေစောင်းတိုင်း နာရီကိုကြည့်ရင်း သဘောကျနှစ်ခြိုက်နေမိဆဲ ဖြစ်၏။ ယခုအချိန်တွင် နာရီမီးဖိုဆောင်ရှိ သံပန်းစင်တွင် မိခင်ထံမှ ခွင့်တောင်းပြီး ကျွန်တော်တင်ထားပြီးဖြစ်သည်။

အဘိုးနှင့်သူ၏နာရီမှာ ကျွန်တော့်စိတ်ဝယ် ထာဝရခွဲခွာ၍ မရ။ နာရီကိုမြင်တိုင်း အဘိုးကို မြင်ယောင်မိသည်။ သူ၏နောက်ဆုံးအချိန်ကို ရင်နှင့်စွာခံစားမိသည်။ လက်ရှိနာရီ တည်ရှိမှုကမူ ကျွန်တော်နှင့်ကျွန်တော့်အမေကြားတွင် တစ်ဝက်ဆီမျှဝေ ခံစားနေကြရ၏။

နာရီမှာ တရားဝင်အားဖြင့် ကျွန်တော်ပိုင်ဖြစ်၏။ သို့သော် နာရီလက်ဝယ်ထားနိုင်ပြီဆိုသော အရွယ်အထိ အမေက စောင့်ရှောက်ထားသည်။ ထိုအချိန်အထိ နာရီကို အမေကသိမ်းထားမည် ပြုခဲ့သည်။ ကျွန်တော်က အကြောက်အကန်ပြင်းသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော် အိမ်နဲ့ မရွေးတွေ့မြင်နိုင်မည့် မီးဖိုဆောင်တွင်ထားရန် သဘောတူလိုက်၏။

သို့သော် စားပွဲအံ့ဆွဲထဲတွင် ထားရမည်။ အလွယ်တကူယူ၍ မသွားနိုင်ရန်၊ မိသားစုမှန်သမျှ မမျှော်လင့်ထားသောနေရာတွင် ဖြစ်စေရန်ပင်။

ကျောင်းပိတ်ရက်များ ကုန်ဆုံးပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်လည်း ခရက်(စ)လီရှိ သဒ္ဓါကျောင်း၏ ပထမတန်းသို့ တက်ရပေတော့မည်၊ ပိတ်လှုပ်ရှားဘွယ်အသစ်တို့က ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ပြည့်လျှမ်းလာ၏။ ဆူပွက်နေသည့် အိမ်တစ်လုံးနှင့်တူသည့် အဖြစ်ကြားသို့ ကျွန်တော်ရောက်ရပေတော့မည်။ တစ်မြို့လုံးမှ (၂၀)ယောက်သော အခြားကောင်လေးများနှင့်အတူ ကျွန်တော်လှုပ်ရှားရပေတော့မည်။

လူကြီးဘဝတိုင် စွဲမြဲလာမည့် မိတ်ဆွေပေါင်းသင်းမှုမျိုးကား ဤကာလများဝယ် လုပ်ကြရ၏။ အခြားသူများ၏အပေါ်ဝယ်၊ မိမိ၏ဦးစွာသော သဘောထားကို ဖြစ်တည်စေနိုင်သည်။ ပထမအမြင်ဖြင့် တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ သရုပ်ကို၊ တစ်ဦးတစ်ယောက်က လက်ခံယူဆနိုင်သည်။

ကလေးငယ်တစ်ဦးအဖို့ ကံကောင်းလျှင်သို့မဟုတ် အစကောင်းရန် လိမ္မာပမ်းနပ်မှုရှိလျှင် ဤအခြေအနေမှာ ကျန် ကျောင်းသက်တမ်းတစ်လျှောက် ကောင်းသွားနိုင်၏။ သို့သော် ကျောင်းစတင်သည့်ကာလကမူ အမှန်ပင် သွေးထိတ်ဖွယ်ရာကောင်းလှပါသည်။

ကလေးတစ်ယောက်သို့မဟုတ် လူတစ်ယောက်အဖို့ အပေါင်းအသင်းတို့နှင့် အဆင်ပြေစေရန် နည်းများစွာရှိလာ၏။ ကျွန်တော်တို့အတန်းဖော်တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စမှာ အားလုံး၏ခြေဖဝါး

အောက်တွင် ပြားပြားဝပ်ရှိခဲ့၏။ အခြားသူများက သူ့ကိုကရုဏာသက် ဟန်ဖြစ်ရာမှ လူ့ရည်လူ့သွေးနိမ့်ကျသူအာဆင့်သို့ ရောက်သွားစေပါ သည်။

ကျွန် ကျောင်းသားလေးများကမူ အားကစားတွင် ထူးချွန် သူအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခံရရန်လည်းကောင်း၊ အချို့မှာ ရိုးရိုးလေး ဖြင့် အရာရာကို ကြိုးပမ်းရေးမှာ ခက်ခဲနက်နဲသယောင်ရှိသူအဖြစ် သော်လည်းကောင်း ဖြစ်လာကြပါသည်။

ကျွန်တော့်မှာ မိတ်ဆွေဖွဲ့ရေးတွင် မလွယ်ကူခဲ့။ မကြာမီပင် ကျွန်တော့်အား မောင်လူထူးအဖြစ် အမည်တပ်လာကြတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့အတန်းထဲတွင် ကုန်သည်တစ်ဦး၏ အငယ် ဆုံးသားတစ်ယောက်ပါရှိနေ၏။ ၎င်း၏အစ်ကိုမှာ (၆)တန်းကျောင်း သား ကိုပြည့်စုံဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့အတန်းဖော် ၎င်းကျောင်း သားလေး၏ ကိုယ်ကိုလက်မထောင်မှုမှာ ကျွန်တော်တို့၏ “ငါသာဖြစ် လိုက်ရင်ဟူသော ဝန်တိုမှု” ရှိသည့် မျက်လုံးများရှေ့ဝယ် သူပိုင်ပစ္စည်း များကို ပြသခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

၎င်း၏အမည်မှာ ခရော်လီဖြစ်၏။ သူ၏စက်ဘီးမှာ အသစ် စက်စက်ဖြစ်သည်။ ဂီယာသုံးချက်ပါသည်။ ဆီဝနေသည့် ဂီယာအိမ် အမြန်နှုံးပြက်ရိယာနှင့်အခြားမက်မောဖွယ်ရာ အဆင်တန်ဆာများ ပါ ပါရှိ၏။

ခရော်လီ၏ ဖောင်တိန်မှာ ဆုံလည်ခဲတံပါသည်။ ရွှေသွား တပ်ဖြစ်၏။ သူ၏ ဘောကန်ဖိနပ်မှာ အကောင်းဆုံးသားရေဖြင့် ချုပ် ထားပြီး ကျွမ်းဘားဖိနပ်ကလည်း ခြေချောင်းများထိပ်တွင် ပို၍အား ကောင်းစေရန် ရော်ဘာတပ်ထားသေးသည်။

အရာရာတွင် သူကသာသည်။ အားလုံးထက် သူကပြည့်စုံ သည်။ သို့သော် ကျောင်းသို့ သူ့နာရီယူလာချိန်အထိဖြစ်၏။

သူက လက်ကိုဝင့်ကြားစွာဆန့်၍ လက်ပတ်နာရီကို ထုတ်

ကာ အချိန်ကြည့်တတ်၏။ သူ့အစ်ကိုအကြီးဆုံးက နိုင်ငံခြားမှ ဝယ် လာသောနာရီဖြစ်သည်။ ညီဖြစ်သူအတွက် အကောက်ခွန်ဌာနမသိ အောင် မှောင်ခိုသွင်းလာခြင်းဖြစ်၏။

တရိပ်ရိပ်သွားနေသည့် စက္ကန့်တံ၊ တောက်ပသည့် ဝဏန်း များပါရှိသော တပ်နာရီသည်၊ ကျွန်တော်တို့ တွေဖူးသမျှထဲတွင် အကောင်းဆုံးမဟုတ်ပါသလောဟု ခရော်လီကမေးလာသည်။

ကျွန်တော်ကမူ အဘိုး၏နာရီကိုသာတွေးနေမိ၏။ ယခုအချိန် တွင် ကျွန်တော်ပိုင်ဖြစ်နေသော နာရီ၊ ကျွန်တော့်နာရီနှင့်ယှဉ်နိုင်သော နာရီမရှိနိုင်။ ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည့် စိတ်လှုပ်ရှားမှုနှင့်အတူ ခရော်လီ၏ ကိုယ့်ကိုကိုယ်ကျေနပ်နေသော ချီးပမှုကို ဖြတ်တောက် စေလိုက်တော့သည်။

“ဒီနာရီထက်သာတဲ့ နာရီကို ငါတွေ့ဖူးတယ်ကွ”

“သွားစမ်းပါကွာ”

“ဟုတ်တယ် . . . ငါ့မှာရှိတာ၊ ငါ့အဘိုးရဲ့နာရီပဲ၊ သူ့သေတော့ ငါ့တို့ပေးပစ်ခဲ့တာ”

“ဒါဆိုရင် တို့ကိုပြလေ”

ခရော်လီက ပြန်မေး၏။

“ခု . . . ငါ့မှာ ပါမလာဘူး”

“မင်းမှာမရှိလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ကွ၊ မင်းစကားကို ယုံအောင် မင်း မပြနိုင်ပဲ”

ခရော်လီ၏ မုန်းတီးဖွယ်မျက်နှာမှာ အငွေ့အသက်ကိုဒေါသ ဖြစ်မှု ကျွန်တော်ခံစားရသည်။ ကျွန်တော့်အဘိုး နှစ်ပေါင်းငါးဆယ် သည်လုပ်ခဲ့၍ ရသည်နာရီ၏ တန်ဖိုးကို သူသံသယရှိနေနိုင်သည်။

“ခု . . . ညနေ ငါယူလာခဲ့မယ်၊ အဲဒီကျတော့ မင်းတွေ့ရမှာ ပေါ့ကွာ”

ထိုမနက်ပိုင်းဝယ် ကျွန်တော့်အား မိတ်ဆွေသမ္မုပြုလာခြင်း

တို့မှာ များပြားလှ၏။ ခရော်လီအား ဝေါက်ဖြုတ်လိုက်ခြင်းဝယ် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ကြည်နူးနေစရာမလို။

(၁၂) နာရီခွဲချိန်အထိ၊ နာရီလက်တံတို့ ရွေ့လျားနေခြင်းက ဖူးသွပ်နိုင်လောက်အောင်ပင် နှေးကွေးလှသည်။ တစ်ချက်တည်းဖြင့် ခရော်လီအား အလဲဆော်ကာ အတန်းဖော်များကြားသို့ ကျွန်တော် ဝင်ဆုံတော့မည်ကို တွေး၍ ဝမ်းသာနေမိ၏။

ထမင်းစားကျောင်းဆင်း၍ အိမ်သို့ပြန်ရာ ဘတ်(စ)ကား ပေါ်တွင်မူ ကျွန်တော် စဉ်းစားလာရသည်။ အိမ်အပြင်သို့ နာရီယူခွင့်ကို အမေခွင့်ပြုရန် မည်သို့လုပ်ရပါမည်နည်း။

သို့သော် ယနေ့သည် တနင်္လာနေ့ဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော် သတိရလာသည်။ တနင်္လာနေ့တွင် အမေအဝတ်လျှော်သည်။ ရေခန်းငွေနှင့်လွတ်ရန်အတွက် အဘိုးနာရီကို စင်ပေါ်မှချ၍ အံ့ဆွဲအတွင်းသို့ ထည့်ထားတတ်သည်။

မီးဖိုဆောင်အပြင်သို့ အမေခဏထွက်ရေးကို ကျွန်တော် စောင့်ရန်သာလိုသည်။ ထိုအချိန်ဝယ် နာရီကိုယူ၍ အိတ်ထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်နိုင်သည်။ လက်ဖက်ရည်သောက်ရန် ကျွန်တော်ပြန်လာချိန်အထိ အမေသတိရစရာ အကြောင်းမရှိ။ ထိုအချိန်မှ အမေသတိရလျှင်လည်း ကိစ္စမရှိတော့။

နေ့လယ်စာစားပြီးနောက် ကျောင်းကားပြန်အလာကိုစောင့်နေစဉ်၊ ကျွန်တော့်မှာ စိတ်တက်ကြွပြီး ထက်ထက်သန်သန်ဖြစ်နေမိ၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော်က ဂိုဒေါင်ထဲမှ စက်ဘီးကိုထုတ်ယူလိုက်သည်။

အမေက မီးဖိုခါးဝမှ ရပ်ကြည့်လျက်ရှိ၏။ သူ၏ ဖူးရှသော မျက်လုံးအစုံမှာ ကျွန်တော့်အပေါ် အင်အားအထွင်းထွင်းမှ နာရီကိုထိုးဖောက်မြင်နေရောသလားဟု ထင်မိသည်။

“စက်ဘီးနဲ့သွားတော့မလို့လား ဝီလျံ”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

အမေ၏ စိုက်ကြည့်နေမှုအောက်ဝယ် ကျွန်တော့်မှာ မသက်သောဖြစ်နေမိသည်။ အိမ်ရှေ့ကွက်လပ်ကို ဖြုတ်၍ ကျွန်တော်ကစက်ဘီးတွန်းလာခဲ့၏။

“စက်ဘီးက ပြင်ပြီးမှ စီးလို့ရမယ်လို့ သားက ထင်နေတာ”

“ပျက်တာလေးက ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး မေမေရာ၊ စီးလို့ရပါတယ်”

အမေက သံသယဖြင့်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် လက်ဝှေ့ယမ်းနှုတ်ဆက်ကာ လမ်းပေါ်သို့ စက်ဘီးကိုစီးချလာခဲ့တော့၏။ အိမ်နှင့်ကွယ်ရာသို့ အရောက်ဝယ်၊ ကျွန်တော်စက်ဘီးကို လေအဟုန်ကဲ့သို့ တအားမိနင်းသည်။

ကျွန်တော်တို့နေသည့် အဘိုး၏အိမ်မှာ မြို့ဟောင်းပိုင်းတွင် ဖြစ်သည်။ အိမ်များကြားရှိ ကျောက်ခင်းလမ်းစောက်စောက်များပေါ်၌ ကျွန်တော်က ဖြတ်ရမည်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က အချိန်ကိုမလေ့ဘူး။ နာရီကိုတွေးရင်း ခရော်လီအားမုန်းတီးစိတ်က နေရာယူလျက်ရှိ၏။ ထိုခဏ၌ပင် အိမ်နှစ်လုံးကြားမှ ခွေးလေးတစ်ကောင်က လမ်းပေါ်သို့ တဟုန်ထိုးပြေ ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော်က နောက်ဘရိတ်ကိုဆွဲလိုက်သည်။

ကျွန်တော်ပြန်တပ်ရန် စိတ်ကူးထားသည့် ဘရိတ်ကြိုးက ဘက်ခနဲ ပြတ်သွားတော့၏။ ရှေ့ဘရိတ်ကို ပြန်ဖမ်းသည်။ စက်ဘီးက တုန်ခန်ဖြစ်ရာမှ နောက်ဘီးထောင်ကာ ရှေ့သို့ ဂျှမ်းစိုက်သွား၏။ ကျွန်တော့်မှာလည်း လက်ကိုင်ပေါ်မှကျော်ကာ လိမ့်ကျသွားတော့သည်။

လူတစ်ဦးက ကျွန်တော့်အား ရေမြောင်းထဲမှ ဆွဲတင်ပေး၏။

“ဘယ်နှယ့်နေသေးလဲ ချာတိတ်”

ကျွန်တော်က မရေမရာဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြု၏။ ဒဏ်ရာရပုံမ

မှ ဒူးခေါင်းနှင့်ဘေးစောင်းလဲကျရာကို ပွတ်သပ်လိုက်သည်။ နာရီ၏ အနားသတ်ကို စမ်းကြည့်သည်။ ထူပူသွားမိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က လမ်းထောင့်သို့ရောက်၍ စက်ဘီးပေါ်ပြန်မတက်မီ အချိန်ရောက်ကာမှ တုန်ယင်သောလက်နှင့် အိတ်ထဲသို့နှုတ်လိုက်သည်။

အဘိုး၏ ဂုဏ်ယူအဝင့်ကြားဆုံး ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းလေးကို ငဲ့ကြည့်ရ၏။ နာရီအိမ်နောက်ကျောတွင် ဖောင်းတက်နေသည့်တစ်နေရာကို တွေ့သည်။ နာရီမုန်မှာ အစိပ်စိပ်ကွဲကြေလျက် ရှိ၏။ ရောမဂဏန်းများကို ပြုကြောင်ကြောင်သာ တွေ့ရ၏။

နာရီကို အိတ်ထဲသို့ပြန်ထည့်ပြီး စက်ဘီးအား ခပ်ဖြည်းဖြည်းသာ နင်းလာမိသည်။ စိတ်တို့မှာ ကြေကွဲစရာအဖြစ်ကြောင့် ထုံထိုင်းနေ၏။

လက်ရှိဖြစ်နေသည့်အတိုင်း နာရီကိုပြုကြည့်ရန် စဉ်းစားမိ၏။ မဖြစ်နိုင်။ စုန်းမများကြားမှ မင်းသားလေးတစ်ပါးကို ကျွန်တော် ပြမည်ဟု ကတိပေးခဲ့၏။ လှပသော ပျက်စီးမှုဟူသည် အကျိုးမဝင်။

“ဟေ့... ဝီလျံ၊ ဘယ်မှာလဲကွ နာရီ”

“နာရီကို မင်းယူခဲ့ရဲ့လား”

“မေမေက ယူမသွားရဘူးတဲ့ကွာ”

ကျွန်တော်က ညာပြောပြီး ကျွန်တော်စားပွဲခုံရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့၏။ အိတ်ထဲမှ ကွဲကြေနေသည့်နာရီကို လက်ဖြင့်တင်းတင်းဆုပ်ထားမိသည်။

“သူ့အမေက မယူရဘူးတဲ့ဟေ့”

ခရော်လီက ပြောတော့၏။

“ယုံတမ်းစကားလေး တစ်ခုပဲကွနော်”

(ခရော်လီရယ် နောက်မှပေါ့ကွာ၊ တစ်ချိန်တော့ တွေ့ကြည့်မှာပေါ့ဟု ကျွန်တော်စိတ်ထဲက ပြောမိ၏။)

အခြားသူများကပါ ခရော်လီ၏အော်သံကို သံယောင်လိုက်

ဖော်မွန်စာပေ

အော်ကြ၏။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း စိတ်ကူးယဉ်သမား၊ အလိမ်အညှာကောင်းသူအဖြစ် ကင်ပွန်းတပ်တော့၏။ သူတို့အား လိမ်ညာပြီးသလို ဖြစ်ပြီးကာမှ သူတို့အပေါ် ကျွန်တော်အပြစ်မတင်လိုတော့ပါ။

ကျွန်တော်တို့ အတန်းအတွက် ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းထိုးချိန်ဝယ် ကျွန်တော်က စားပွဲတွင် ခပ်မဆိတ်ထိုင်နေမိသည်။ ဆရာအလာကို စောင့်နေလိုက်၏။

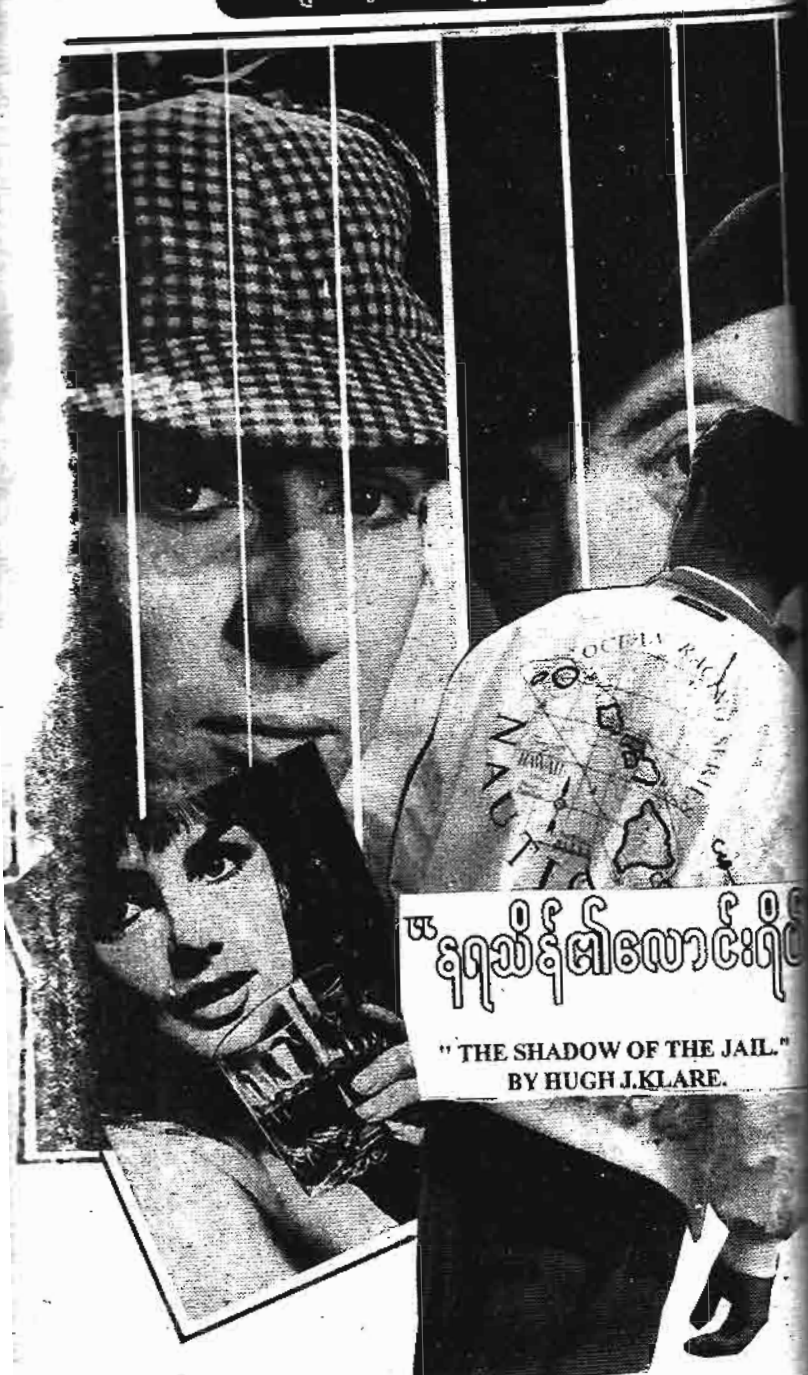
စာအုပ်ကိုဖွင့်၍ကြည့်နေရသော်လည်း ဘာမှမမြင်။ ထူးခြားသောခံစားမှုတစ်ရပ်က လွမ်းမိုးလျက်ရှိ၏။ အခန်းဖော်တို့၏ ဆူညံမှုကြောင့်လည်း မဟုတ်။ အမေ၏ ဒေါသကိုတွေ့၍ ကြောက်သဖြင့်လည်း မဟုတ်။

ဘာဆိုဘာကိုမှမဟုတ်။ ကျွန်တော့်စိတ်တစ်ခုလုံးအား လွမ်းမိုးထားသည်မှာ ကျွန်တော့်အဘိုး။ ဘဝအဆုံးမသတ်မီ အိပ်ရာထဲတွင် ကြာရှည်စွာလဲနေရပုံ၊ အိပ်ရာခင်းများကို တုန်ယင်သောလက်များဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ချေမွနေပုံနှင့် သူ၏နွမ်းလျသောအသံဖြင့် ပြောခဲ့သော “စိတ်ရှည်ပါ ဝီလျံ၊ စိတ်ရှည်ပါ” ဟူသော အသံများသာဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်၏ ငယ်ရွယ်သောဘဝတွင် စိတ်အညစ်အကြေးနုသည့် ဤကာလအတွက် ကျွန်တော့်မှာ ငိုကြွေးလှနိုးပါးပင် ဖြစ်ခဲ့ရပါတော့သည်။

ဖော်မွန်စာပေ

ရုရှဆိုင်ရာလောကီ

"THE SHADOW OF THE JAIL."
BY HUGH J. KLARE.

အကျဉ်းချထားခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်များက များစွာပြောင်း
လဲလာသည်တိုင် အကျဉ်းထောင်တို့တည်ရှိခဲ့သည်ကမူ နှစ်ပေါင်းကြာ
ခဲ့ချေပြီဖြစ်သည်။

လူသားအကျိုးရှေ့ရှုသူများအနေဖြင့် သဘောတရားတစ်ခု
ကြီးကြသော်လည်း လက်တွေ့ကမူ ကျား-မ(အကျဉ်းသားများကော၊
ဆောင်ခန့်ထမ်းများပါ) တို့အား သာမန်ဒေသဆိုင်ရာ လုံခြုံရေး
အဆင့်အနိမ့်ဆုံးရှိ အကျဉ်းထောင်တွင် ထည့်ထားသည်မှာ အတော်
ပင် စဉ်းစားစရာဖြစ်၏။ ဤကိစ္စမှာ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ထိခိုက်လာ
သတ်သော ဖိအားလည်းဖြစ်ပါသည်။

၎င်းဖိအားကို လွတ်ကင်းစေမည့် အလွယ်ဆုံးနည်းမှာ
ဆောင်ခန့်များကို ဖြိုဖျက်ချလိုက်ခြင်းသာဖြစ်၏။ ဤအတိုင်းဖြစ်ရေး
အတွက် အကာအရံမဲ့ အကျဉ်းထောင်များ တည်ထောင်ရေးဖြစ်၏။ လုံ
ခြုံရေးအဆင့် ထိပ်တန်းရှိ အကျဉ်းထောင်များအားလုံး ပယ်ဖျက်ခြင်း
အကဲသို့ ဝေဖန်မှုအချို့လည်း ကင်းပသွားပေလိမ့်မည်။

ဖော်မွန်စာပေ

ဤအချက်ကို ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် သဘောမကျနိုင်ပါ။ အချို့ လူတို့အား အကျဉ်းထောင်သို့ နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်မရောက်ရေးအတွက် ပို့သင့်ကြောင်း စဉ်းစားမိသည့်အတူ တစ်ဘက်ကလည်း အလုံထားပြီး သင့်တော်ရာအချိန်အထိ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခြင်းကလည်း အကျဉ်းသားများအနေဖြင့် လူမှုဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ်များ ကင်းပနိုင်ရာ တစ်ခုတည်းသော အခွင့်အလမ်းဟူ၍ စဉ်းစားမိရပြန်ပါသည်။

ဤတွင် မေးခွန်းပေါင်းများစွာ ရှိလာတော့၏။ အကျဉ်းချထားရေးမူဝါဒတို့မှာ မည်သည့်အခါမျှ ကောင်းပါသည်ဟူသော အာမခံချက်မရှိရာတို့အပေါ် အခြေခံထားလျက်ရှိ၏။ အပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခြင်း အမျိုးမျိုးအကြောင်း အနာဂတ်တွင် သုတရိုထားရလေအောင်၊ သုတေသနလုပ်ငန်းက ပြုလုပ်ပေးနိုင်ကြောင်းဟူသည့် မျှော်လင့်ချက်အကောင်းများလည်း ရှိထား၏။

ကျွန်ုပ်၏ မှတ်ယူချက်တစ်မျိုးကို ရှင်းလင်းရန်တင်ပြလိုပါသည်။ အကျဉ်းချထားခြင်း ရည်ရွယ်ချက်မှာ တရားခံများအား ပြန်လည်ထူထောင်ပေးမှုဖြစ်ပြီး အနာဂတ်တွင် ရာဇဝတ်မှုကို ထပ်မံမကျူးလွန်ရအောင် ကာကွယ်ခြင်းလည်း ဖြစ်၏ဟူသော ယူဆချက်ဖြစ်သည်။

ဤကိစ္စအား ဖြောင့်ဖွင့်ပြောသည်ဖြစ်စေ၊ မဖြစ်စေ အချို့သော အသိုင်းအဝိုင်းများတွင်မူ လူကြိုက်မများလှပါ။ သို့သော် အကျဉ်းဌာနမှ ရာထူးအမျိုးမျိုးသော အတော်ဆုံးဂုဏ်ပြုထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်များကလည်း ဤအတိုင်းမြင်ထားကြ၏။

သူတို့၏လုပ်ငန်းတွင် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ခြင်းမှာ သူတို့သည်ကောင်းကျိုးအတွက် အလွန်တရာဩဇာလွှမ်းမိုးမှုဖြစ်စေသည်ဟု ယုံကြည်ထားကြ၏။

ကျွန်ုပ်၏အိမ်တွင် အကျဉ်းသားတစ်ယောက် ပထမဦးဆုံး

အိပ်သည့်ညက မိတ်ဆွေတစ်ဦးက မေးခဲ့၏။ အိပ်ရာခင်းကို ပိုးသတ်ဆေးဖျန်းရမည်လောဟူ၍ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ခါ အကျဉ်းသားများ စု၍ပြဇာတ်ကသည်အခါဝယ် ပြဇာတ်ခုံကို အကျဉ်းခန်းနှင့်ထေးရာတွင် ထားရမည်လောဟု ထိုမိတ်ဆွေကပင် မေးပြန်၏။

မထားရပေဘူးလော... အကျဉ်းသားတစ်ယောက်ယောက်က ပါဝင်သရုပ်ဆောင်နေရာမှ ကျွန်ုပ်တို့အား ရန်သတ္တုပြုလျှင် ဘာများလုပ်ကြရမည်နည်း။

အကျဉ်းသားသည် ညစ်ပတ်သူ၊ ရောဂါရှိသူ၊ သို့မဟုတ် အန္တရာယ် ရှိသူမဟုတ်သော်လည်း၊ တစ်စုံတစ်ယောက်အား ကိုယ့်ထက် ခွန်အားကြီး၍ ကြောက်ရွံ့နေတတ်သည့်တိုင် သူသည် ရာဇဝတ်သားသာဖြစ်၍ ရာဇဝတ်သားကဲ့သို့သာ ကျင့်ကြံတတ်မည်ပင်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် လူသတ်သမားတစ်ယောက်နှင့် တစ်ခန်းတည်းပထမဦးဆုံးအကြိမ်နေရသော အတွေ့အကြုံရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ နှုတ်ဆက်သည့်အခါ အဘယ်မျှတုန်လှုပ်ခဲ့ကြောင်း၊ စကားကိုပင် ကောင်းကောင်းမပြောနိုင်ခဲ့ကြောင်း ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေသေး၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ လူတစ်ယောက်အား နှစ်ပေါင်းများစွာက သတ်ဖြတ်ခဲ့သည်။ ကရုဏာသက်စရာ ဂရုစိုက်စရာ အခက်အခဲရှိသော်လည်း အလွန်စိတ်မချမ်းမြေ့နေသူတစ်ဦးဟူ၍တော့ အနီးကပ်နေရသူအဖြစ် သိရှိခဲ့ရ၏။

စိုးရိမ်မှုက ရာဇဝတ်သားအား အတိတ်ကိုပြန်တွေးမိကာ၊ နှစ်ပေါင်းဆိုင်ရာဝယ် အမြစ်တွယ်နေတော့၏။ ၎င်းသည် ပြစ်မှုအတွက် တာဝန်ရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်၏။

(SOPHOCLEAN TRAGEDY) တွင်ပါမောက္ခ(C. M. BOWRA) က ဤအချက်ကို ရှင်းလင်းပြထား၏။

ပြစ်မှုကျူးလွန်သူသည် လက်လွတ်စပယ်မသိလိုက်ဘာသာလျှင်လွန်ခြင်းဖြစ်၍၊ စိတ်နှစ်ခွဲဖြစ်နေခြင်းမှာ တရားရေးအခွဲကော

ကျင့်ဝတ်ပိုင်းဆိုင်ရာအရပါ လူသတ်ခြင်းအတွက် အပြစ်မရှိ။ သူသည် ကြောက်ရွံ့မှုကင်းသူမဟုတ်။ ပတ်ဝန်းကျင်၏လွှမ်းမိုးခံရသူ လူသား တစ်ဦးဆိုရလျှင် ပလိပ်ရောဂါကဲ့သို့ ကူးစက်တတ်သူတစ်ဦးသာဖြစ် နေ၏။”

ယနေ့ကာလဝယ် လူနည်းစုသဘောထားက အောင်မြင်မှုရ လာသော်လည်း တရားခံအား ခံစားရရေးမူဟောင်းကဲ့သို့ပင် ပတ် ဝန်းကျင်အား ကူးစက်လွှမ်းမိုးသွားမလောဟူသည့် စိုးရွံ့မှုက ရှိနေစေ ဖြစ်ပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ အလွန်ထင်ရှားမှုများ၊ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်မှုများ ပါဝင်သည်။ စိုးရွံ့ကြောက်လန့်တတ်စိတ် သဘောသဘာဝအဓိပ္ပာယ် ရှိရာ အကျဉ်းထောင်၏ ယူဆချက်အပေါ် အံ့ဩစရာ မဟုတ်လေ တော့ပါ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ၎င်းအဓိပ္ပာယ်တို့မှာ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး လွန်စွာကွဲပြားလှ၏။ သာမန်လူတစ်ယောက်အဖို့ အကျဉ်း ထောင်အား တစ်မျိုးမြင်သလို တရားသူကြီးအဖို့ တစ်မျိုးမြင်သည်။ လူမှုရေးကို အန္တရာယ်ပြုသူ သားတစ်ယောက်၏မိခင်ကလည်း တစ် မျိုးမြင်သည်။

တရားခံနှင့်တရားလိုတို့ကလည်း အကျဉ်းထောင်အား တစ် မျိုးစီမြင်ကြ၏။ အကျဉ်းသားများပင်လျှင် အမြင်မတူကြပါချေ။ လူ လတ်တန်းစားတရားခံအဖို့ အကျဉ်းထောင်သည် အမြဲတမ်းစိတ် ကျဉ်းကျပ်ရာ၊ ပျက်စီးရာ၊ လူမှုရေးအရ မနှစ်မြို့ဖွယ်ရှိရာ၊ အလွန်နိမ့် ကျရာဖြစ်၏။

မနှစ်မြို့စရာစွန့်စားရသည့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြု ရသူ “လက်ကောက်” အဖို့ သို့မဟုတ် အကျဉ်းထောင်များကို လူပြည့်စေ သူများထဲမှ အခြေအနေမဲ့သူတစ်ဦးအဖို့ကမူ အကျဉ်းထောင်သည် လောကကြီး၏ မပြေလည်မှုများမှ လွတ်ကင်းရာအဖြစ်မြင်ကြသည်။

အကျဉ်းထောင်သည် သူတို့အတွက်ခိုနားရာ၊ ထမင်းကျွေး ချာဖြစ်၏။ နှစ်ရှည်ထောင်ကျသူအဖို့ (ထာဝရခါးသီးစရာဖြစ်ဟန်ရှိ၏) ခဏတာထောင်ကျသူ လူငယ်အဖို့တော့ ဘဝသစ်စခြင်းဖြစ်နိုင်ပါ သည်။

လူများ၏ စိတ်ထဲဝယ်ပေါ်လာတတ်သည့် အကျဉ်းထောင်ဟု သည် မည်သို့နေရာမျိုးဖြစ်ရမည်၊ ဖြစ်လာရမည်ကို ဆုံးဖြတ်ထားခြင်း က ထင်ရှားလှ၏။ ဥပမာ ဤဆုံးဖြတ်ချက်က သင့်တော်ရာ အဆောက် အဦနှင့် ဘန်ထမ်းများ သို့မဟုတ် ပုံစံသစ်များချမှတ်ရေးအတွက် ငွေ ခကြေးသုံးစွဲရန် အဆင်သင့်ရှိခဲ့ပြီးဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ဤသို့ဖြစ်ရေးကမူ ရာဇဝတ်နှုန်း ကျဆင်းမှသာဖြစ်နိုင်စရာ ဖြစ်၏။ လူထုအတွက် ကာကွယ်ရေးပိုမိုများမှသာ ဖြစ်နိုင်၏။ သာမန် လူတစ်ယောက်၏ အကျဉ်းထောင်အပေါ် အမြင်ရှိမှုက ကျွန်ုပ်တို့၏ အပြစ်ပေးရေးနည်းစနစ်များအပေါ် အကျိုးသက်ရောက်လှပါသည်။

အကျဉ်းထောင်အပေါ် ယေဘုယျအကျဆုံးအမြင်မှာ ရာဇ ဝတ်သားများကို အစုလိုက်အပြုံလိုက် ချုပ်နှောင်ထားရာ အပြစ်ပေး နာပင်ဖြစ်၏။ အကျဉ်းသားများနှင့် ကျန်လူသားများကို ခြားနားထား ဆဲ သို့မဟုတ် အမြင်ကွယ်ထားရာ ထောင်ရိုးမြင့်မြင့်တို့မှာ၊ သူတို့ သည် သီးခြားကမ္ဘာတစ်ခုသို့ရောက်နေကြောင်း ထာဝရသတိရနေ စေတတ်၏။

အကျဉ်းထောင်ဟူသည်မှာ အလွန်အစွမ်းထက်သည့် စိတ် ခြင်းဆိုင်ရာ အမှတ်လက္ခဏာတစ်ခုဖြစ်၏။ မကောင်းမှုများကို ပြုလုပ် သူတို့ နေထိုင်ရာဖြစ်၏။ (ထိုမကောင်းမှုဆိုသည်ကလည်း ကိုယ်လုပ် ခဲ့ခြင်းသောအရာလည်း တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဖြစ်တတ်၏)။

၎င်းမကောင်းမှုတို့အား ကျွန်ုပ်တို့သည် အတွေးဆိုးများကို ခြိတ်တွယ်စစ်ဆေးကြည့်သကဲ့သို့ ခွဲခြားစိတ်ဖြာ စစ်ဆေးကြရမည် ဖြစ်၏။

ဤအမှတ်လက္ခဏာ၏ “အား” ကို အကျဉ်းသားတစ်ဦး ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားခြင်းအတွက် လူထုက တုံ့ပြန်ပုံကပြနေပါသည်။ လမ်းများပေါ်တွင် ယနေ့ လမ်းလျှောက်နေသူ အနာဂတ်အတွက် ပန်းတိုင်ရှိသူ ထောင်ပေါင်းများစွာမှာ နောင် အနှစ်နှစ်ဆယ်ကာလအတွင်း၌ လူသတ်မှု ကျူးလွန်ဖွယ်ရာ အချက်လည်းရှိနေပေသေးသည်။

တရားခံပြေးတစ်ဦးသည် လူထုအား စိုးရိမ်စရာအန္တရာယ် မရှိသည်ကမူ အမှန်ပင် ရှိနေသည်။ စိုးရိမ်စရာ အန္တရာယ်မှာ တရားခံပြေးအား မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့စရာရောက်မယူလူထုက တောင်းဆိုမှုလွန်ကဲခြင်း ကြီးထွားစေမှုပင် ဖြစ်ပါသည်။

လွတ်လပ်စွာထားသော ဖိနှိပ်ဖမ်းဆီးမထားသော ထောင်မှ အကျဉ်းသားအား လူထုက ဂရုစိုက်မှုနည်းမည်ဖြစ်၏။ ပိတ်လှောင်ထားရာမှ ထွက်ပြေးသူတစ်ဦး ရှေ့ဇာတ်လမ်းများက ရှိနေ၏။

၎င်းအား ဖမ်းမိပြီး ထောင်ပိတ်ထားခြင်း၊ လုံခြုံစိတ်ချရအောင်ထားခြင်းကို တွေ့ရစရာရှိ၏။ ထွက်ပြေးရေးအတွက် စိုးရိမ်စိတ်အနည်းငယ်ရှိသည့်နည်းတူ ထိုအချိန်မှာပင် ထွက်ပြေးရန် စိတ်သန်ခြင်းကလည်း ရှိနေတတ်ကြ၏။

ထွက်ပြေးခြင်းအတွက် လူအတော်များများကို ဒုက္ခရောက်စေသော ထိုအကျဉ်းသားမှာ တရားဥပဒေဒဏ်ခံ၍ တစ်နှစ်အကြာတွင် လွတ်မြောက်ခဲ့ပါမူ စိတ်ဝင်စားခံရမှု သိပ်မရှိတော့ပါ။

အချို့ သတင်းစာတို့မှာ ထိုသူဖမ်းမိရေးအတွက် ဆုငွေမြောက်မြားစွာ ထုတ်သဖြင့် စာဖတ်ပရိသတ်အဖို့ သဘောကျခြင်းအရှိခံရသူမှလွဲ၍ ဆိုလိုပါသည်။

လူထု၏ စိတ်ကူးစိတ်သန်းအမျိုးမျိုးကြောင့် အကျဉ်းသားဖြစ်သူမှာ ခံစားရမှုမျိုးကလည်း မကြာခဏဖြစ်တတ်၏။ အပြစ်ပေးလိုက်သူအနေဖြင့်လည်း လုံခြုံမှုအကျိုး၊ စောင့်ရှောက်မှု၏အကျိုး၊ ပြန်

လည်ထူထောင်ပေးမှု၏အကျိုးတို့ကို သိထားသော်လည်း လုံခြုံမှုအပေါ် ဂရုစိုက်လွန်းခြင်းက ဆန့်ကျင်ဘက်အဆိုးဖြစ်လာနိုင်ပါသည်။

မည်သည့်ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးမဆို ပြောဆိုမည့် အချက်တစ်ချက်ရှိ၏။ ၎င်းသည် ဒေသတစ်ခုခုကို အုပ်ချုပ်ရပါက၊ အကျဉ်းသား (၅၀၀၀)သည်၊ ဥပဒေကို ရိုသေသူဖြစ်လာမည်မှာ သေချာလုနီးပါးရှိသော်လည်း အကျဉ်းသား(၅၀၀)လွတ်မြောက်သွားမည်က သေချာနေကြောင်း၊ ထောင်ပြေးများသည် သတင်းဖြစ်ပြီး လူကောင်းဖြစ်သွားသူမှာမူ သတင်းတစ်ရပ်မဟုတ်လေပါ။

အကျဉ်းထောင်ရှိ အန္တရာယ်ပေးနိုင်သောသူ အရေအတွက်မှာ လွန်စွာနည်းလှပါသည်။ အန္တရာယ်ကြီးသူများနည်းတူ အုတ်ခံခံခနောက်ရောက်ပြီး လူမှုရေးခံစားခွင့် ကင်းမဲ့ကာ အလားတူ သံမဏိဘဲခါးအပိတ်ခံရသော ရာဇဝတ်သား အသေးအမွှားထောင်ပေါင်းများစွာမှာ သူတို့အား တိုက်ပိတ်ခံရသလိုသာ ခံစားကြရ၏။

ဤသည်မှာ နံ့ပြီစုတ်ကို အမြောက်နှင့်ပစ်သည်နှင့်တူလှ၏။ သို့သော် လူအများစု၏ စိတ်ထဲမှာမူ အကျဉ်းထောင်သည် လောကကြီးထဲမှ အဖြူ-အမည်း ခွဲခြားရာဖြစ်သည်ဟူ၍ပင်။

ထို့အပြင် လူတစ်ယောက်သည် အကျဉ်းသားဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ သူသည် လူဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ရမည်။ အကျဉ်းထောင်သည် လူဆိုးများအား သော့ခတ်ထားရာဟု တွေးတောတတ်ကြပါသည်။

ဤအမြင်ကြောင့် ထောင်မင်းကြီးများအဖို့၊ သံတိုင်မရှိသော ဣတ်လပ်သည့်ထောင်ကို တည်ထောင်မည်ကြံတိုင်း၊ စိုးရွံ့စိတ်ပေါ်လာချိန်ဖြစ်၏။

လွတ်လပ်သော ထောင်နေရာရွေးလိုက်သည်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှ ကန့်ကွတ်မှုတို့က ပြင်းထန်လာသည်။ ဇနီးသည်များ၊ ကလေးများမှာ သေမတတ်ကြောက်လာတတ်ကြ၏။ ထောင်မင်းကြီးများအဖို့ အတိုက်အခိုက်ဗဏ်ကို ကြံကြံခိုင်ရင်ဆိုင်ပြီး၊ လွတ်လပ်သော ထောင်

သည်ဆောက်ပါက အပြောင်းအလဲများ ဖြစ်လာပါမည်။

အကျဉ်းသားတို့အား ဒေသရှိ ယာခင်းများ၊ စက်ရုံကလေးများတွင် အလုပ်လုပ်ခိုင်းပါက သူတို့သည် လူထဲကလူဖြစ်လာမည်။ အခြားသူများကလည်း ပြုပြင်ပေးနိုင်ခွင့် ရှိလာပါမည်။

ဤကိစ္စမှာ တရားမျှတသော ဂုဏ်သိက္ခာဖြစ်၍၊ အကျဉ်းထောင်အပေါ်ထားရှိခဲ့သော အမြင်များ လွန်စွာကွဲပြားသွားပါလိမ့်မည်။

အကျဉ်းထောင်တစ်ခုနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်လူမှုအဖွဲ့အစည်းတို့ ဤကဲ့သို့ အောင်မြင်စွာ ပူးတွဲဆောင်ရွက်မှုက လွန်စွာရှားပါးစွာဖြစ်၏။ ဤကိစ္စမှာ ပင်ကိုယ်သဘာဝအတားအဆီးနှင့် လူတို့ဖန်တီးထားသည့် အတားအဆီးနှိုင်းယှဉ်မှုအပေါ် မူတည်လျက်ရှိ၏။

လုံခြုံမှု အဆင့်အမြင့်ဆုံး ထောင်တစ်ခု၌ပင်လျှင် လူထုကိုယ်စားလှယ်များ တစ်ခါကဝင်ရောက် ကြည့်ရှုသည့်အခါ သူတို့၏ဆုံးဖြတ်သုံးသပ်ချက်တို့က ပြောင်းလဲသွားကြ၏။ အထူးသဖြင့် အကျဉ်းသားများနှင့်ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ ဆက်ဆံကြည့်သည့်အခါတွင် ဖြစ်ပါသည်။

သတင်းစာတို့သည် မှုခင်းတစ်ပုဒ်ကို ဖော်ပြသည့်အခါ ဖောက်ထွင်းရေးသမားတစ်ဦး၊ သူခိုးတစ်ဦး၊ သို့မဟုတ် မုဒိမ်းသမားတို့၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ဖော်ပြကြပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ၎င်း သတင်းစာဖတ်သမားတစ်ဦးအနေဖြင့် အကျဉ်းထောင်ထဲသို့ လာကြည့်သည့်အခါ ဖောက်ထွင်းရေးသမားများ၊ သူခိုးများ၊ မုဒိမ်းသမားများကို တွေ့ရမည်မဟုတ်။ ဒုက္ခရောက်နေသူများကိုသာ တွေ့ရပေလိမ့်မည်။

ထိုကဲ့သို့ စာဖတ်သမားတစ်ဦးအဖို့ အကျဉ်းထောင်သည် ထောင်ထဲမှ ထွက်လျှင် အခက်အခဲကြုံရတော့မည်။ အလုပ်ရရန် မလွယ်ကူတော့သည့် အနာဂတ်သည် မည်းမှောင်ပြီး မသေမချာရှိတော့မည်သူများ ပြည့်နှက်ရာ နေရာတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း သိလာပေလိမ့်မည်။

ထိုသူသည် လိုလားမှုဆန္ဒများ ပြည့်နှက်နေသည့် ကျန်လူထု

ထဲမှတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ အကျဉ်းချထားခြင်းမှာ ထိုလိုလားမှုဆန္ဒအား ချထားခြင်းမဟုတ်။ လူသားကိုသာ ချထားခြင်းဖြစ်၏။ ၎င်းတို့အထဲ အတော်များများမှာ အလွန်မပြေလည်နိုင်သည့် ပြဿနာများရှိကြ၏။ သူတို့ကိုယ်တိုင် ဖြေရှင်း၍မရ။ သူတို့အတွက် အကူအညီလိုနေသည်။

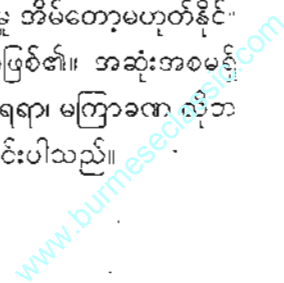
ဤအမြင်အား အယဉ်ကျေးဆုံးနိုင်ငံများမှ ဥပဒေများတွင် အခြေခံပြဋ္ဌာန်းထားတတ်၏။ ပြန်လည်ထူထောင်ရေး ရည်ရွယ်ချက်များထားရှိသည့်အခါဝယ်၊ မိမိတို့အပေါ် ဝေဖန်မှုများအား ဥပေက္ခာပြုနိုင်မှုဟူသော အဓိကအချက်ကို ဂရုစိုက်ရပါမည်။

သို့သော် ထိုရည်ရွယ်ချက်များ အမှန်တကယ် အကျိုးထူးကုန်ပြန်ရေးအတွက် လုံလောက်စွာတော့ ပြုလုပ်ရန်လိုသေး၏။ ရှင်းလင်းလင်းလင်း သဘောပေါက်ထားရန်လည်းလို၏။

အကျဉ်းထောင်မှ အခြေအနေများပိုမိုကောင်းမွန်စေခြင်းမှာ ပြန်လည်ထူထောင်ခြင်း၏ အဓိပ္ပာယ်တူဖြစ်ကြောင်းဟူ၍ နားလည်ထားသင့်ပါ။ လက်ရှိအကျဉ်းထောင်များမှ ပြုမူကျင့်ကြံခြင်း အဆုံးသတ် ပို၍အကျိုးထူးသော ပြန်လည်ထူထောင်ခြင်းတစ်ရပ်သာဖြစ်၏။

လူတစ်ယောက်အဖို့ နှစ်ရှည်ထောင်ကျသွားပြီဆိုလျှင် ၎င်းလက်ခံသည်ဖြစ်စေ၊ လက်မခံသည်ဖြစ်စေ ထောင်မှာ သူ၏အိမ်အိမ်သာဖြစ်၏။ ယာယီအိမ်ဟုပြောလျှင် မှန်၏။ သို့သော် ထိုနေရာမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ သူအိပ်ရာ၊ စားရာ၊ အိပ်မက်ရာ၊ နိုးထရာ၊ အငြင်းပွားရာ၊ မိတ်ဖွဲ့ရာပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

အကျဉ်းထောင်ဝန်ထမ်းများအဖို့ကမူ အိမ်တော့မဟုတ်နိုင်။ သို့သော် သူတို့အလုပ်တစ်ခုလုံး ကုန်ဆုံးရာဖြစ်၏။ အဆုံးအစမရှိကြောင်းပေးရာ၊ အခါအားလျော်စွာ အောင်မြင်မှုရရာ၊ မကြာခဏ လိုသလိုပြည့်ရာအဖြစ်ထက် အချို့အတွက် ပိုကောင်းပါသည်။

ဤနေရာမှာ လူများလွတ်လပ်မှုကင်းရာ၊ စိတ်ကောက်ကိုယ်ပါ ဘသီးတခြားအလုပ်လုပ်ရာပေလော။ အကျဉ်းထောင်မှ အဆောက် အအုံတို့သည် ဘာနှင့်တူကြသနည်း။ လူသားတို့၏ဆက်ဆံမှု၊ ဆက် နှံ့ပုံမှုအဆင့်နှင့် သဘာဝ၏လွမ်းမိုးမှု၊ ယေဘုယျပတ်ဝန်းကျင်အခြေ အနေရှိမှုများတွင် ၎င်းအဆောက်အအုံတို့က အဘယ်မျှ အရေးပါ ပါ သနည်း။

အင်္ဂလန်ရှိ အကျဉ်းထောင်အများစုမှ လွန်ခဲ့သော ရာစုနှစ် က ဆောက်လုပ်ခဲ့ကြရာ အတော်များများမှာ နှစ်တစ်ရာမျှရှိကြပြီဖြစ် ၏။ အပြင်မှကြည့်လျှင် ခိုင်ခံ့သော သီးခြားဆန်သော လူအများနှင့် က ဝေးဝေးရာနယ်ဖြစ်၏။ ၎င်းအဆောက်အအုံတို့သာ လူများဆိုလျှင် ကြီးမားသော၊ အမှန်ပင်ကြမ်းကြုတ်သော၊ ချည်ကြမ်းအထည်ဝတ်ထား သော လူထဲကလူ မဟုတ်သူများဟု မြင်ကြပါလိမ့်မည်။

အတွင်းသို့ရောက်သည့်အခါဝယ် လူထက် သဘောတရား ကို ပိုအဓိကထားကြောင်း တွေ့ကြရပါဦးမည်။ အုတ်စိပ်ခန်းရံကိုင်အ ဆောင်များက ပင်မအဆောက်အအုံမှနေ၍ စက်ဘီးစပုတ်တံများနှယ် ဖြာထွက်နေကြ၏။

ထောင်၏ အုပ်ချုပ်ရေးရုံးနှင့်အလုပ်ရုံများကမူ သီးခြားထား လေ့ရှိ၏။ ထောင်နံရံကြီး၏ ပြင်ဘက်တွင်မူ ဝန်ထမ်းအိမ်ရာများရှိကြ ပါသည်။

အဆောင်တစ်ခုတွင် အချုပ်ခန်းသုံးလေးခုမျှ အတန်းလိုက် ထား၏။ အချုပ်ခန်းများ၏ ရှေ့မျက်နှာစာအသီးသီးနှင့်မျက်နှာချင်း ဆိုင်ဝယ် ဗဟိုအဆောက်အအုံရှိ၏။ အချုပ်ခန်းအားလုံးအား တစ်နေ ရာတည်းမှကြည့်ရုံနှင့် မြင်နိုင်သည့်နေရာဖြစ်၏။

လုံခြုံမှု၏အကျိုးကျေးဇူးရှိ လက်ခံပြီဆိုလျှင် အထဲတွင်နေရ ထိုင်ရခြင်းနှင့် အလုပ်လုပ်ရခြင်းမှာ အဘယ်သို့ရှိသနည်း။ ပြန်လည် ထူထောင်ရေးအတွက် ကြိုးပမ်းခြင်းကို ဂရုထားပါက မည်သည့်

ပြဿနာများကော ရှိပါသနည်း။

ပထမဦးဆုံး ဂရုပြုရသည့်အချက်မှာ အကျဉ်းသားထောင် ခေါင်းများစွာကို အဆောက်အအုံတစ်ခုထဲ၌ စုပြုံထားခြင်းဖြစ်၏။ သို့ အတွက် လူသားတို့၏ ခံစားခံစားခွင့်တို့ ဆုံးရှုံးကြရ၏။ မယုံပါက ၎င်းဧရာမအကျဉ်းထောင်တစ်ခုခုတွင် လူတစ်ယောက်ယောက်အား ညကိုးနာရီအချိန်၌ နေခိုင်းကြည့်ပါ။

လုံးဝတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည့် ထိုနေရာဝယ် တစ်ဦး ဘည်းရပ်နေစေပါ။ ခံစားကြည့်ပါစေ တိရစ္ဆာန်များကို သံလှောင်အိမ် အတွင်းထည့်ထားသကဲ့သို့ ရှိသည့်နေရာမှ ညီးညီးညည်ညည်များကို နားထောင်ကြည့်ပါစေ။ ထိုလှောင်အိမ်တို့မှာ အသေအချာသောခတ် ဦး လုံခြုံစွာသံတိုင်များ ကပ်ထားသည်ကို တွေးကြည့်ပါစေ။

လုံခြုံမှုနှင့်ထိန်းသိမ်းနိုင်မှုအပေါ် ဂရုထားခြင်းကိုဖယ်၍ ၎င်း ဧရာမအကျဉ်းထောင်တို့မှာ အကူအညီပေးနိုင်သည်ထက် အတား အဆီးတစ်ခုသာ ဖြစ်နေတော့၏။

အကျဉ်းသားအုပ်စုပေါင်းများစွာမှာ အထူးသဖြင့် ကိုယ်လက် လေးကျင့်ခန်းလုပ်ချိန်မျိုးတွင် အခန်းတွင်းမှ ထွက်ကြရ၏။ တို့အတူ အလုပ်ရုံကြီးများမှာ တစ်ချိန်တစ်ချိန်တွင် အကျဉ်းသားပေါင်းရာနှင့် ချီညီဆန်၏။

ထိုအုပ်စုကြီးများထဲမှ မည်သူမဆို စိတ်ငြိမ်ကြသူများမဟုတ် ဖူးချိမှ ဒေါသထွက်လွယ်ကြသည်။ ပေါက်ကွဲလွယ်တတ်ကြသည်။ ဤဖြစ်၍ အလုပ်ရုံထဲတွင် သို့မဟုတ် လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်စဉ် ပြဿနာ ကြီးများ ပေါ်လာတတ်သည်က မဆန်းတော့ပါ။

ပြဿနာသမားများကို အုပ်စုကြီးများထဲမှထက် အုပ်စုလေး များ၌ ပို၍ကိုင်တွယ်ရာ လွယ်ကူလာပါသည်။

ဤအချက်နှင့်ပတ်သက်၍ (၁၉၅၈)ခုနှစ် ဧပြီလထုတ် “ဦး

တိသျှဆေးပညာကုန်နယ်” မှ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကို တင်ပြလိုပါသည်။ ဆောင်းပါးတွင် ကြွက်များအား ဆေးတစ်မျိုးမျိုးထိုးပေးပြီး အချို့ကို သေတ္တာအသေးများတွင်လည်းကောင်း၊ အချို့ကို သေတ္တာကြီးများထဲ တွင်လည်းကောင်း ထည့်ထားလိုက်သည်။

သေတ္တာကြီးများထဲရှိ ကြွက်များမှာ သေတ္တာလေးများထဲရှိ ကြွက်တို့ထက် စိတ်ကြွမှုက ပိုမိုလွန်ကဲကြောင်း တွေ့ရသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ကြွက်တို့မှာ လူများကဲ့သို့ပင် ခံစားတတ်ကြောင်း သာဓကပင်။

အုပ်စုလေးများမှာ အုပ်စုကြီးများထက် ထိန်းကျောင်းကွပ်ကဲ ချခြင်း၌သာ လွယ်ကူသည်မဟုတ်ပါ။ ကိုင်တွယ်ရအခက်ဆုံး အကျဉ်း သားတို့အား ထို အနှောင့်အယှက်အနည်းဆုံး အုပ်စုများထဲသို့ ထည့် လိုက်ထုတ်လိုက်လုပ်သည့်အခါ အကျဉ်းသားများကို နားလည်နိုင်သည့် သူများ ဖြစ်လာကြသည်။ သူတို့၏ စိတ်နေသဘောထားများ ပြဿနာ များ ဖြစ်လာကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် အကျဉ်းသားများကြားဝယ် အုပ်စုလေး၏ ဘုရားမျှတသော ခွဲခြားသတ်မှတ်နိုင်မှု အခြေခံအရ စိတ်နေစိတ်ထား ကလည်း မျှမျှတတဖြစ်လာကြပါသည်။

အကျဉ်းသားတစ်ဦးနှင့် အကျဉ်းသားတစ်ဦးတွေ့ထိပေးခြင်း မှာ အန္တရာယ်ရှိနိုင်သည့်နည်းတူ အသုံးဝင်စရာ ကောင်းစရာရှိသော် လည်း စဉ်းစားကြည့်ရမည့် ကိစ္စတော့ဖြစ်၏။

၎င်းတို့မှာ ပြုပြင်ရမည့် လူစားမျိုးမဟုတ်ပါက ထိုသို့ဆက် သွယ်ခွင့်ပေးခြင်းက ပို၍ ရာဇဝတ်မှုကို ကျူးလွန်စေရေးကို ဖြစ်စေ တတ်၏။ ထို့အပြင် အကျဉ်းသားများအပေါ် လူအများမြင်ထားသည့် အမြင်ဆိုးကို ပို၍လည်း တိုးပွားစေနိုင်ပါသည်။

အပြင်ဘက်လောကမှ လုပ်ရပ်နှင့် အတွင်းမှလုပ်ရပ် အကျဉ်းသားများ၏လုပ်ရပ်မှာ ကွဲပြားသည့်တိုင် လူထု၏အမြင်မှာ ပြင်းထန်လှ၏။

အကျဉ်းသားများအတူ ထမင်းစားခြင်း၊ အလုပ်လုပ်ခြင်း ဝန်စသည် စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်မှု၊ မကောင်းမြင်မှုတို့ကို ဖြစ်စေသည့် ပြန်လည်ထူထောင်ရေး ကြိုးပမ်းချက်က အလဟဿဖြစ်ရတတ်ပါ သည်။

အကျဉ်းထောင်၏ ပုံသဏ္ဍာန်အနေအထားက အကျဉ်းသား နှင့် ဝန်ထမ်းများအပေါ် စိတ်မသက်သာစေသည်ကိုမူ သံသယရှိစရာ မလိုပါ။ အဆောက်အအုံ၏ အရွယ်အစားကြီးမားလွန်းမှုက အမှန်ပင် အရေးကြီးလှ၏။

မူလက အကျဉ်းသားအနည်းငယ်အတွက် ရည်ရွယ်ဆောက် သားသည့် အကျဉ်းထောင်တို့မှာ ယခုအခါဝယ် (အင်္ဂလန်နှင့်ဝေလ ပြည်နယ်များ၌) ကိုးရာ တစ်ထောင်မျှ နေကြရ၏။ အချို့အဆောင် များဆိုလျှင် လူ(၅၀၀)မျှ နေကြရပါသည်။ အကျဉ်းသား(၄၀၀၀)မျှ နေသည့် ထောင်အချို့ရှိကြသေးရာ၊ အကျဉ်းသားအများစုမှာ နှစ်ကြီး သမားများ ဖြစ်ကြ၏။

အကျဉ်းထောင်တစ်ခုတွင် အကျဉ်းသား(၃၀၀)မျှလောက် သာ ထားရန် အာဏာပိုင်များ ဆုံးဖြတ်သုံးသပ်ထားကြဟန်တူ၏။ အသစ်ဆောင်လုပ်ခဲ့သော (EVERTHORPE HALL) ဆိုလျှင် မူလက အကျဉ်းထောင်တစ်ခုအဖြစ် ရည်ရွယ်သော်လည်း လူများလာ သဖြင့် ကလေးထောင်အဖြစ် ပြောင်းလဲခဲ့ရသည်။

ကျွန်ုပ်အနေဖြင့်မူ အကျဉ်းသား(၃၀၀)မျှ ထားသင့်သော် လည်း (၁၅၀)မှ(၂၀၀)အတွင်းသာ ထားရန်လိုလားပါသည်။ ထိုသို့ ထူးနည်းခြင်းကြောင့် ထောင်ပိုင်ကြီးအနေဖြင့် အကျဉ်းသားအားလုံး သို့မဟုတ် ခြစ်ချက်များကို ကိုယ်တိုင်သိနားလည်နိုင်မည် ဖြစ်၏။

အင်္ဂလန်နှင့်ဝေလနယ်တရားရုံးတို့မှ အပြစ်ပေးလိုက်သည့် အနားခံ(၄)ယောက်လျှင် (၃)ယောက်နှုန်းမှာ ထောင်(၆)လသို့မဟုတ် ညီညွတ်နည်း၏။ (၂)ယောက်လျှင် (၁)ယောက်နှုန်းမှာ ထောင်(၁၀)လ

နှစ်လသုံးလနှင့် ထို့ထက်နည်းစွာ ကျသူများဖြစ်ပါသည်။

ထောင်ချမှုအားလုံး၏ ၄ပုံ၁ပုံမှာ ရက်သတ္တပတ်(၅)ပါတ် သို့မဟုတ် ထို့ထက်နည်းသည့် အမှုများဖြစ်၏။ မကြာသေးမီကပင် လျှင် ဥပဒေနှစ်ခုပြဋ္ဌာန်းခဲ့ရာ တစ်ခုမှာ ကံအားလျော်စွာ ပြစ်မှု ကျူးလွန်သူများအတွက်ဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ခုကမူ နာမည်ရရာဇဝတ် သားများအတွက်ဖြစ်ပါသည်။

၎င်းဥပဒေအရ ရက်တိုထောင်ဒဏ်အပြစ်ပေးခဲ့ရမှုများ ယုတ်လျော့သွားပြီး လူအများကို ထောင်အပြင်ဘက်တွင် အတူတကွ နေနိုင်ခွင့်များစွာ ရှိသွားခြင်းဖြစ်၏။

သင်တန်းပေးခြင်း ပြန်လည်ထူထောင်ခြင်းရှုထောင့်မှ ကြည့် ပါက ရက်တို သို့မဟုတ် ရက်သတ္တပါတ်အနည်းငယ် ထောင်ချခြင်း အတွက် ပြောစရာအနည်းငယ်သာ ရှိတော့၏။ ၎င်းတို့အတွက် သင် တန်းပေးမှု၊ ပြန်လည်ထူထောင်ပေးမှု လိုအပ်ပါက ရက်ရှည်လများ ထောင်ချပေးရပါလိမ့်မည်။

လူတစ်ယောက်အား ထောင်ဒဏ်(၇)ရက်ချမှတ်ရာဝယ်၊ ယောင်အုပ်ချုပ်ရေးဌာန၏ လုပ်ဆောင်ရသော ထောင်ဝင်ခွင့်၊ အဝတ်အစား၊ နေစရာ၊ ကျွေးမွေးရမှု၊ ထောင်မှထွက်ခွင့်တို့မှာ (၇)နှစ် ချသူများအတွက် လုပ်ရသကဲ့သို့ အချိန်ကုန်ဆုံးရမှုတူညီလှပါသည်။

အဆောက်အအုံကိစ္စသို့ တဖန်ပြန်လှည့်ပါဦးမည်။ အကျဉ်း ထောင်အားလုံးမှာ စုပြုံထားရာချည်းမဟုတ်ပါ။ သီးသန့်ခွဲထားသော အကျဉ်းခန်းများပါရာ ထောင်အချို့လည်း ရှိပါသေးသည်။ လူသူကင်း မဲ့ရာ ကျေးလက်၌ တံထိုးထားပြီး စခန်းချထားသော လွတ်လပ်မှုရှိ အကျဉ်းထောင်လည်းဖြစ်၏။

မကြာသေးမီကလည်း အာဏာပိုင်တို့မှာ အကျဉ်းထောင် များတွင် ပိုမိုကောင်းမွန်အောင် ပြုပြင်ပေးခဲ့ကြ၏။ အိမ်သာအသစ် များ တပ်ဆင်ပေးသည်။ အပြာနှင့်အဝါကဲ့သို့ ဆေးတောက်တောက်

များ ခြယ်သပေးသည်။ စနေနေ့ညတွင် ရုပ်ရှင်ပြခြင်း သို့မဟုတ် ပညာပေးအခန်းတွင် ရုပ်မြင်သံကြားစက်ထားပေးခြင်းတို့မှာ နှစ်လို ခွယ်ရာများသာ ဖြစ်၏။

သူတို့က ချုပ်နှောင်ထားမှုကို သက်သာစေရန် ပြုလုပ်ပေး ကြခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် အားနည်းသူကို အားကြီးလာစေရန်၊ ကြမ်း ကြွတ်သူကို ထိန်းသိမ်းတတ်လာစေရန်၊ အတ္တဆန်သူကို ချင့်ချိန်တွေး ဆလာစေရန် ပြုလုပ်ပေးခြင်းမျိုးတော့ မဟုတ်ချေ။

ထို့အတူ အကျဉ်းသားများအတွင်း ဖြစ်ပေါ်တတ်သော စိတ် သဘောထားတက်ကြွပေါက်ကွဲစေမည့် ရောထွေးပွေလိမှုကို တားဆီး ခြင်းလည်းမမည်ပါ။ ၎င်းစိတ်သဘောထားမှာ လွန်စွာပင် အဓိပ္ပာယ် မှုများလွှင်းစိတ်ဖြစ်၏။

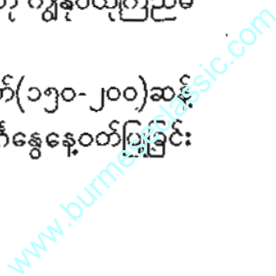
မြောက်မြားလှသည့် အကျဉ်းသားများအတွင်း ဤစိတ်ထား မှုက ဝန်ထမ်းများအနေဖြင့် လမ်းမှန်ကမ်းမှန်ရောက်ရန် ပြုပြင်ပေး မှုတို့ အခက်အခဲများစွာ တွေဝေတတ်၏။

လူတစ်ယောက်အား ထောင်ထဲရောက်နေစဉ် ဘယ်နည်း ဘယ်ပုံ ပြုမှုကျင့်ကြံရမည်ကို သင်ပြုလုပ်၍ရ၏။ သို့သော် ထိုသို့ ပြုလုပ်စိတ်မျိုးရှိရန် ပြုလုပ်ခြင်းကမူ ပို၍ခက်လှပါသည်။

ပြောင်းလဲရန် အမှန်တကယ်စိတ်ရှိမှသာလျှင် မူပြောင်းသူ ဝင်ဦးဖြစ်ရေး၊ မျှော်လင့်ချက်သာ ရှိ၏။ ဤလိုလားချက် သူ့တွင်ဖြစ် သော စေရေးမှာ အကျဉ်းချထားခြင်း၏ အဓိကရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ဖြစ်လာစေရေးကလည်း အကျဉ်းထောင်အဆောက် အအုံ၏ ပုံသဏ္ဍာန်က အချက်တစ်ချက်ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်ယုံကြည်မိ သည်။

စံပြအဆောက်အအုံပုံစံမှာ လူအယောက်(၁၅၀-၂၀၀)ဆန့် မှုသည့် အဆောက်အအုံဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ဝတ်ပြုခြင်း

အချိန်မျိုးမှလွဲ၍ ကျန်အချိန်များတွင် (၁၂)စီး ခွဲခြားကာ အုပ်စုလေးများ ဖွဲ့ပေးထားသင့်သည်ဟု ဆိုပါရစေ။

လူ(၁၂)ဆန့် အိပ်ဆောင်များ၊ သီးသန့်အခန်းလေးများ၊ အုပ်စုတစ်စုစီအတွက် အလုပ်ရုံတစ်ခုစီ၊ စားသောက်ဆောင်၊ ဆွေးနွေးဆောင်(ဝါ) ပညာပေး အစီအစဉ်သင်ယူရာ အဆောင်တစ်ခုထားသင့်၏။

အုပ်စုတစ်စုမှ အဓိပ္ပာယ်မဲ့များယွင်းသည့် စိတ်ထားကို ထိန်းသိမ်းနိုင်မည့် အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းမှာ၊ လူနည်းစုထားခြင်း၊ အုပ်စုဝင်ရွေးချယ်ခွင့်ပေးခြင်း၊ ၎င်းတို့အား ကူညီဆွေးနွေးပေးခြင်း၊ သူတို့၏ စိတ်အတွင်းကို ထိုးဖောက်ကြည့်ခြင်း၊ သူတို့၏အခက်အခဲများကို ကူညီဖြေရှင်းပေးခြင်း၊ တာဝန်ရှိမှုကို လက်ခံခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဤကိစ္စများကို ပြုလုပ်၍ ရနိုင်ပါသည်။ လုပ်လည်းလုပ်ခဲ့ကြသည်။ အောင်လည်းအောင်မြင်ခဲ့ကြသည်။ (WORMWOOD SCRUBS) အကျဉ်းစခန်းမှ ပုံမှန်မဟုတ်သူ အကျဉ်းသားများအပေါ် ဤအတိုင်း ကျင့်ကြံအောင်မြင်ခဲ့ခြင်းပင်။ စိတ်ပုံမှန်ရှိသူများအပေါ်တွင်လည်း ပြုလုပ်ရနိုင်ပါသည်။ သို့သော် ခုရေတွင်းတူး ခုရေကြည်သောက်ချင်၍တော့ ရမည်မဟုတ်ပါ။

အကျဉ်းထောင်ဆိုသည်မှာ ဘာမှကောင်းအောင် ပြုလုပ်ပေး၍ ရသည့်နေရာမဟုတ်ဟု အချို့ကယူဆကြ၏။ ဤယူဆချက်ကို ကျွန်ုပ်သဘောမတူနိုင်ပါ။ အကျဉ်းထောင်သည် မှန်ကန်စွာပြုမူပါက လူများကို ပြောင်းလဲလာစေရန်၊ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာစေရန်ကို အဆိုးဖြစ်မည်ထက်ပို၍ လုပ်ဆောင်ပေးနိုင်သည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။

အကျဉ်းထောင်ထဲသို့ လူများကို ပို့ပါဟုပြောခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ လူဝင်နည်းစေလေလေ ပိုကောင်းလေလေပင်ဖြစ်သည်။ အကျဉ်းထောင်သည် တစ်နေ့တွင် ထူးခြားကောင်းမွန်သော အမြင်များထုတ်ပေးရာ၊ တည်မတ်ပေးရာ၊ နှုံးကောင်းရာဟူ၍တော့ မဆိုလိုပါ။

အသက်အရွယ်သည် စိတ်ငြိမ်လာခြင်း၊ ရန်လိုမှုချုပ်ငြိမ်းလာခြင်းရှိစေသော်လည်း အချို့လူတို့မှာ ပြောင်းလဲရန် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရန် ပြုလုပ်၍မရပါ။

ယနေ့အကျဉ်းထောင်မှ လွတ်လာသူအတော်များများမှာ အနည်းဆုံးတော့ မပြောင်းလဲသည့်တိုင် တစ်နေ့တွင် အထောက်အကူပြုသူများ ဖြစ်လာမည်ဟု တွေးမိပါသည်။ သို့သော် ရှေ့လျှောက်၍မူ အကျဉ်းထောင်ကို ထုံးစံအတိုင်း ကိုင်တွယ်ရန် မလိုအပ်တော့ပါ။ အကျဉ်းသားများကို ပို၍ အလုပ်လုပ်ခိုင်းခြင်း၊ လုပ်ခပိုပေးခြင်း၊ ခန္ဓာကိုယ်ကြံ့ခိုင်ရေး ပိုလုပ်ပေးခြင်း ပြုလုပ်ပေးကြပါ။

၎င်းကိစ္စတို့မှာ လက်ရှိအခြေအနေများတွင် မျှော်မှန်းတမ်းဘဗွယ်ရာ မရှိမဖြစ်ပြုလုပ်ရမည့်အရာများပင် ဖြစ်၏။ လက်ရှိအဆောက်အအုံများကိုလည်း ပြုပြင်ပြောင်းလဲသင့်ပါသည်။

သို့သော် လိုလားချက်က အသစ်အဆန်းတစ်ခုဖြစ်ပါက၊ ဘွဲ့ပြားမူရှိပါက အကျဉ်းသား၏ အပြုအမူအကျင့်အကြံစစ်မြစ်အား အဘယ်မျှသာ သိသေးသည်ဆိုခြင်းအပေါ် မူတည်၍ ချဉ်းကပ်ကြည့်ပါလေ။ ၎င်းကပို၍ကောင်းပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ဟစ်ချ်ကော့လက်ရွေးစင်ဝတ္ထု

ပန်းနဲ့ပစ်တာလည်း

The Inescapable Seekers

Maurice Crowe

သတင်းစာပို့သမားလေးက ပီတာဒရစ်စကိုး၏ အိမ်မှစာကြည့်
ထိုးထဲသို့ သတင်းစာကို ထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မြို့ဘက်ဆီသို့
လေကလေးတချွန်ချွန်ဖြင့် စက်ဘီးစီးပြန်သွားသည်။

ပီတာဒရစ်စကိုးက အိမ်တွင်းသို့ စာထည့်ပုံမှတစ်ဆင့် ဖုတ်
ခနဲပြုတ်ကျလာသည့် သတင်းစာသံကိုကြားရမိပြီး မျက်နှာကရွှင်ယု
သွားသည်။ သူ့အတွက် “ဒေးလီနယူး(စ)” သတင်းစာမှာ အဖော်ဖြစ်
၏။ သို့မဟုတ်လျှင် နံနက်စာကို စားရခြင်းက၊ ခြောက်ကပ်ကပ်နိုင်
လှသည်။

သတင်းစာကို ဖွင့်သည်။ အတွင်းမှသတင်းတစ်ပုဒ်ကို တွေ့မိ
ပြီး ပြုံးမိသည်။ ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြင့်လည်း အသံထွက်ပြောလိုက်
မိသည်။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ မင်းဟာ ကံကောင်း
တဲ့ ကောင်ဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။”

သူက ပြိုင်ပွဲသတင်းကို စေ့စပ်စွာဖတ်ကြည့်သည်။ နောက်
သတင်းတစ်ပုဒ်အတွေ့တွင်မူ သူ၏အပြုံးက ကွယ်ပျောက်သွားတော့
သည်။

ဖော်မွန်စာပေ

ဘင်နီကယ်လာက ထောင့်မှ တတိယအကြိမ်ဖောက်ထွင်း ထွက်ပြေးပြီး၊ လူသူအလှမ်းဝေးရာအိမ်မှ အဝတ်အစားလဲဝတ်သွားသည်။ အိမ်ရှင်ကိုလည်း အန္တရာယ်ပေးခဲ့သည်။ ကံဆိုးသူမောင်ရှင်ထံမှ ပစ္စုတိုတစ်လက် ယူသွားခြင်းက ပို၍ဆိုးလှ၏။

ကယ်လာတစ်ယောက် ပထမအကြိမ်ထွက်ပြေးတုန်းက အဖြစ်ကို သူ့အမှတ်ရမိသည်။ “လူကြီးလူကောင်းလူဆိုး” အဖြစ် သူ့ကို ခေါ်တွင်ကြ၏။

ကယ်လာ၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို သူကအသေအချာဖတ်ပြီး၊ အခြားသတင်းများကို ဖတ်သည်။ မနက်စာစားပြီးချိန်မှာပင် တံခါးခေါင်းလောင်းသံက ဖြည့်လာသည်။

ဒရစ်စကိုးက တံခါးဆီသို့လျှောက်သွားသည်။ တံခါးမဖွင့်မီမှာပင် မည်သူမည်ဝါဖြစ်လိမ့်မည်ကို သိနေနှင့်၏။ ကယ်လာပင်ဖြစ်သည်။ သူက ဒရစ်စကိုး၏လက်ထဲမှ တံခါးရွက်ကို ဆွဲယူ၍ ခြေနှင့်ကန်ပိတ်လိုက်သည်။

တစ်ယောက်ကို အကဲခတ်ကြသည်။ အငြိမ်းစား ဒရစ်စကိုးက အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် ကျန်းမာရေးကောင်းနေဆဲ။ အသက်အရွယ်ကြောင့် သန်စွမ်းမှုတော့ သိပ်မရှိတော့။ ကယ်လာက ဒရစ်စကိုး၏ အရပ်ကဲ့သို့ ရှည်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်တောင့်ကင်းသည်။ ရုပ်ရည်ချောမွေ့သည်။ တစ်ခုထဲ ပြောစရာကမူ အေးစက်စက်မျက်လုံးအစုံပင် ဖြစ်၏။

ကယ်လာက နှစ်လိုဖွယ်ရာ ပြုံးလိုက်၏။

“ကျွန်တော် ဘယ်သူဆိုတာ ခင်ဗျားမှန်းလို့ ရသွားပြီ ထင်တယ်”

ဒရစ်စကိုးက ခေါင်းညိတ်၏။ ကယ်လာက ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

“ဘင်နီကယ်လာ ကိုယ်တိုင်ပါပဲဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျား ကူညီနိုင်ပါတယ်၊ စားစရာနဲ့အဝတ်အစားလိုပါတယ်”

ဖော်မွန်စာပေ

သူက ဝတ်ထားသည့် အဝတ်အစားများကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ဒါတွေနဲ့ဆို မဖြစ်တော့ဘူးဗျာ”

ဘာကြောင့် မဖြစ်နိုင်မှန်း၊ ဒရစ်စကိုးသိလိုက်သည်။ ချုပ်ပုံမသေသပ်၊ အရွယ်အစားကလည်း ကယ်လာနှင့်သေးနေသည်။ ဤဝတ်စုံနှင့်ဆိုလျှင် ကယ်လာမှာ ရယ်စရာဖြစ်နေ၏။

ဒရစ်စကိုးက မီးဖိုဆောင်သို့ ခေါ်သွားသည်။ ကယ်လာက ရှေ့တွင် သေနတ်ကိုချကာထိုင်သည်။ သေနတ်ပြောင်းကို လက်ဖဝါးနှင့် ပွတ်ပင်နေသေး၏။

“ခင်ဗျားနာမည် ဘယ်သူလဲ အဘိုးကြီး၊ ကျွန်တော်က နာမည်တွေကို သိချင်တတ်တဲ့ လူဗျ”

ပီတာဒရစ်စကိုးက သူ့အမည်ကို ပြောပြသည်။ ကယ်လာက အမည်ကို ရေရွတ်ကြည့်၏။ နှုတ်ခမ်းကို သပ်လိုက်၏။

“ကောင်းပါတယ် . . အလုပ်ကကော”

“ကျွန်တော်က အငြိမ်းစားရဲဝန်ထမ်းပါ”

ကယ်လာက ပြုံးခနဲရယ်ချလိုက်၏။

“အိုး . . တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ကဲ . . ပီတာ စားစရာလေးဘာလေး . . ဘယ်လိုမှတော့ မကြံနဲ့နော်”

စားသောက်အပြီးဝယ် ကယ်လာက စိတ်ကျေနပ်စွာ ထရပ်ပြီး အပျင်းဆန်သည်။ ဒရစ်စကိုးနှင့်ကိုယ်ချင်းယှဉ်ရပ်ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ချင်း မတိမ်းမယိမ်းပဲ ပီတာ၊ ခင်ဗျားအဝတ်အစားကတော့ ကောင်းမယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်၊ ခင်ဗျားအဝတ်အစားတွေ ဘယ်မှာလဲ”

ဒရစ်စကိုးက စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ အိပ်ခန်းဆီသို့ သွားသည်။ ကယ်လာက နောက်မှလိုက်၍ . . .

“ခင်ဗျားဆီမှာ ဘာတွေရှိတယ်ဆိုတာ ကြည့်ရအောင်၊ နိုးနိုး”

ဖော်မွန်စာပေ

နဲ့ ကောင်းကောင်းလေးပေါ့ဗျာ”

“ကျွန်တော့်မှာ အညှီရောင်ဝတ်စုံကောင်းကောင်း တစ်ခုရှိပါသေး၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကို ပြန်မိမှာပါ။ ဘယ်လိုမှ အခွင့်မသာပါဘူး”

ကယ်လာက မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ကျွန်တော့်မှာ အမြဲတမ်းအခွင့်သာနေပါတယ် ဒရစ်စကိုး အခွင့်အနေကိုလည်း ယူတတ်တယ်။ ဖြစ်လာအောင်လည်း လုပ်တတ်တယ်။ နောက်လေးနာရီဆိုရင် ဒီနိုင်ငံထဲက ကျွန်တော်ထွက်သွားပြီ။ ပလာတ်စတစ်ဆာဂျာရီနည်းနဲ့ မျက်နှာကိုပြုပြင်မယ်ဗျာ၊ လေးနာရီကလေးပါပဲလေ”

သူက ဒရစ်စကိုး၏လက်မောင်းကို မိတ်ဆွေရင်းသဖွယ် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ပြောပြလို့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ပီတာ၊ ကျွန်တော်ထွက်သွားပြီးရင်၊ ခင်ဗျားစကားပြောနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး... ဟုတ်တယ်... မပြောနိုင်တော့ဘူး”

ဒရစ်စကိုးမှာ ဘာမှပြန်မပြောပြသော်လည်း၊ အညှီရောင်ဝတ်စုံကို ချပေးလိုက်စဉ်၊ လက်များက တုန်နေရှာသည်။ ကယ်လာက လက်နှင့်ပွတ်သပ်စမ်းပြီး သဘောကျသလို ခေါင်းညိတ်၏။

“ကျွန်တော်ဝတ်လာရတာ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးတွေပဲ၊ တခြား ဘာများ ရှိသေးသလဲ”

“အညှီရောင် ရှုပ်အင်္ကျီနဲ့လည်စီးဆိုင်ရင်ကော”

ဒရစ်စကိုးက အံ့ဆွဲထဲမွေ့နှောက်ပြီး ရှုပ်အင်္ကျီအကောင်းအားတစ်ထည်နှင့်၊ လည်စီးအတွက်တစ်ထည်ကို ထုတ်ပေးသည်။ ကယ်လာက အဝတ်အစားကို ခပ်သွက်သွက်လဲနေစဉ် ဒရစ်စကိုးအား အခန်းထောင့်တွင် သွားနေစေသည်။ ထို့နောက် လက်ထဲတွင် သေနတ်ကိုင်ရင်း ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကို ကြည့်သည်။

ဖော်မြွန်စာပေ

“မဆိုးဘူး ပီတာ၊ ခင်ဗျားဟာ အဝတ်အစားကောင်းကောင်း ဝတ်တတ်တဲ့လူပဲ၊ ကဲ... ဦးထုပ်နဲ့ဖိနပ်ကော”

ကယ်လာမှာ လိုသည့်အတိုင်းရသွား၏။ ဒရစ်စကိုးက ကယ်လာအား ချဉ်းကပ်ရန်ကြိုးစားသည်။

“ခင်ဗျားကြည့်ရတာ သိပ်ဟုတ်သွားပြီ”

လက်ထဲမှ သေနတ်ကလည်း မြောက်လာသည်။

“ဘာမှ ကိုယ့်ကိုးကားယားမလုပ်နဲ့နော် ဒရစ်စကိုး၊ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားအတွက် လူကြီးလူကောင်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားသိပါတယ်၊ ကျုပ်က ကယ်လာ... ပစ်တလာလို စတာလင်လိုမျိုး... ဒါတွေကလေးတွေပဲ”

“ဆောရီးဗျာ... ကျွန်တော်က ဘယ်လိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောတာနဲ့မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ဒီလိုပါ၊ ကြယ်သီးပေါက်မှာ ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ထိုးသွားပါဦးလားလို့ပါ၊ ဇော်မွားပန်းလိုအမျိုးမျိုးကယ်လာက စိတ်ပျော့သွားသည်။

“ကောင်းတဲ့စိတ်ကူးပဲ... ဒါပေမယ့် ခုလိုအချိန်မှာ ဇော်မွားပန်းက ရပျဲမလား”

ဒရစ်စကိုးက စိတ်မပူပါနှင့်ဟူသော သဘောဖြင့် လက်ထဲထည့်ပြန်၏။

“ကျွန်တော့်မှာ မှန်ပျိုးအိမ်တစ်လုံး ရှိပါတယ်ဗျာ၊ ဇော်မွားပန်းကို ကျွန်တော် အထူးကိုမွေးထားတာ၊ ကဲ... လာ... မီးဖိုခေ့နောက်ဖက်မှာတင်ပဲ”

ဒရစ်စကိုးက ဇော်မွားပန်းလှလှလေးတစ်ပွင့်ကို ကယ်လာက ကုတ်အင်္ကျီရင်ဘတ်ကော်လာမှ ကြယ်သီးပေါက်တွင် အကျယ်ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ကယ်လာက ပန်းကိုငုံကြည့်ပြီး သဘောကျသွားသည်။ ထို့နောက် ဒရစ်စကိုးအား ကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းသပ်လိုက်သည့်အခါ လက်ထဲမှ သေနတ်ကိုမြှင့်သည်။

ဖော်မြွန်စာပေ

“အင်း. . ခင်ဗျားအတွက် လမ်းဆုံးရောက်ပြီ ဒရစ်စကိုး၊ ရဲ တစ်ဦးအနေနဲ့ကတော့ ကျွန်တော့်ကို အတော်ကူညီရာရောက်ပါတယ်”

“ဒါဟာ. . ကျွန်တော့်အတွက် လမ်းဆုံးမဟုတ်သေးပါဘူး။ ဘုရားသခင် ကျေးဇူးအရ လမ်းဆုံးက ခင်ဗျားအတွက်ပဲ ဖြစ်မှာပါ” ကယ်လာက သေနတ်ကိုမှောက်လိုက်သည်။

“ထိုင်ဗျာ”

ဒရစ်စကိုးက ကုလားထိုင်လက်တင်ပေါ်ဝယ် လက်နှစ်ဖက် ကိုတင်၍ ထိုင်သည်။ စိုက်ကြည့်နေသည့် မိုင်းယော်ယော်မျက်လုံးအစုံ ကို ပြန်ကြည့်သည်။ သေနတ်ကမြောက်လာသည်။ အသံတစ်ချက်နှင့် အတူ အဘိုးကြီးမှာ ခွေကျသွားရှာသည်။ ကယ်လာက ခေတ္တမျှနား ခွင့်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် နောက်သို့လှည့်မကြည့်တော့ပဲ အထီးကျန် အိမ်မှထွက်ကာ မြို့သွားရာ လမ်းပေါ်သို့ ခြေချလိုက်ပါသည်။

လယ်ကွင်းများကိုကျော်၊ ဖြတ်လမ်းမှသွားခြင်းဖြင့် လူနေ များရာ ရပ်ကွက်သို့ ရောက်လာသည်။ လူများက သွားလာလှုပ်ရှားနေ ကြသည်။ လမ်းထောင့်မှ သတင်းစာရောင်းသမားလေးတစ်ယောက် ကိုတွေ့ပြီး ကယ်လာမှာ စိတ်ကူးတစ်ခုခုသွားသည်။ သတင်းစာကို ဝယ်၍ ချိုင်းကြားညှပ်ထားလိုက်သည်။ ဤအတိုင်းဆိုလျှင် ရုံးဝန်ထမ်း များနှင့် တူသွားချေပြီ။

သတင်းစာသမားလေးက ကယ်လာအား စကားပြောမည်ပြု ပြီးမှ ဝယ်သူများကြားဝယ် ညှပ်သွားသည်။ သို့အတွက် အဝေးမှသာ ကယ်လာအား စိတ်ဝင်စားစွာ ငေးကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

ကယ်လာက လူသူများပြားရာ လမ်းဆုံးတွင် ရပ်လိုက်သည်။ ဘစ်ယောက်ယောက်က လိုက်ကြည့်နေကြောင်း သိသည့်အလား၊ ဒိတ်မသက်မသာဖြစ်မိသည်။ သူက ဖြည်းဖြည်းချင်း လှည့်ကြည့်သည်။

ဖော်မွန်စာပေ

ဘေးမှ ကလေးမလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်သည်။ သူကလေးက ကယ်လာအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ကာ အကဲခတ်နေသည်။

စိတ်ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် သိပ်ငယ်လှသည်တော့မဟုတ်။ ကယ်လာ၏အကြည့်ကြောင့် ကလေးမလေးမှာ မျက်နှာရဲသွားသည်။ သို့သော် မရေရာသည့်လေသံလေးဖြင့် ပြောလိုက်ပြန်သေး၏။

“ဦးကို ကျွန်မသိတယ်”

သူကလေးမှာ ငယ်သော်လည်း သိပ်ငယ်လှသည်တော့ မဟုတ်။ ကယ်လာ၏အကြည့်ကြောင့် ကလေးမလေးမှာ မျက်နှာရဲ သွားသည်။ သို့သော် မရေရာသည့်လေသံလေးဖြင့် ပြောလိုက်ပြန်သေး သ်။

“ဦးကို ကျွန်မသိတယ်”

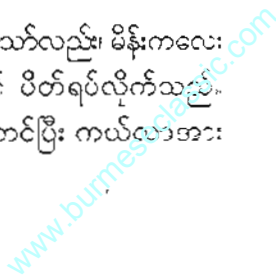
ထို့နောက် သူကလေးက မလှုပ်မယှက်ရပ်နေသည်။ လူအုတ် ကြောင့် ကယ်လာမှာ ကလေးမလေးနှင့် ကွာသွားသည်။ ကလေးမလေး မှာ ဒေဝဇဝါနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာသည်။

ဤအဖြစ်ကား မည်သို့မျှ သတိပြုမိကြခြင်းမရှိ။ သို့သော် သူ့အုပ်က သူ့ဘက်သို့လှည့်လာကြသကဲ့သို့ ဖြစ်လာသည်။ ကယ်လာ က ခြေလှမ်းကိုသွက်လိုက်သည်။ မြို့လယ်ခေါင်ကွက်လပ်ကြီးထဲသို့ ခြေထောက်သည်။ ပန်းခြံများစိုက်ထားရာလမ်းအတိုင်း ကွက်လပ်ကို ကန့် သိန်ဖြတ်သွားသည်။

သူ့ဘက်သို့ ကျောင်းစာအုပ်များ ချိုင်းကြားညှပ်ထားသည့် ကလေးနှစ်ယောက် လျှောက်လာကြ၏။ အသက်(၁၁)နှစ်အရွယ် အကြီးမိန်းကလေးက အဖော်ကောင်လေး၏ လက်မောင်းကိုဆွဲ၍ နိတ်အားထက်သန်စွာပြောသည်။

ကောင်လေးက အစတွင်စိတ်မဝင်စားသော်လည်း၊ မိန်းကလေး ၏ အပြောကြောင့်၊ ကယ်လာ၏ရှေ့ဘက်တွင် ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။ မျက်လုံးပေါ် ဝဲကျနေသည့်ဆံပင်များကို သပ်တင်ပြီး ကယ်လာအား

ဖော်မွန်စာပေ

လက်ညှိုးထိုးကာ ပြောလိုက်၏။

“ဦးကို ကျွန်တော်သိတယ်”

ကယ်လာက ကောင်လေး၏ရွှင်ပျနေသည့် မျက်နှာအား စိုက်ကြည့်ပြီး . . .

“လမ်းဖယ်စမ်း . . . ကောင်လေး”

ကောင်လေးမှာ စိတ်ပျက်သွားပုံရ၏။ ကောင်မလေးကလည်း ဘေးတွင် ရောက်လာသည်။

“ဦး . . . ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ရှင်၊ ဦးကို ကျွန်မတို့ သိပါတယ်”

ဘေးမှ လူ(၆)ယောက်လောက်က စိတ်ဝင်စားလာကြ၏။ ကယ်လာက ဘေးဘီကိုအကဲခတ်သည်။ ယူနီဖောင်းဝတ်တစ်ဦး၏ လက်က အိတ်ထဲသို့ ရောက်သွားကြောင်းတွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုသူမှာ ပန်းခြံစောင့်တစ်ဦးသာ ဖြစ်၏။

ကယ်လာက ရှေ့မှကောင်လေးကို တွန်းဖယ်ပြီး သုတ်ခြေ တင်တော့သည်။ ခရီးမတွင်မီ လက်မောင်းကိုအဆွဲခံလိုက်ရ၏။ ကယ်လာက ချာခနဲလှည့်ပြီး လက်ဝှေ့သမားတစ်ယောက်ကဲ့သို့၊ ညာ လက်မောင်းကို မြှောက်ကာလိုက်၏။

ရွှစ်နှစ်အရွယ် ကောင်လေးတစ်ယောက်သာဖြစ်၏။ အနီ ရောင်ဂျာဆီစုတ်စုတ်နှင့် မျက်နှာကသန့်ရှင်းခြင်းမရှိ။ သူ့မျက်လုံးမည်း မည်းများက တောက်ပြောင်နေသည်။ သူ့အစ်မဖြစ်ပုံရသည့် မိန်းက လေးမှာ ကခုန်လျက်ရှိသည်။

“သူ့ကို မလွတ်နဲ့ပယ်ဒီ၊ ပြောလိုက်လေ မြန်မြန်”

ပယ်ဒီက သူ့အစ်မကို လှည့်ကြည့်သည်။

“နင်အသာနေစမ်း မာဂျီ . . . ငါပြောတာ ကြားသလား”

သူက ကယ်လာအား လက်ညှိုးထိုးကာ ပြောတော့သည်။

“ဦးဦးကို ကျွန်တော်သိတယ်၊ ဦးဦးကို ကျွန်တော်သိတယ်”

ဘေးဘီမှ လူများက စုန်းလာကြသည်။ ကယ်လာက ကိုင်

ဖော်မွန်စာပေ

ထားသည့်လက်ကို ဆွဲဖယ်လိုက်သည်။

“ဖယ်စမ်း ခွေးကောင်လေး၊ ဖယ်စမ်း၊ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်”

မာဂျီက ပို၍စိတ်အားထက်သန်စွာ ကရင်းအော်ပြောနေ၏။

“သူ့ကိုမလွတ်နဲ့ ပယ်ဒီရေ . . . မလွတ်နဲ့”

ပယ်ဒီက စိတ်ချပါဟူသော အကြည့်မျိုးဖြင့်ကြည့်ကာ၊ ပို၍ တင်းကြပ်စွာဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ လူအုပ်ကလည်း ဘာများဖြစ်သနည်း ဟု စုလာကြသည်။ ကယ်လာက ဘေးဘီသို့ကြည့်သည်။ ပထမဦးဆုံး အကြိမ်ကြောက်လန့်လာသည်။

လွတ်နေသည့် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကောင်လေး၏မျက်နှာ အား ရိုက်ချလိုက်သည်။ ပယ်ဒီမှာ ညည်းတွားရင်း လဲကျသွားသည်။ ကောင်မလေးက ဒေါသတကြီးဖြင့်ကယ်လာ၏ ခြေထောက်အား ဝင် ဖက်သည်။ ကလေးမလေးကိုပါ လက်သီးဖြင့်ထိုးလိုက်သည့်အခါ၊ သူ့အုပ်၏မကျေနပ်သံက ပို၍ကြီးထွားလာသည်။ လူနှစ်ယောက်က ကယ်လာဆီသို့ ဝင်လာသည်။ ကယ်လာမှာ ထွက်ပြေးတော့သည်။

ကယ်လာက အားကုန်ပင်ပြေးနေ၏။ လူသွားလူလာများရာ ကြားသို့ ဦးတည်ထားသည်။ ပန်းခြံတံခါးနှင့်နီးလာစဉ်ဝယ်၊ ဂျာဆီ အနီဝတ်ကောင်လေးက သူ့ခြေထောက်ကြားသို့ ထိုးဝင်လာသည်။ ကယ်လာမှ ဒလိမ့်ခေါက်ခွေး လိမ့်ကျသွားသည်။ နောက်မှလိုက်လာ သည့် လူအုပ်က သူ့အပေါ် ခုန်အုပ်လိုက်ကြသည်။

ထိုးနှက်ကန်ကြောက်ချက်များက အဆက်မပြတ်ရောက်လာ သည်။ ကယ်လာမှာ မြေပေါ်တွင် လိမ့်ပျံနေ၏။ ဘရိတ်အုပ်သံ၊ ကား ဆီးခါးပိတ်သံများနောက်ဝယ်၊ အရပ်ဝတ်ရဲနှစ်ဦးက ပြေးလာကြသည်။ လူအုပ်ကို ခွဲလိုက်သည်။

သူတို့က ကယ်လာအားထူမပေးသည်။ ဒဏ်ရာအကြီးအ ကျယ် ရခြင်းမရှိ။ အားလုံးက သူ့အားအရူးတစ်ယောက်နယ် ဝိုင်း ခြည့်နေကြ၏။

ဖော်မွန်စာပေ

ရဲများက ကယ်လာအား ကားဆီသို့ခေါ်သွားသည်။ ပန်းခြံ ကွက်လပ်ကိုပတ်ကာ မောင်းထွက်သွားသည်။

ဆံပင်မီးခိုးရောင်နှင့် ခပ်ပိန်ပိန်ရဲက ကယ်လာနှင့်အတူ နောက်ခန်းတွင်ထိုင်နေ၏။ ရှေ့မှ ကားမောင်းသူ လူကောင်ထွားထွား ရဲက နောက်လှည့်ပြုံးပြုံး..

“ကဲ.. ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲဗျ”

ကယ်လာက ဝတ်စုံမှပုံများကို အကျအနခါ၍ ပညာတတ် ဟန်ဖြင့် ရှင်းပြသည်။

“ကျွန်တော့်စိတ် လွတ်သွားတာပဲဗျာ၊ ကလေးတွေက ကျွန် တော့်ကို လိုက်အနှောင့်အယှက်ပေးကြလို့ပါ။ သူတို့က လက်ညှိုးထ ထိုးထိုးနဲ့ အော်နေကြတာ ကျွန်တော်တော့ နားမလည်နိုင်ဘူး။ ဒေါသ လက်လွတ်ပြီး လူအုပ်နဲ့ရင်ဆိုင်ရတာပါပဲ”

ရဲ၏ဟန်က ပြောင်းသွားသည်။

“ကံဆိုးတာပေါ့ ဆရာ.. ဒါပေမယ့်၊ ခုလို ဘာဖြစ်လို့ ဝင် လာရတာလဲ၊ လူထူးလူဆန်းဆိုတဲ့ ကိစ္စ၊ ခင်ဗျားမသိဘူးလား”

ကယ်လာမှာ ဘာမှသဘောမပေါက်။

“ဟင့်အင်း”

“ကဲ.. ဒါဆိုရင်လည်း၊ နားထောင်ပေတော့”

သူက အိတ်ထဲမှ ဒေးလီးနယူး(စ)သတင်းစာကို ထုတ်လိုက် သည်။

“နားထောင်.. ဒေးလီးနယူး(စ)၏ လူထူးလူဆန်း၊ တစ်ရပ် လျှင်(၂၅)ပေါင်ပေးမည်။ ဒေးလီးနယူး(စ)သမားစာကိုယူ၍၊ ထိုသို့ အား “ခင်ဗျားကိုသိတယ်” ဟု ပြောပါ.. အရင်ဆုံးပြောနိုင်သူအား (၂၅)ပေါင်တန်၊ ချက်လက်မှတ်ထုတ်ပေးမည်.. တဲ့”

သူက ကယ်လာအားကြည့်လိုက်သည်။

“တွေပြီလားဆရာ.. နေဦး.. နေဦး၊ ဒီမှာ ကျန်သေးတင်

လူထူးလူဆန်းသည် အကျီလည်စီးနှင့်ဝတ်စုံကို အရောင်အသွေးအနု အရင့်တွဲ၍ နေ့စဉ်ဝတ်ဆင်ရမည်။ ရင်ဘတ်ကြယ်သီးပေါက်တွင် လက်ရှိရာသီချိန်တုံးသော ပန်းတစ်ပွင့်ထိုးထားရမည်။ သတင်းစာကို ချိမ်းကြားတွင် ညှပ်ထားရမည်။ ကဲ.. သဘောပေါက်ပြီလား၊ အင်း.. သဘင်းစာကို ခင်ဗျားမဖတ်ရသေးဘူး ထင်တယ်”

ကယ်လာက စိတ်မသက်သာစွာ ပြုံးလိုက်၏။

“ဒါကိုသိထားတဲ့ ကျွန်တော်ဝတ်လာရင်တော့၊ ဘာမှဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အခု မသိတဲ့ခင်ဗျားက ဝတ်လာတော့လည်း..”

ရဲသားက ပခုံးတွန်းလိုက်၏။

“ကဲ.. ဆရာ.. ဘယ်နေရာမှာချပေးရမလဲ၊ ပထမဦးဆုံးက တော့ ပန်းကိုဖြုတ်လိုက်ပါဦး”

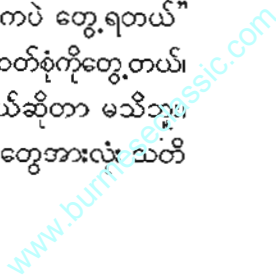
ကယ်လာက စိတ်ကြည်နူးစွာပင် ပြုံး၍ ပန်းကိုဖြုတ်ကာ အားကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ မီးခိုးရောင်ဆံပင်ပိုင်ရှင်ရဲက မီးကို ကုန်းကောက်ပြီး လက်ညှိုးနှင့်လက်မကြားတွင် လှည့်ကာကြည့် သည်။

“အင်းလေ.. မိုးကာပေါ့ပေါ့တစ်ထည်ဝယ်ဝတ်ပြီး၊ ရှောင်ရ တလား”

ကယ်လာ၏ စကားအား ကားတွင်းရှိ ဆက်သွယ်ရေးစက်က ခြိတ်တောက်လိုက်သည်။ ကြားရသော အသံကို အလိုအလျောက်နား ခွဲခွဲကြည့်သည်။

“တရားခံပြေး ဘားနတ်ကယ်လာဟာ ဒီဒေသထဲမှာပဲ ရှိနေ သယ်လို့ ယုံကြည်ထားရတယ်၊ ရဲဝန်ထမ်းအငြိမ်းစား၊ ဒီတာဒရစ်စကိုး စာ သေနတ်ပစ်ခံရပြီး သေနေတာကို မကြာခင်ကပဲ တွေ့ရတယ်”

“သူ့အိမ်မှာ မနေ့က ကယ်လာခိုးသွားတဲ့ ဝတ်စုံကိုတွေ့တယ်၊ ကြောင့်မို့ ကယ်လာ အခုဘယ်လိုဝတ်ထားတယ်ဆိုတာ မသိဘူး၊ ကြွားကို ထပ်ညွှန်စရာမရှိဘူး၊ လှည့်ကင်းကားတွေအားလုံး သတိ

ဝရိယထားကြပါ”

လူကောင်ထွားထွားရဲက ကျိန်ဆဲလိုက်သည်။

“ခွေးမသား... အယုတ်တမာကောင်၊ ဒီအတွက် မင်းပြန်ခံ

ရမှာပဲ”

ကယ်လာက စိတ်ပါလက်ပါခေါင်းညိတ်ပြသည်။ စကားတော့ မပြော။ ကားမောင်းသည့် ရဲက ပြတင်းပေါက်မှ တံတွေးကို ပစ်ခနဲ ထွေးလိုက်သည်။

“ဒီကောင်ကို မိရမယ်လို့ မျှော်လင့်တယ်၊ ပီတာဒရစ်စကိုး ကို ကျွန်တော်သိတယ်၊ ပီတာက အလုပ်တစ်ခုကို ဘယ်တော့မှ လက်မ မသတ်တာ မရှိဘူး၊ ကောင်းရာသူဂတိလားပါစေဗျာ”

သူက စကားကိုခေတ္တရပ်ပြီးနောက်၊ လှည့်ကြည့်သည်။

“ဂျင်ရှေ့... ခင်ဗျားက သူ့ကိုကျွန်တော်ထက် ပိုသိတာပဲ

ကဲ... အဲဒီနောက် ကျွန်တော်လိုက်ရဦးမယ်။ ဒီမှာပဲ ဆင်းတော့မလား ဆရာ”

ကယ်လာက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ခုလိုကူညီတာ ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ ကူညီတာထက် ရဲမင်းကြီးကို ကျွန်တော်အကြောင်းကြားပေးပါမယ်”

လူကောင်ထွားထွားရဲမှာ ကျေနပ်သွားပုံရ၏။

“နေပါစေဗျာ... ပြောစရာမလိုပါဘူး”

မီးခိုးရောင်ဆံပင်ပိုင်ရှင်ရဲက၊ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် စကား ပြောလာသည်။

“မပြီးသေးဘူး... သူငယ်ချင်း”

သူက ဇော်မွှားပန်းကို အမြီးပြန်ခေါင်းပြန်ကြည့်သည်။

“ဒါလေးက အတော်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ပန်းတစ် ပွင့်ပဲ၊ ဒါမျိုးကို သိပ်များများတွေ့ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ အမျိုးအစားသစ် တစ်မျိုးပဲ၊ ဈေးမှာတောင် မတွေ့ရသေးဘူး၊ ဒါဆိုရင် မှန်လုံပျိုးခင်

ဖော်မွန်စာပေ

သင်္ချိုင်းမှာတစ်ည ဝတ္ထုတိုများ

ထဲကကို မထွက်တဲ့အဖိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်”

သူက ပွင့်ဖတ်ကလေးများကို ခေတ္တမျှကြည့်နေသေး၏။

“ဒီပန်းစိုက်တဲ့လူကို ကျွန်တော်သိတယ်”

ကယ်လာက လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူ့အား မီးခိုးရောင်ဆံပင် ခိုင်ရှင်က ကြည့်နေကြောင်းတွေ့ရ၏။ ဝမ်းဗိုက်သို့ ထောက်လာသည့် ဝက်ဘလီအမျိုးအစားပစ္စတိုသေနတ်ကို မြင်ရသည်။ ပန်းကိုပစ်ချ ထိုက်သောလက်က ကယ်လာ၏ သေနတ်ကိုအိတ်ထဲမှ နှိုက်ယူလိုက် သည်။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်သိတယ်၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ခုသိပါ ပြီ မစ္စတာဇာယ်လာ”

ဖော်မွန်စာပေ

ဟစ်ချ်ကော့လက်ရွေးစင်ဝတ္ထု

သမီးနားစွာပျက်စီးမြင့်

State Ruins

T. Duffy

မှန်တာကို ပြောရရင် ကျွန်မ ဘဝရဲ့ဇာတ်သိမ်းပိုင်းကို အပြန်ဆုံးရောက်ချင်ပါပြီ” မစ္စမူ(လ်)ဒွန်က လေးလေးနက်နက် မပြောနေသည်။

အက်ဒွင်ကိုး(လ်)မင်းက စားပွဲတစ်ဘက်တွင် ထိုင်နေသော အတွားအား ကြင်နာစွာကြည့်နေသည်။ သူက မေးလိုက်သည်။ “ဘယ်အချိန်ကစပြီး ဒီစိတ်ထားမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာသလဲ ပက်”

“မကြာခင်ကမှပါ”

“ခင်ဗျား ကျန်းမာရေးကောင်းသားပဲ”

“ဒါပေမယ့် စိတ်ဓါတ်ကျနေတယ် အက်ဒ်”

“ခင်ဗျား နေမကောင်းဖြစ်ပေမယ့် ပြန်ပြီး၊ ကျန်းမာလာသားပဲ”

“မကြာခင်က ကျွန်မ အသက်(၇၃)နှစ်ပြည့်တဲ့ပွေးနေ့ ပါတီလုပ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီနေ့ကပိုင်း ဘဝကို ငြီးငွေ့ကုလို့ ခံစားလာရတယ် အက်ဒ်”

“ကျွန်တော့်တို့ကို ပါတီပွဲမဖိတ်တာ စိတ်မကောင်းစရာပဲဗျာ”

“ရှင် လာနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့ ဝမ်းဗိုက်မှာ မောင်နှမအဝယ်တွေတော့ လာကြတယ်လေ”

ဖော်မြွန်စာပေ

“ရှိုဟန်းမောင်နှမတွေ လာကြသလား၊ သူတို့ဟာ ဝကြ တယ်နော်၊ သူတို့လိုငယ်ရွယ်သူတွေကို ခေါ်ဖို့ မသင့်ဘူးဗျ”

“ကျွန်မ အသက်အရွယ်မှာ အသက်(၅၀)အောက် လူတွေဟာ ငယ်တာပဲပေါ့။ သူတို့အားလုံးပေါင်းရင် ပေါင်(၅၀၀) ခိုတယ်။ မဖိတ်ဘဲလာကြတာပါ။ ချောက်လက်ကိတ်မုန့်တစ်လုံးနဲ့ ငွယ်ရီတစ်ပုလင်းယူလာကြတယ်လေ”

“ကျန်းကျန်းမာမာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရှိကြပါရဲ့လား”

“ဝဖြိုးတဲ့ လင်းတနှစ်ကောင်ရဲ့ ပုံစံကိုသာ ရှင် တွေး ကြည့်ပေတော့” မစ္စမူ(လ်)ဒွန်က စက်ဆုတ်ဖွယ်သဏ္ဍာန်များကို မမြင်လိုဟန်ဖြင့် မျက်လုံးမှိတ်လိုက်သည်။ “သူတို့ဟာ ဒီပြင် ကိစ္စ တွေထက်ကျွန်မရဲ့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကို လာကြည့်ကြတာ။ တားရင့်ကို ရှင် မှတ်မိမှာပေါ့။ သူ့ကိုယ်သူ့ခြံမြေပွဲစားလို့ပြော တယ်။ ခြံတစ်ခြံအိမ်တစ်အိမ်မှ တည့်အောင်မရောင်းနိုင်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်မဆီလာတိုင်း ဈေးတွေ တက်နေတဲ့အကြောင်း ကျွန်မခြံနဲ့ အိမ်ဟာ ဘယ်လောက်တန်ကြောင်း အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ပြော တတ်တယ်။ သူ့ညီမမော်ရင်းကတော့ ကျွန်မ အိမ်က အဖိုးတန် ပစ္စည်းစာရင်းကို အမြဲစစ်ဆေးတယ်။ ကြွေပန်းကန်နဲ့မှန်ချပ်တွေ ကအစ စာရင်းမှတ်တယ်”

သူမမျက်စိကို ပြန်ဖွင့်သည်။ “သူတို့ဟာ ကျွန်မသေတမ်း စာရေးတာကိုတောင် စောင့်ချင်ပုံမရကြဘူး”

“ခင်ဗျားရဲ့ သေတမ်းစာမှာ သူတို့ပါသလား”

“ကျွန်မ ဖခင်ရဲ့ ဆန္ဒကိုလေးစားတဲ့ အနေနဲ့ထည့်ထား တာပါ။ ဖခင်ဟာ ဆွေမျိုးတွေကို အတော်ခင်မင်တယ်”

“ခင်ဗျား ဖခင်ရဲ့ သေတမ်းစာမှာကော သူတို့ပါသလား”

“ပါ ပါတယ်၊ ကျွန်မ ဖခင်ဟာ သူ့ညီမ အန်တီလီနဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ကို သူတို့ အဖေသေတဲ့ အချိန်ကစပြီး

ထောက်ပံ့ခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက် အန်တီ လင်သေသွားတယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာကလေးတွေဟာ တော်တော်ကြီးနေပြီ။ ဖေဖေဟာ သူတို့ ငှားနေတဲ့ အိမ်ကိုတောင် ဝယ်ပေးခဲ့သေးတယ်”

“ဒါဆိုရင် ရှိုဟန်းမိသားစုကို မူ(လ်)ဒွန်မိသားစုက ထောက်ပံ့နေရတယ်လို့ ယူဆရမှာပေါ့” ဒေါက်တာကိုး(လ်)မင်း က ပြောသည်။

“ကျွန်မ သေရင် သူတို့အားလုံး အပိုင်စီးလိမ့်မယ်” မစ္စမူ(လ်)ဒွန်က သဘောမတွေ့သဖြင့် ပြောသည်။

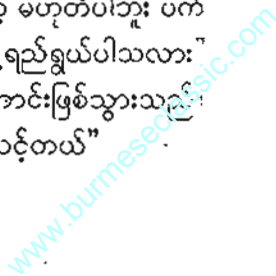
“ခင်ဗျားဟာ သူတို့ကို သဘောမကျဘူး။ ဒါပေမယ့် ထောက်ပံ့နေတုန်းပဲ”

“သူတို့ကို ကျွန်မ သဘောမကျပေမယ့် သွေးတော်စပ် နေတယ်လေ”

“တစ်ခါတလေ ခင်ဗျားလုပ်ပုံကို ကျွန်တော် နားမလည် ဘူး ပက်”

“ရှင် ကျွန်မ အသက်လောက်ရှိချိန်မှာ” သူမက ဝမ်းနည်း သံဖြင့် ပြောသည်။ “သားသမီးလဲ မရှိဘူး။ ရှင့် မိတ်ဆွေတွေလဲ သေကုန်ပြီဆိုရင် နည်းနည်းပါးပါး ဂရုစိုက်တာကို ကျေးဇူးတင် ရလိမ့်မယ်။ သူတို့ ကိုယ်ကျိုးကို ကြည့်လွန်းတယ်ဆိုရင်တောင် ခွင့်လွှတ်ရမှာပဲ။ ရှင်ဟာ အပူရှိန်ပြင်းနေတဲ့ သဲကန္တာရကို ဖြတ် ဘူးတဲ့လူတစ်ယောက်လို ရေငတ်ပြီး ကယောင်ကတန်းဖြစ်နေ လိမ့်မယ်။ ရှင့်အပေါ်မှာ ပျံ့နေတဲ့ လင်းတတွေကို ကြည့်မိမှာ ပဲ။ သူတို့ရှိနေသရွေ့ ရှင် မသေသေးတာ သေချာတယ်”

“အလွန်ကောင်းတဲ့ ဥပမာပါပဲ” ဒေါက်တာက ပြုံးရယ် စွာဖြင့် ပြောသည်။ “ကျွန်တော် အလုပ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး ပက် ခင်ဗျားပိုင်ပစ္စည်းအားလုံးကို သူတို့ကို ပေးဖို့ရည်ရွယ်ပါသလား” ချက်ချင်း သူ စကားရပ်သွားသည်။ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည့် “အေးဗျာ ကျွန်တော် နှုတ်ကို စောင့်စည်းသင့်တယ်”

မစ္စမူ(လ်)ဒွန်က သူ့ကို ခပ်ယုံယုံပြုံးပြလိုက်သည်။
“ဟင့်အင်း သူတို့ကို ဘယ်တော့မှ မပေးပါဘူး။ ရှင့် လုပ်ငန်း အတွက် ထားခဲ့မယ်”

ကိုး(လ်)မင်းသည် ဆွဲအနားမကြားသူများအတွက် ကျောင်းဆောက်ရန် စီစဉ်နေသည်။ မွေးကတည်းက နားမကြား သောကိုးနှစ်အရွယ်ရှိ သူ့သားသည် မီးသတ်ကားဥသြဆွဲသံကို ကြားသဖြင့် လမ်းပေါ်ဆင်းလျှောက်ရင်း ကားတိုက်သေဆုံးခဲ့ သည်။ ထိုအချိန်ကစ၍ ကိုး(လ်)မင်းသည် သူ့အချိန်နှင့်ငွေကို ခိုကျောင်းဆောက်ရေး လုပ်ငန်းတွင် အစိက သုံးစွဲခဲ့လေတော့ သည်။

“မွန်မြတ်တဲ့ အလှူဖြစ်ပါတယ်” ဒေါက်တာက ပြော သည်။

“ဒါကို ကျွန်မတို့သားအဖ သိကြပါတယ်။ အချိန်တန်ရင် ရှင် ဝမ်းသာမှာပါ”

“အဲဒီအချိန်ရောက်ဖို့ အများကြီးလိုကြောင်း ကျွန်တော် ခပြောရဲပါတယ်။ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ မောင်နှမဝမ်းကွဲတွေကို သိပ်ဦးစားမပေးဖို့ အကြံပေးလိုပါတယ်။ အခုနေတဲ့ အိမ်အိုကြီးမှာ အမြဲမနေဖို့လဲ အကြံပေးပါရစေ။ ဘစ်လလောက် ခရီးထွက်သင့်ပါတယ်။ ဒီအချိန်ဒီရာသီမှာ အိုင်ယာလန်နိုင်ငံဟာ အတော်သာယာပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ထရာလီကနေပြီး ဒင်ဂယ်(လ်)အထိ ခရီးသွားသင့်တယ်”

“ကျွန်မလဲ ခရီးထွက်ဖို့ စဉ်းစားနေပါတယ်။ အခုတော့ ဆေးဝါးပေးပါဦး”

မစ္စမူ(လ်)ဒွန်မှာ အရူးမဟုတ်ပေ။
လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်ကစ၍ အက်(ဒ်)ကိုး(လ်)

ဖော်မွန်စာပေ

မင်းသည် သူမအတွက် ပြင်းထန်သော စိတ်ငြိမ်ဆေးများကို အညွှန်းရေးမပေးတော့ဘဲ။ သူမ ကျေနပ်အောင် အိပ်ဆေးအပျော့ စားများကိုသာ ရေးပေးနေကြောင်း သိထားသည်။

“သကြားတွေ” ဟားဘတ်က သူမအား ခရိုင်ဆယ်လာ ဆီဒင် ကားနောက်ခန်းသို့ တွဲခေါ်လာချိန်တွင် သူမ တွေးနေ၏။ အတွားကြီးတစ်ယောက်အတွက် ဆေးဟာ ဒါပဲလား။

ဒီဆေးလုံးတွေလုံးပြီး သီးခြားအသုံးပြုရပေမည်။
ဟားဘတ်သည် စတီရာရင်းနောက်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။

ထို့နောက် မစ္စမူ(လ်)ဒွန်ကို လှည့်ကြည့်သည်။
“အိုဟာရာဖာမေစီကို မောင်းပါ ဟားဘတ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ်”
လေအေးစက်တပ်ထားသော ကားသည် ကွန်မြူနီတီ

မယ်ဒီကယ်အဆောက်အဦ၏ ကားရပ်သော ကွက်လပ်ထဲမှ ညင်သာစွာ ထွက်ခွာလာသည်။ တစ်နာရီတွင် သုံးဆယ့်ငါးမိုင်ထက် မပိုသော မလျော့သောနှုန်းဖြင့် နေရောင်ခြည် ထိုးကျနေသော ရိပ်သာငါးခုအတိုင်း မောင်းလာသည်။ အိမ်များမှာ အိုမင်းနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း မျက်နှာစာကိုလှပအောင် မွမ်းမံထားသည်။ တားရင့်(စ်)က မျက်နှာစာမွမ်းမံခြင်းဟု ဆိုသည်။

အိုဟာရာ အဆောက်အဦ၏ မျက်နှာစာမှာ အရင်က သိက္ခာအလွန်ရှိခဲ့၏။ ယခုအခါ လွန်ကဲသော မွမ်းမံမှုများလုပ်ပေး သည်။ ထိုအဆောက်အဦကို သူ့ဖခင်ထံမှ လွဲယူပြီးနောက် ဂျူနီ ယာသည် ပြုပြင်မွမ်းမံမှုများလုပ်ခဲ့၏။

ဟားဘတ်က သူမအား ကားပေါ်မှ ဆင်းရင်း လာကူသ် သည်။

ဂျူနီယာမှာ အလုပ်လုပ်နေသည်။ သူ့နီကြောင်ကြောင် ဆံပင်မှာ တဖြည်းဖြည်းပါးလာပြီး၊ မျက်မှန်မှာ တစ်နေ့တခြား

ဖော်မွန်စာပေ

ထူလာသည်။ သူသည် တစ်နေ့တခြားသူ့ဖခင်နှင့် တူလာသည်။ ယခုအခါ သူ့ဖခင်သည် အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်တွင် ထိုင်ရင်း ဘဝကို အိပ်မက်မက်နေ၏။

“ကောင်းသော နေ့ခင်းပါ မစ္စမူ(လ်)ဒွန်” ဂျူနီယာက မျက်နှာထားရွှင်ရွှင်ဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။ “နေကောင်းပါရဲ့လား”

“ကျွန်မတော့ သိပ်နေမကောင်းဘူး။ ရှင်လဲ နေကောင်း ပုံမရဘူး။ အရည်ပျော်ကျတော့မယ့် ဖယောင်းတိုင်နဲ့တူနေပြီ”

“ကျွန်တော့်ဇနီးကလဲ အဲဒီလိုပဲ ပြောတယ်။ အနားယူ သင့်တယ်လို့ စဉ်းစားမိတယ်”

“အနားယူသင့်တာ ကြာလှပြီ ဒါပေမယ့် အနားမယူခင် မှာ ဒီဆေးစာကို ဖတ်ကြည့်ပါဦး”

“လုပ်ပေးရမှာပေါ့” အဘွားကြီးလက်ထဲမှ စာရွက်ကို လှမ်းယူပြီး ဒေါက်တာကိုး(လ်)မင်း အသော့ရေးထားသော စာများကို ဖတ်ကြည့်နေသည်။ “မကြာခင်ရပါစေ့မယ်”

မကြာခင်သူသည် အညှီရောင်ဆေးပုလင်းကို ကိုင်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်လာ၏။ ဆေးပုလင်းကို စက္ကူအိတ်ထဲသို့ ထည့် လိုက်သည်။ “လေဘယ်မှာ ဒေါက်တာရဲ့ ညွှန်ကြားချက်ကို ရှေ့ ထားတယ်။ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီမှာ ဆေးတစ်တောင့်ပဲ စားပါ။ အဲဒါကိုတော့ သတိထားပါ မစ္စမူ(လ်)ဒွန်”

“ကောင်းပါပြီ ဘယ်လောက်ကျပါသလဲ”

“ငါးရာခုနစ်ဆယ်ပါ”

သကြားဈေးကခေါင်ခိုက်နေပါလားဟု သူမ တွေးနေ သည်။

ခရိုင်ဆယ်လာကားသည် ကားဂိုဒေါင်ဆီသို့ ဦးတည် မောင်းလာ၏။ သူမအိမ်သည် ဒေါက်တာ ပြောသလို ပြတိုက် ဟောင်းနှင့် တူသည်ဟု သူမတွေးနေသည်။

ဘခင်ကြီးလက်ထက်က အိမ်ကိုအမြဲဆေးဖြူသုတ်ခဲ့၏။ လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ကစ၍ အိမ်သည် ဖုန်တက်ပြီး မဲမှောင်လာ ခဲ့သည်။

အပေါ်ထပ်လသာဆောင် နှစ်ခုသည် ပြတင်းပေါက်များ အပြင်သို့တိုးထွက်နေ၏။ သူမအိမ်သည် စစ်သင်္ဘောတစ်စီး၏ အလယ်ပိုင်းနှင့် တူနေသည်။

“ကားသိမ်းရတော့မလား မမ်” ဟားဘတ်က မေးသည်။

“သိမ်းလိုက်ပါ။ ဒီကနေ့နောက်ထပ်သုံးဖို့ မလိုတော့ ဘူး”

ဟားဘတ်သည် ကားအား အိမ်ဘေးတံခါးပေါက်တွင် ညင်သာစွာရပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် မစ္စမူ(လ်)ဒွန်အား ကားထဲမှ ထွက်ရန်ကူညီသည်။

“နောက် ဆယ်မိနစ်ကြာရင်အပေါ်ထပ်က ကျွန်မ အခန်းထဲကို ရှင်နဲ့အက်ဂနီး(စ်)တို့ လာကြပါ။ ရှင်တို့ခွင့်ယူမယ့် ကိစ္စကို စီစဉ်ကြမယ်။ ဒီနေ့နွန့်လ(၆)ရက်နေ့လေ” သူမက ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မမ်”

အိမ်ထောင်ထိန်းအက်ဂနီး(စ်)မှာ ဟားဘတ်၏ ဇနီးဖြစ် သည်။ သူတို့လင်မယားသည် လွန်ခဲ့သော (၈)နှစ်ကစ၍ ထိုအိမ် တွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြ၏။ နှစ်စဉ်နွန့်လတွင် ရက်သတ္တသုံးဖတ်ခွင့် ယူမြဲဖြစ်သည်။ အိုဟိုင်အိုပြည်နယ် ဆန်ဒတ်စကီမြို့တွင်နေသော သမီးနှင့်မြေးများထံသွားနေကြ၏။ ခွင့်ရက်စေ့လျှင် ပျော်ရွှင်စွာ အလုပ်ပြန်ဝင်ကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် မစ္စမူ(လ်)ဒွန်သည် ဒဗ္ဗလင်မြို့ နှင့်တူသော ဘော်စတွန်မြို့သို့ သွားလည်လေ့ရှိ၏။

ယခုနှစ်တွင် သူမမှာ သီးခြားအစီအစဉ်ရှိသည်။

သူမသည် အိမ်ရှေ့လှေကားမှ ဒုတိယထပ်သို့ တက်လာ

ခဲ့၏။ အပေါ်သို့ ရောက်လျှင် ဓါတ်လှေကားတပ်ရန် အကြံပေါ်
လာ၏။ ထိုအကြံပေါ်သည်မှာ အကြိမ်တစ်ရာကျော်လေပြီ။
ဟားဘတ်နှင့် အက်ဂနီး(စ်)တို့သည် ဇွန်လဆယ်ရက်တွင် ခွင့်ယူ
ထွက်သွားကြ၏။ သူတို့ ထွက်သွားပြီးနောက် တစ်နာရီအကြာတွင်
သူမ၏ မောင်ညီမဝမ်းကွဲများထံ တယ်လီဖုန်းဆက်ခဲ့သည်။ သူတို့
မွေးသည့် အချိန်က သူမ အသက်(၂၀)ကျော်လေပြီ။ ယခုအခါ
မော်ရင်းမှာ အသက်(၅၀)ရှိပြီ။ မောင်ဝမ်းကွဲတားရင့်(စ်)မှာ
(၄၈)နှစ်ဖြစ်သည်။

တစ်ဘက်မှ တယ်လီဖုန်းကိုင်သူမှာ မော်ရင်းဖြစ်သည်။

“အစ်မကြီး မာဂရက်ပါ။ ဘာလုပ်နေကြသလဲ မော်ရင်း”

သူမက မေးသည်။

“ခဏ စောင့်ပါ”

“ညည်းဘာလုပ်နေတာလဲ”

တစ်စုံတစ်ခုကို မျှီချသံကြားလိုက်ရသည်။ “ဝမ်းနည်ပါ
တယ်။ မာဂရက်၊ ကျွန်မ မုန့်စားနေလို့ပါ”

ငါ ဒီအကြောင်းကို သိသင့်တယ်ဟု သူမတွေးလိုက်သည်။

“ညည်းကို အကူအညီတောင်းမလို့ မော်ရင်း”

“အကူအညီ”

“ဟုတ်တယ် အကူအညီ”

“အကူအညီ”

“ဘယ်လို အကူအညီလဲ မာဂရက်”

သူမ လေသံတွင် စိုးရိမ်မှုများပါနေသည်။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မော်ရင်း ညည်းတို့ ပိုက်ဆံမကုန်ရပါဘူး။

အချိန်တော့နည်းနည်းပေးရလိမ့်မယ်”

“ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ မာဂရက်”

“ငါ နေလို့မကောင်းဘူး ကိုယ်တစ်ခြမ်းကိုက်ခဲ့နေတယ်။

ဟားဘတ်နဲ့ အက်ဂနီး(စ်)တို့ ခွင့်ယူသွားကြပြီ၊ ညည်းတို့မောင်
နမငါ့ဆီလာပြီး နေစေချင်တယ်”

နောက်တစ်နာရီအကြာတွင် မောင်နမနှစ်ယောက်
ရောက်လာကြ၏။ မစ္စမူ(လ်)ဒွန်က တံခါးဝမှ ကြည့်ခဲ့သည်။ သူတို့
မောင်နမအားအပေါ်ထပ်နောက်ပိုင်းတွင် တစ်ခန်းစီနေရာပေ
၏။ သူတို့အခန်းတွင် သီးခြားရေချိုးခန်းရှိသည်။

“မင်းတို့ အိမ်မှာနေသလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေကြပါ။
ငါက အိမ်ရှေ့ခန်းမှာပဲ နေမယ်”

“ကျွန်မတို့လာတာ အကူအညီပေးဖို့ပါ” မော်ရင်းက
ပြောသည်။ သူမ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပေါင်နှစ်ရာလေးပြီး နွားသတ်
သမား၏ လက်မောင်းများရှိသည်။ သူမကနဲ့ နှောင်းသော
ခန်းကလေးတစ်ယောက်ပုံစံဖြင့် ပြောသည်။ “ငါ ပြောတာ မဟုတ်
ဘူးလား တာရီ”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ မမရယ်” အရပ်ခြောက်ပေမြင့်၍ ကိုယ်
လေးချိန် (၂၉၅)ပေါင်ရှိသော တားရင့်(စ်)မှ ဝမ်းသော နွားသိုး
တစ်ကောင်နှင့်တူနေ၏။ ခေါင်းမှဆံပင်ဖြူများကြောင့် ပန်းရောင်
ဆင်းနေသော မျက်နှာမှာ နွားမျက်နှာနှင့်တူနေသည်။ “ကျွန်
မတို့ ဒီအိမ်မှာ ညမအိပ်တာ တစ်ကမ္ဘာလောက်ကြာပြီ”

“အန်ကယ်ဂျွန် ဆုံးသွားကတည်းက”
မော်ရင်းက ဝင်ပြောသည်။ သူမမျက်နှာပေါ်တွင်

ကျေနပ်သည့်အရိပ်အယောင်များပေါ်နေသည်။

“ဆယ်နှစ်ရှိပြီလား” မစ္စမူ(လ်)ဒွန်က သတိမထားမိဟန်
ဖြင့်မေးသည်။ “မနေ့ကပဲ ဒယ်ဒီဟာ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ စာဖတ်
အတယ်လို့ ထင်ရတယ်”

“သူတော်စင် တစ်ယောက်ပါ” မော်ရင်းက ကြည်ညို
စားသောအသံဖြင့် ပြောသည်။

“မှန်အိမ်ထဲက အလှူစိုက်ပန်းတစ်ပွင့်လိုပါပဲ”

မစွမူ(လ်)ခွန်က တင်စားသည်။

“အန်ကယ်ဟာ အလှူခံစေတနာကောင်းတယ်” တားရင့်

(စ်)က သတိရတမ်းတစွာ ပြောသည်။

“ညည်းတို့ အိမ်လိုသဘောထားပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေကြပါ” မစွမူ(လ်)ခွန်က ပြောသည်။ “ညစာမစားခင် ငါ စာတစ်စောင်ရေးစရာရှိတယ်”

ညနေခြောက်နာရီအချိန်ဖြစ်သည်။ မစွမူ(လ်)ခွန်သည် နေ့ခန်းအတွင်းရှိ ခုံတန်လျားတွင် ထိုင်၍ ရှယ်ရီသောက်နေစဉ် အိပ်ခန်းတံခါးခေါက်သံပေါ်လာသည်။

နေ့ခန်းတံခါးကို ဟပြီးကြည့်သည်။ အိပ်ခန်းတံခါးကို ထပ်ခေါက်ရန် ဟန်ပြင်နေသော မော်ရင်းကို မြင်သည်။

“ငါ အထဲမှာ ရှိပါတယ်”

“ညနေစာ စားတော့မယ် မာဂရက်”

“ငါ ဆွပ်သောက်ချင်တယ်”

“ဘာတွေ အထူးထည့်ပေးရမလဲ”

“ဒီညအတွက် ဘာမှ ထူးထူးထွေထွေမလုပ်ပါနဲ့”

“ကြောင်အိမ်ထဲမှာ အစုံရှိတယ်။ ကျွန်မနဲ့တားရင့်တို့

နွားမြီးဆွပ်ပြုတ်သောက်ကြမယ်”

“ငါလဲ အဲဒါပဲ သောက်မယ်”

“ဒါဖြင့် တစ်ပန်းကန်လာပို့မယ်လေ”

“ရပါတယ် မော်ရင်း၊ ငါ အောက်ထပ်ကို လာခဲ့မယ်”

“မလာပါနဲ့ မာဂရက်၊ ရှင် နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်”

မဟုတ်လား”

“အောက်ထပ်ကိုတော့ ဆင်းနိုင်ပါသေးတယ်”

ရှိဟန်း(စ်)မောင်နှမမှာ မီးဖိုခန်းတွင် စိတ်ကြိုက်စားရသဖြင့် ကျေနပ်နေကြ၏။

ဖော်မွန်စာပေ

ဆွပ်ပြုတ်သုံးပန်းကန်စီသောက်ပြီးနောက် အမဲပေါင် သားများ၊ အာလူးပြုတ်များ၊ ကညွတ်ရွက်များကို အငမ်းမရစားကြ၏။ ထို့နောက် ဂျာမန်ဘီယာများသောက်ကြပြန်၏။

မစွမူ(လ်)ခွန်မှာ ဆွပ်ပြုတ်ကိုသာ သောက်၏။ သူမက ချီးကျူးသည်။ “ညည်းတို့ဟာ အားလုံးကို တွေ့အောင် ရှာနိုင် သားပဲ”

“ရေခဲသေတ္တာကို တော်တော်ရှာရတယ်” တားရင်း(စ်) က ပလုတ်ပလောင်းသံဖြင့် ပြောသည်။ “မြေတိုက်ထဲမှာ ရှာတာ မတွေ့ဘူး။ အပေါ်ထပ် အိမ်ရှေ့ပိုင်းက တွေ့ရတယ်”

မစွမူ(လ်)ခွန်က ပြောသည်။ “အဲဒါ ဒီဝယ်ဒီဝယ်ဒဲတဲ့ ရေခဲသေတ္တာပဲလေ”

“ကျွန်တော် ဒီလိုပဲ ထင်တယ်။ သေးလွန်းတယ်”

“အမျိုးအစားပိုကောင်းတယ်”

“ကောင်းကောင်းသိမ်းထားသင့်တယ်” ခြောက်ခု မြောက်အမဲလွှာကို ထောပတ်သုတ်ရင်း ပြောသည်။ “မာဂရက် အဲဒါကို ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတယ်” အမဲသားတုံးတစ်ပက်ကို ကိုက်လိုက်သည်။ “ပစ္စည်းတွေလိုနေတယ်”

“ဘယ်လို ပစ္စည်းမျိုးလဲ”

“စင်တွေပေါ့” ဘီယာကို မော့ပြန်၏။

“ဟုတ်လား”

“ရေခဲသေတ္တာပေါ်မှာဖြစ်ဖြစ်၊ အနားမှာဖြစ်ဖြစ် ထားရမယ်”

“ဟုတ်လား”

“ခြံတွေတက်နေတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဟားဘတ်လဲ ခဏခဏပြောတယ်”

“အန္တရာယ်ရှိတယ် မာဂရက်”

ဖော်မွန်စာပေ

“ငါလဲ အဲဒီလို ထင်ပါတယ်”

“တစ်ခုခုလုပ်သင့်တယ်၊ ပစ္စည်းကို စံနစ်တကျ ထိန်းသိမ်းပါ။ တန်ဖိုးရှိအောင်ထားပါ”

“ကျေးဇူးတင်တယ်၊ တားရင့်(စ်) ငါတစ်ခုခု လုပ်မှ ဖြစ်မယ်”

“ခပ်မြန်မြန် လုပ်ရင် ကောင်းမယ်”

မောင်နှမနှစ်ယောက်သည် အစာပိတ်အနေဖြင့် သစ်သီး ရေခဲမုန့်များစားကြပြန်၏။ ရေခဲမုန့်များကို ကိုင်းပါသော ဝါတားဖို့(ဒ်)ဖန်ခွက်များဖြင့် ထည့်ကြ၏။

“ဝါတားဖို့(ဒ်)ဖန်ခွက် ဘယ်နှစ်ခွက်ရှိသလဲ မာဂရက်”

မော်ရင်းက မေးသည်။

“အများကြီးပဲ”

“ဘယ်သူမှ များများစားစား မရှိနိုင်ဘူး။ အဲဒီဖန်ခွက်တွေကို ကျွန်မ သဘောကျတယ်၊ ကိုင်ရတာ လေးပြီး သပ်ရပ်တယ်”

“တန်ဖိုးကြီးတယ်” တားရင့်(စ်)က ရေခဲမုန့်ခပ်စားရင်း ပြောသည်။ “ဒီဝိုင်ပုလင်းတွေဟာ အန်ကယ်ဂျွန် မသေခင်ကတည်းကရှိနေတာ။ ဟန်ဂါးဖို့(ဒ်)မှာ တစ်ပုလင်းတစ်ရာငါးဆယ်နဲ့ ကျွန်တော် ဈေးဖြတ်ခဲ့တယ်”

“အဲဒါ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာက မဟုတ်လား” မော်ရင်းက ဝင်ပြောသည်။ “ဒီနေ့ဆိုယင် အဲဒါထက်မကတန်နေပြီ၊ ကုန်ဈေးနှုန်းတွေ တက်နေတာပဲ”

မစ္စမူ(လ်)ဝင်က ငါးစာချရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ “အခုကတည်းက အဖိုးတန်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို စာရင်းကောက်ပြီး၊ ညည်းတို့နှစ်ယောက်ကို ပေးထားဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်”

မော်ရင်း၏ မျက်နှာဝင်းခနဲ လက်သွားသည်။

ဖော်မွန်စာပေ

“ဟုတ်တယ် မာဂရက် အဲဒီအကြံကောင်းတယ်”

တားရင့်သည်နှုတ်ခမ်းပေါ်မှ ရေခဲမုန့်များကို လျှာဖြင့် လျက်နေ၏။ “ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ ရှိနေတဲ့ ရက်အတွင်းမှာ စာရင်းကောက်ပေးပါမယ်”

“သိပ်အလျင်စလိုလုပ်စရာမလိုပါဘူး” မစ္စမူ(လ်)က အမိန့်ပေးသံဖြင့် ထပ်ပြောသည်။ “ဒါပေမယ့် ငါ ကျန်းမာနေတဲ့ အချိန်အတွင်းမှာ ပြီးအောင်တော့ လုပ်ကြ”

“ဟုတ်ကဲ့ မာဂရက် ဟုတ်ကဲ့” မာဂရက်အလျင်အမြန် ပြောသည်။

“ကဲ ငါ အနားယူတော့မယ်” ထိုစကားကိုပြောပြီးနောက် မစ္စမူ(လ်)ခွန်သည် တံခါးဝသို့ ထလျှောက်သွား၏။ ထို့နောက် နောက်ပြန်လှည့်ပြီး ပြောသည်။ “ငါ ဒီညအိပ်ဆေးသောက်ချင်တယ်။ အိပ်ဆေးလုံးတွေ ဘယ်မှာထားမိပါလိမ့်”

ဦးဟန်းမောင်နှမနှစ်ယောက်မှာ ဘာမှ မပြောနိုင်ပေ။

“ရေခဲမုန့်ထဲမှာ ထားမိတယ် ထင်တာပဲ”

“ကျွန်မ သွားရှာမယ်” မော်ရင်းသည် ထိုင်ရာမှထ၍ တံခါးဝမှ ထွက်သွားသည်။

“အိပ်ဆေးသောက်မှ အိပ်ပျော်တဲ့အကြောင်း ကျွန်တော်တို့ကို ပြောထားသင့်တယ်” တားရင့်(စ်)က အပြစ်တင်သံဖြင့် ပြောသည်။

“တစ်ခါတစ်ရံမှပါ”

“ကျွန်တော်ကတော့ အိပ်ရင် သစ်တုံးတစ်တုံးအတိုင်းပဲ” မော်ရင်း ပြန်လာသည်။ “ဒါလား” အညှီရောင်ဆေးပုလင်းကို ပြသည်။ “အို ဟာရာဆေးဆိုင်က ဝယ်လာတာလား”

“ဟုတ်တယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်၊ မစ္စမူ(လ်)ခင်သည်။ ဆေးပုလင်းအဖုံးကိုဖွင့်၍ လက်ဖဝါးပေါ်သို့ ဆေးလုံး

ဖော်မွန်စာပေ

၁၃၈

ဘာသက်တွေ

တစ်လုံးသွန်ချလိုက်သည်။ အဖုံးကိုပြန်ဖုံးပြီးနောက် ပုလင်းကို မော်ရင်းအားပေးလိုက်သည်။ “ညည်းတွေ့တဲ့နေရာမှာဘဲ ပြန် ထားလိုက်ပါ။ ဆေးပုလင်းကို အနီးအနားမှာ မရှိစေချင်ဘူး။ ငါ့အသက်အရွယ်နဲ့ သတိမေ့ပြီး ဆေးလုံးတွေပိုပြီး သောက်မိနိုင် တယ်။ ဒါဆိုသေလိမ့်မယ်”

မစ္စမူ(လ်)ဒင်သည် သူမဆွေမျိုးများ၏ လောဘ၊ မိုက်မဲ နှင့် ကိုယ်ကနိုးအတွက်ကြည့်မှုကို သိထား၏။ သူတို့သည် တရား ဝင်အမွေရပိုင်ခွင့်ရှိသဖြင့် မဟုတ်တာ လုပ်မည်ဟု မယူဆပေ။

နောက်တစ်နေ့နံနက်(၈)နာရီတွင် သူမ၏ အိပ်ခန်း တံခါးကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းခေါက်သံကြားရ၏။

မစ္စမူ(လ်)ဒွန်မှာ အိပ်ရာမှ နိုးနေလေပြီ။ သူမ ဖခင် အမြဲတန်းဖတ်သော ဂျီနာသန်ဆွို(တ်)၏ စကားပြေစာအုပ်ကို ဖတ်နေ၏။ ဧည့်ခန်းကလှည့်ပြီး ဝင်လာ၏။ သူမက လှမ်းပြော သည်။

အပြင်မှ မသဲမကွဲပြန်ပြောသံကြားရ၏။ မကြာခင် ဧည့်ခန်းအဝင်အတွင် လင်ပန်းကိုင်ထားသော မော်ရင်းပေါ် လာ၏။ သူမကိုယ်လုံးသည် အပေါက်ဝနှင့်ပြည့်နေ၏။ မျက်နှာ မှာ ဝိုင်းပြီး ပန်းရောင်သန်းနေသည်။ နားရွက်ကိုချိတ်လှမတတ် ပါးစပ်ဖြူထား၏။ “ညက ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်ရဲ့လား”

“အိပ်လို့ ကောင်းပါတယ်။ ကျေးဇူးပဲ”

“မနက်စာ စားလို့ကောင်းပါလိမ့်မယ်။ မနေ့ညကတော့ မမဟာ တော်တော် စားနိုင်တယ်”

“လင်ပန်းထဲမှာ ဘာတွေလဲ”

“ကြက်ဥနဲ့မိကြော်၊ နံပြားနဲ့ လိမ္မော်ယို ကော်ဖီတစ်အိုး”

မော်ရင်းသည် လင်ပန်းအား မစ္စမူ(လ်)ဒွန်၏ ပေါင်ပေါ် သို့ ချမည်ပြုလိုက်၏။

ဖော်မွန်စာပေ

“ဒီအပေါ်မှ မချနဲ့” မစ္စမူ(လ်)ဒွန်က အလန်တကြား ကန့်ကွက်သည်။ “ငါ အိပ်ယာပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ မစားဘူး။ ဟိုစားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားခဲ့”

မော်ရင်းသည် ကြိမ်ဖြင့်အရိုက်ခံရသော ကလေးလို လန့်သွား၏။ “မမ မနက်စာ မစားဘူးလား”

“ငါ ဒီလို မပြောရပါလား။ မော်ရင်းအိပ်ရာပေါ်မှာ မစားဘူးလို့ပဲ၊ ပြောတာပါ”

“ဒါဖြင့် စားမယ်ပေါ့”

“မျက်နှာသစ်သွားတိုက်ပြီး ရင်စားမယ်လေ”

မော်ရင်း အခန်းထဲမှ ထွက်သွား၏။

မစ္စမူ(လ်)ဒွန်သည် ခုတင်ပေါ်မှဆင်း၍ ဖိနပ်ဖောင်းကို စီးလေသည်။ စားပွဲဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး လင်ပန်းအဖုံးကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ ခက်ရင်းဖြင့်ကြက်ဥကို ယူစားကြည့်သည်။

သကြားကဲ့သို့ ချိုနေသည်။ ကော်ဖီတစ်ခွက်ငဲ့သောက် သည်။ ဆေးရည်သောက်ရသလို ဖြစ်နေသည်။ မိုက်မဲတဲ့မကောင်း ဆိုးဝါးတွေပဲ။ သူမ တွေးနေ၏။ သူတို့မစောင့်နိုင်ကြချေပြီ။

နောက်တစ်နာရီအကြာတွင် မစ္စမူ(လ်)ဒွန်သည် အဝတ်အစားအပြည့်အစုံဝတ်ပြီး ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လာ ၏။ ရှိဟန်း(စ်)မောင်နှမနှင့် တွေ့သည်။ သူတို့သည် စားပွဲမှ မထနိုင်ဘဲ၊ စားသောက်ကောင်းနေကြတုန်း ဖြစ်၏။

သူမကို မြင်သောအခါ အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ မောင်နှမသည် သူမယူလာသော လင်ပန်းကို ကြည့်နေကြ၏။

တားရင့်(စ်)က နှုတ်ဆက်သည်။ “နေကောင်းရဲ့လား ဓမ္မမားဝရက်”

“ဒေါင်ဒေါင်မြည်ပါပဲ”

မော်ရင်းမှာအထူးအဆန်းတစ်ခုကို မြင်ရသလို မျက်

ဖော်မွန်စာပေ

တောင်မခတ်ဘဲ ကြည့်နေ၏။

“စားလို့ကောင်းရဲ့လား...ဟင်”

“ကြက်ဥ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ မစားဘူး၊ ကော်လက်(စ်)ထရောသိပ်များတယ်။ ကော်ဖီလဲ ဘယ်တော့မှ မသောက်ဘူး။ လက်ဖက်ရည်ပဲသောက်တယ်။ တစ်ခါတစ်လေ ဝီစကီနည်းနည်းသောက်တယ်။ ဒါပဲ”

“ဒါဆို ကြိုပြီး ပြောသင့်တယ်” ဘားရင့်စ်က အပြစ်တင်သံဖြင့် ပြောသည်။

“နင်တို့က ကြိုပြီး သိထားသင့်တာပေါ့”

မစ္စမူ(လ်)ဒွန်က ပြန်ပြောသည်။ သူမ အလွန်ကျန်းမာ ဖြတ်လတ်နေသည်။

ထို့နောက် မီးဖိုခန်းထဲသို့ ဝင်ပြီး လင်ပန်းကို ရေအင်တုံတွင် ချထား၏။ ထို့နောက် ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်ပြီး ဆေးဝီရိုကို ကြည့်၏။ အညှိရောင် ပုလင်းထဲမှ ဆေးရည်များ မရှိတော့ချေ။

“ညည်းတို့ကို ငါတာဝန်ပေးတာ တော်တော်များနေပြီ၊ အခု ထပ်ပြီး တာဝန်ပေးရဦးမယ်”

မောင်နှမ နှစ်ယောက်မှာ နားမလည်သလို ကြည့်နေကြ၏။

“မင်းတို့ အိမ်ကို ကားနဲ့အပြန်မှာ ငါ့ကို ခေါ်သွားပြီး ဆေးတိုက်မှာ ဝင်ပို့ခဲ့ပါ”

“ကျွန်မတို့ အိမ်ပြန်ရမယ်” မောင်နှမနှစ်ယောက်က အံ့အားသင့်စွာ ပြောသည်။

“ငါ ပြောတာ အဲဒီအတိုင်းပဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ထင်တယ်”

“ငါ ကျန်းမာရေးအတွက် စိတ်ပူပန်တာကို ကျေးဇူး

တင်ပါတယ်။ မနေ့ညကစပြီး ငါ နေပြန်ကောင်းသွားပြီ”

“ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ်”

“ဒေါက်တာ ကိုး(လ်)မင်းနဲ့ နာရီဝက်အတွင်းတွေ့ဖို့ ငါ ချိန်းထားတယ်”

ထရင့်(စ်)က ကားမောင်းပြီး၊ မော်ရင်းက သူ့နံဘေးတွင် ထိုင်သည်။ သူမ၏ ကြီးမားသော ပခုံးများမှာ ထရင့်(စ်)၏ ပခုံးနှင့် ထိနေသည်။

မစ္စမူ(လ်)ဒွန်သည် ကားနောက်ခန်းတွင် တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေ၏။

ဆေးတိုက်သို့ ရောက်ကာနီးတွင် မော်ရင်းက အရဲစွန့်ပြောသည်။ “မာဂရက် ပြောတဲ့ စတားဖို့(ဒ်)ဖန်ခွက်တွေ အကြောင်းကို ကျွန်မ သတိရနေတယ်”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“မမအဲဒီအစီအစဉ်ကို လုပ်ချင်တုန်းပဲလား”

“အေး” သနားစရာကောင်းတဲ့ သောက်ရွေးတွေဟု သူမ တွေးနေ၏။

“ဘယ်တော့ပြီးအောင် လုပ်ရမှာလဲ” ထရင့်(စ်)က မေးသည်။

“နှစ်ရက်အတွင်း”

တင်းထားသောကြိုးကို လျှော့ပေးလိုက်သည်။

မို မို မို မို မို

ဒေါက်တာကိုး(လ်)မင်းက ပြောသည်။ “ခင်ဗျားဟာ အသစ်မွေးဖွားလာသူလို ကျန်းမာရေးကောင်းနေတယ်ဗျ”

“ဒါပေမယ့် အိမ်ကတော့ ဒီနေ့ပြီ၊ အောက်ခြေကိစ္စတွေ

စားနေတယ်။ မခင်ကြီးဆောက်ခဲ့တဲ့ ပုံစံမပျက်စေဘဲပြင်ချင်တယ်။ ရွှင့်မှာ လက်သမားအသိမရှိဘူးလား”

“ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းဟာ လက်မှုအားလုံးကို သင်ကြားပေးတယ်။ ဘရိန်းဟာလေဆိုတဲ့ လူငယ်ကလေးဟာ အတော်ဆုံးပဲ။ ဆွေအနားမကြားပေမယ့် လက်သမားပညာမှာ အတော်ဆုံးပဲ”

“ကျွန်မအတွက် သူ့ အလုပ်လုပ်ပေးနိုင်ပါ့မလား”

“လုပ်အားခ ပေးရမယ်နော်”

“မနက်ဖြန်မနက် သူ့အလုပ်လာလုပ်ဖို့ စီစဉ်ပေးပါ။ သူ့ကို လုပ်အားခအပြင် ဆုကြေးလဲ ထိုက်တန်စွာ ပေးပါမယ်”

“စိတ်ချပါ မနက်မနက် အစောကြီး သူ့ရောက်လာလိမ့် မယ်။ ဘာကြောင့် ဒီလောက်အရေးကြီးနေတာလဲ ပက်”

“အိုး(လ်)ဆော့(ဒ်)ကို ခရီးမထွက်ခင် အိမ်ပြီးအောင် လုပ်သွားချင်လို့”

ဘရိန်းဟာလိမှာ မှည့်ချောက်မျက်နှာပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ ခေါင်းမှဆံပင်များမှာ နီကြောင်ကြမ်းတန်းသည်။ လူငယ်သည် မစ္စမူ(လ်)ဒွန်၏ စာဖြင့်ရေးထားသော ညွှန်ကြားချက်များကို ဖတ်နေ၏။ ထို့နောက် အဘွားကြီးကို မော့ကြည့်သည်။

“နားလည်ရဲ့လား ဘရိန်း”

ဘရိန်းခေါင်းညိတ်ဖြပြီး အလုပ်လုပ်ရန် ထွက်သွား သည်။

နောက်သုံးရက်အကြာတွင် မစ္စမူ(လ်)ဒွန်သည် ရှီးဟန်း မောင်နှမများထံ တယ်လီဖုန်းဆက်သည်။ အိမ်တွင် ဝါးတားဖို့(ဒ်) ဖန်ခွက်များ ထပ်တွေ့ကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

“ညည်းတို့ ခပ်မြန်မြန်လာယူကြရင် ကောင်းမယ်။ ဟားဘတ်နဲ့ အက်ဂန်း(စ်)တို့ ပြန်မလာခင်မှာ ငါ ခရီးထွက် ချင်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ မနက်ဖြန်ကာ မနက်စောစောမှာ ကျွန်မတို့ လာခဲ့မယ်” မော်ရင်းက ဖြေသည်။

နောက်နေ့ နံနက်တွင် သူတို့ရောက်လာကြ၏။ မောင်နှမနှစ်ယောက်၏ ကိုယ်အလေးချိန်မှာ ပေါင်(၅၀၀)ဖြစ် သည်။

မစ္စမူ(လ်)ဒွန်က သူတို့အား အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်သွား ပြီး ရေရွေးငွေဖြင့် သုံးသော ပေါင်းအိုးကိုပြသည်။ ပေါင်းအိုး၏ တစ်ဘက်စီတွင် သားရေလက်ကိုင်များရှိသည်။

“အဲဒါ မင်းတို့အတွက်ပဲ”

“ဒီပေါင်းအိုးဟာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းအနေနဲ့ တန်ဖိုးရှိ ပါတယ်” မော်ရင်းက ပြောသည်။

“ငါတို့ ဒါကို တစ်ဘက်ဆီ ကိုင်ကြမယ်” တားရင့်(စ်)က ပြောသည်။

“တော်တော် လေးတယ်နော်” မော်ရင်းက ပြောသည်။

“ဒါလေးများဟာ” တားရင့်(စ်)က ပြောသည်။ “ကဲ ဘယ်လမ်းက သွားကြမှာလဲ”

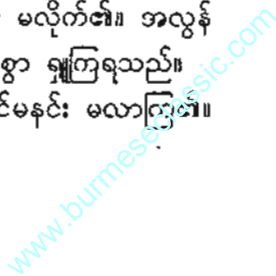
သူတို့သွားမည့် အိပ်ခန်းတံခါးဝတွင် ခုတင်နှင့်စားပွဲ ပိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

မစ္စမူ(လ်)ဒွန်က ပြောသည်။

“ဧည့်ခန်းဘက်က လှည့်သွားကြ”

သူတို့ နှစ်ယောက်တစ်ပြိုင်တည်း မလိုက်၏။ အလွန် မောဟိုက်လာသဖြင့် အသက်ကို ပြင်းထန်စွာ ရှူကြရသည်။

ပေါင်းအိုးကို ဧည့်ခန်းထဲသို့ မနိုင်မနင်း မလာကြ၏။

မောလွန်းသဖြင့် ခဏ ချပြီး အသက်ရှူကြ၏။ တစ်အောင်ကြာ
အောင် အမောဖြေပြီးနောက် ဝန်ထုပ်ဝန်းပိုးကို ပြန်မကြ၏။
ရုတ်တရက် သစ်သားကျိုးသံပေါ်လာပြီး မောင်နှမနှစ်ယောက်
သည်။ သေတ္တာကို ကိုင်ရင်း အောက်သို့ ကျသွားတော့သည်။
သူတို့ကျသွားသော နေရာမှာ အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းဖြစ်သည်။
မကြာခင် အောက်ထပ်မှ ကြောက်လန့်တကြားအော်ဟစ်သံ၊
နာကျင်စွာ ညည်းညူသံများ ပေါ်ထွက်လာတော့၏။

နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် မစ္စူ(လ်)ဒွန်သည် ဒေါက်တာ
ကိုး(လ်)မင်းထံ တယ်လီဖုန်းဆက်ခဲ့သည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ ပြောပါဦး” ကိုး(လ်)မင်းက
မေးသည်။

“သိပ် ကောင်းမကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုပါ
အက်(၆)”

“ခင်ဗျားဟာ ရဲတပ်ဖွဲ့နဲ့ အသက်အာမခံ ကုမ္ပဏီကို
လှည့်စားနိုင်ပေမယ့် ခင်ဗျားရဲ့ မိသားစု ဆရာဝန်ကိုတော့
လှည့်စားဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့။ ဘရိန်းဟာ ကျွန်တော့် လူဆိုတာ
သတိရပါ”

“သူဟာ လူတော်ကလေးတစ်ယောက်ပါ”

“သစ္စာလဲရှိတယ်၊ ခင်ဗျား သူ့ကို ခိုင်းတဲ့အလုပ်ဟာ
ခြစားနေတဲ့ အိမ်အစိတ်အပိုင်းတွေ ပြင်တဲ့အလုပ်မဟုတ်ဘူးလို့
ကျွန်တော့်ကို ပြောပြတယ်”

“ခြစားတဲ့ သစ်သားတွေကို လွှဲနဲ့ ဖြတ်ပစ်တဲ့အကြောင်း
မပြောဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါပေမယ့် ခြမစားတဲ့ နေရာတွေ အတော်
များများကိုလဲ ပြတ်လုနီးပါး ဖြတ်ခိုင်းတဲ့ အကြောင်းပြောပြတယ်”

“ဒါက ဓါတ်လှေကားလာတပ်ဆင်တဲ့ အခါမှာ အဆင်

ပြောအောင် လုပ်တာပါ”

“ဘရိန်းကလဲ အဲဒီလို ပြောတယ်။ ဓါတ်လှေကားအ
ကြောင်းကို အခုမှ ကျွန်တော် သိရတယ်”

“အဲဒီ အကြံဟာ ကျွန်မ ခေါင်းထဲမှာ ရှိနေတာကြာလှပြီ၊
ဘရိန်း ရောက်လာတော့မှ အဲဒါကို ခပ်မြန်မြန်အကောင်အထည်
ဖော်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တာ”

“အို ပက် ခင်ဗျားဟာ စကားအဆင်ပြေအောင်
တော်တော်ပြောတတ်ပါလား။ ကျွန်တော် တစ်ခုမေးပါရစေ၊
ခင်ဗျားရဲ့ ကိုယ်အလေးချိန်ကြီးတဲ့ မောင်နှမတွေဟာ အဲဒီနေရာ
ကို လေးလံတဲ့ စာအုပ်သေတ္တာကို ဘယ်လိုကြောင့် သယ်သွားကြ
တာလဲ”

“ကျွန်မကို အကူအညီလာပေးကြတာပါ အက်(၆)။ ကျွန်မ
အင်ရဲ့ အဖိုးတန်အိုင်းရစ်ကျမ်းစာအုပ်တွေကို မြေအောက်ခန်းထဲ
ခွေထားပါတယ်”

“ဘာကြောင့် သူတို့ကို သတိမပေးတာလဲ”

“အဲဒီအချိန်က အောက်ထပ်မှာ ကျွန်မအိပ်နေတယ်
ဿ”

“နေ့ခင်း(၁၁)နာရီမှာ အိပ်နေသလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ညက တစ်ညလုံး မအိပ်ခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့်
အိတ်စားစားပြီးချိန်မှာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့တယ်”

“ဒါဆို သူတို့ မောင်နှမဟာ ခင်ဗျားအိပ်နေတုန်းမှာ
ထုတ်လာပြီး၊ အပေါ်ထပ်က သေတ္တာကို ရွှေ့ကြတာပေါ့”

“အဲဒီအတိုင်းပါပဲ”

“ဒါဆို အထပ်နှစ်ဆယ်ကိုဖြတ်ပြီး မြေအောက်ခန်းထဲကို
သူတို့ကျသွားချိန်အထိ ခင်ဗျားဘာသံမှ မကြားဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မကြားဘူး၊ ကျွန်မ ပြောတာကို ယုံပါအက်ဖ်၊ ဒီလိုဖြစ်ရတာဟာ ရှင် ကျွန်မကိုသောက်ဖို့ ညွှန်ကြားလိုက်တဲ့ ဆေးလုံးတွေကြောင့်ပါ။ ကျွန်မ မအိပ်ခင်မှာ ဆေးတောင့်တစ် တောင့်ကို သောက်လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် ကျွန်မ အိပ်ပျော် သွားတော့တာပဲ”

တစ်ဘက်က တယ်လီဖုန်းမှာ နောက်ထပ် ဘာသံမှ ထွက်မလာတော့ပေ။

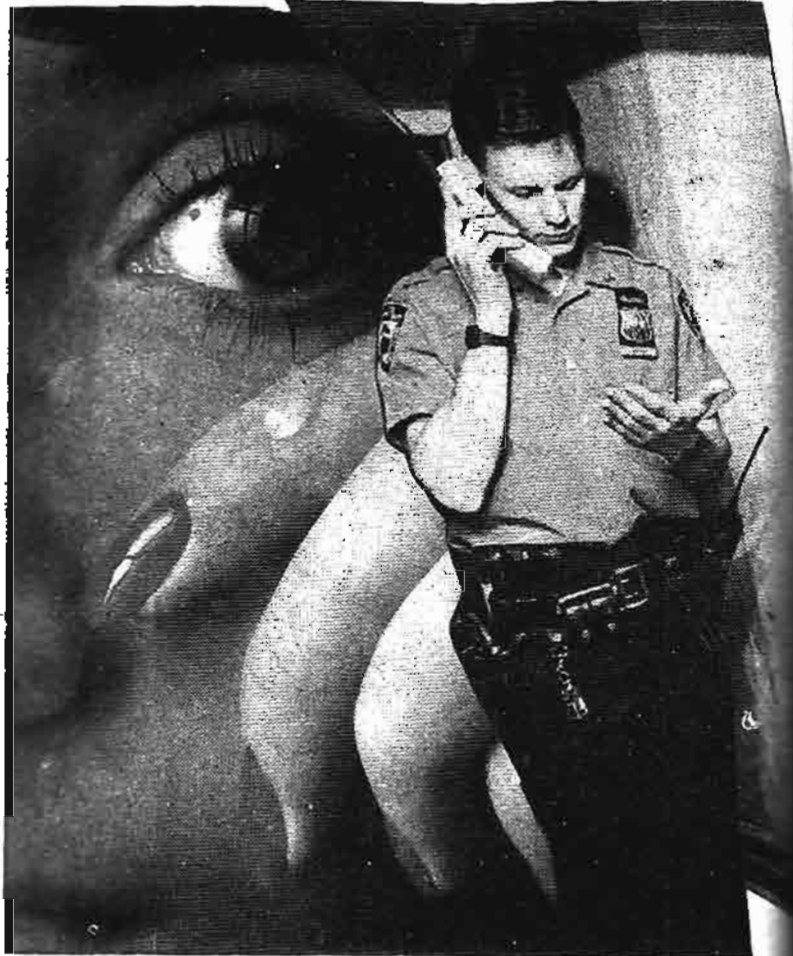

“ခရစ္စမတ် လက်ဆောင်”

"The SHERIFF'S CHRISTMAS GIFT"

ELIJAH ELLIS

ခရစ္စမတ်လက်ဆောင်

The Sheriff's Christmas Gift

Elijah Ellis

Mauing Lu Shan

ကျွန်တော့်အိမ်ရှေ့တွင် စခန်းမှူး၏ကားရပ်ချိန်မှာအေးမြလှသည့်ဆောင်းတစ်ည၏ ညဆယ့်တစ်နာရီမတိုင်မီလေးအချိန်တွင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကသူ့ဘေးတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်သည် စခန်းမှူးအက်ကာဆင်က ကျွန်တော့်ကိုမုန်ကုပ်ကုပ်နှင့်ကြည့်ရင်း

“ဘာမှပြောမနေနဲ့တော့” ဟုဆိုတော့သည်။

“ဘာကိုမပြောရမှာလဲဗျ”

ကျွန်တော်ကရယ်ကြဲကြဲလုပ်ပြလိုက်သည်။

“ခရစ္စမတ်အတွက် နှင်းတွေလိုက်ကောက်သလို ဖြစ်နေတဲ့အဖြစ်မျိုးကိုပေါ့ကွ”

ကာဆင်ကကားတံခါးကို ဆောင့်ပိတ်ပြီးမောင်းထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဟား.. ဟား.. ဟားထုံစံအတိုင်းရာသီဥတုအကြောင်း မပြောတော့ပါဘူးဗျာ.. ကဲ.. ခုညကိစ္စကဘယ်လိုလဲ.. ဖုန်းထဲမှာ ခင်ဗျားပြောတာ လူတစ်ယောက်သေနတ်ပစ်ခံရတာပဲပါတယ်”

“မြို့အနောက်ပိုင်းက ဓါတ်ဆီဆိုင်မှာခါးပြတိုက်ခံရမှုပဲ.. ဆိုင်မှာရှိတဲ့နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ကခါးပြကိုခုခံဖို့လုပ်တာမှာ ခံသတ်ခံလိုက်ရတယ်.. ကျွန်တော်သိသလောက်ကတော့ဒါပဲ”

ဖော်မွန်စာပေ

မွန်ရိုးမြို့အပြင်ဘက် အေးပြေးလမ်းမကြီးသို့ရောက်ပြီး နောက်အနောက်ဘက်သို့ ဦးတည်လိုက်သည် ဖြတ်ကျော်ခဲ့သည့်အိမ် တိုင်းလိုလို၏ပြတင်းပေါက်များမှနေ၍ မီးထွန်းထားသောခရစ္စမတ် သစ်ပင်များအား ကျွန်တော်သတိပြုမိသည်။

“ခါးပြကလွတ်သွားပြီပေါ့”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့.. ရဲတွေကိုတော့ကားမှန်သမျှရပ်စစ် ခိုင်းထားတာပဲ”

“သတင်းကိုခင်ဗျား ဘယ်လိုရတာလဲ”

“ခါးပြတိုက်ခံရတဲ့အထဲက သေနတ်နဲ့အပစ်မခံရတဲ့လူက ခန်းဆက်တာ”

ထိုစဉ်ဆက်သွယ်ရေးစက်က အသံမြည်လာသည်ကာဆင်က စကားပြောခွက်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ပြောပါ”

“အထူးသတင်းပို့စရာတော့ မရှိပါဘူး.. ဖရင့်ဗာရစ်ဆိုတဲ့ အငှားကားမောင်းသမားတစ်ယောက် သတင်းပေးတယ်.. ဟိုခါတ် ဆီဆိုင်နားမှာကားလာကြိုဖို့ ဆယ်နာရီခွဲလောက်ကဖုန်းဆက်တယ် ဘုံသူ့ရောက်သွားတော့ ဘယ်သူမှမရှိလို့မြို့ထဲပြန်ခဲ့ရပြီး ကျွန်တော်တို့ ဆီကိုသတင်းပေးသင့်တယ်ထင်ပြီး၊ သတင်းပေးတာ”

“ကောင်းပြီ.. သူနဲ့ငါနောက်ပြီးမှတွေ့မယ်”

စခန်းမှူးကားဆင်က စကားပြောခွက်ကို ပြန်ချိတ်ထားလိုက် သည်။

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲ.. ဆယ်နာရီခွဲဆိုတာ အမှုဖြစ်ချိန် လောက်ပဲ”

မြို့အပြင်ဘက်တစ်မိုင်မျှရောက်ပြီးနောက် ကာဆင်ကလမ်း မကြီးမှဆင်းကာ မိုန်ပျပျမီးရောင်သာရှိသော ဓါတ်ဆီဆိုင်၏ရုံးခန်း ခရူတွင်ကားကိုထိုးရပ်လိုက်သည် အခြားကားနှစ်စီးလည်းရှိနေသည်။

ဖော်မွန်စာပေ

ကျွန်တော်တို့ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်စဉ် အေးစက်သောလူ နှင့်ကြုံလိုက်ရသည်။ ကာဆင်ကစုပ်သပ်၍ညှိုးသည်။

“အား.. သွားကိုက်တာက ဒီရာသီဥတုနဲ့ဆိုသေမလောက် ပဲ”

ရုံးခန်းထဲတွင် မျက်နှာဖြူပတ်ဖြူလျော်နှင့်တုန်လှုပ်နေဟန်ရှိ သော၊ အသက်ကြီးကြီးလူတစ်ယောက်သာရှိသည်။

“ဆိုင်ပိတ်ထားပါတယ်”

“ကျွန်တော်က ရဲစခန်းမှူးပါ.. သူကမြို့နယ်ဥပဒေတာဝန်ခံ သွန်ဂိတ်.. . တဲ့”

“အော်.. ကျွန်တော်ကဒီဆိုင်ရှင်ပီတာပါ.. . တခြားရဲ တွေတော့.. . ဂျော့အသတ်ခံရတဲ့နေရာမှာရှိနေကြပါတယ်”

“ဘယ်နေရာမှာလဲ”

ကျွန်တော်ကမေးလိုက်သည်။

“ဆိုင်အဝင်လမ်းညာဘက်၊ ဓါတ်ဆီဆိုင်ဘေးမှာ.. . ဂျော့ နဲ့သူ့သူငယ်ချင်းကို ခါးပြကအဲဒီဘက်ဘာကြောင့် ခေါ်သွားမှန်းတွေ့ မရပါဘူးဗျာ”

“ဒါဆို.. . ကဲဒီအချိန်ကခင်ဗျားမရှိဘူးပေါ့”

“ဟင့်အင်.. . အိမ်မှာရဲကဖုန်းဆက်မှရောက်လာတာ.. . ခါးပြကဆိုင်ကငွေတစ်ရာပဲရသွားတယ်.. . ဒါကကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး.. . ဘခိကကဂျော့အသတ်ခံလိုက်ရတာပဲ”

ကျွန်တော်နှင့်ကာဆင်က ဆိုင်အပြင်သို့ထွက်ပြီးအချင်းဖြစ် ရာသို့ထွက်လျှောက်သွားကြသည် ကိုက်တစ်ရာမျှအဝေးကချမ်းအေး သောရာသီဥတုဖြစ်၍ ပို၍ဝေးကွာသယောင်ရှိသည်။

“တောက်.. . ကိုက်နေတဲ့သွားက ပါးစပ်ဟလိုက်တိုင်းကျွတ် တုမတတ်ပဲ”

ကာဆင်၏စကားကို ကျွန်တော်မဟုန်ပြန်တော့ လူနာတင်

ဖော်မွန်စာပေ

ကားနှင့်ရဲကားရပ်ထားရာသို့သာ သုတ်ခြေတင်ခဲ့သည်။ လူနာတင်
ကား၏အကွယ်တွင်ရပ်နေသူ နှစ်ဦးကဘေးရေးမြောင်းထဲသို့ရုံက
ကြည့်နေသူတစ်ဦးကိုသာ အကဲခတ်လျက်ရှိသည် ထိုသူမှာအချမ်းဒဏ်
ပြေစေရန်ခြေတဆောင်ဆောင်လုပ်နေသည်။ ရေမြောင်းတိမ်တိမ်ထဲ
သို့ကျွန်တော်တို့ဆင်းကာမှ၊ သူကလှည့်ကြည့်သည် အချိန်ပိုင်းသေမှု
သေခင်းစစ်အရာရှိ ဒေါက်တာဂျွန်ဆင်ပင်ဖြစ်သည်။ သူကဝမ်းလျား
မှောက်လဲနေသူအားလက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ဘယ်လက်မောင်းမှာတစ်ချက် ကျောကုန်းမှာတစ်ချက်အ
ပစ်ခံရတယ် အသက်မရှိတော့တာတော့ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

ကာဆင်ကဆောင်ကြောင့်ထိုင်ကာ အလောင်းကိုပက်လက်
ဆွဲလှန်ပြီး တွေ့သမျှအိတ်များထဲမှ ပစ္စည်းများကိုထုတ်ယူသည်။ ဖောင်
ဘိန်းတစ်ချောင်း၊ ခဲတံတစ်ချောင်း၊ စီးကရက်ဘူးနှင့်သစ်သားမီးခြစ်
ခပ်ညစ်ညစ်လက်ကိုင်ပုဝါတစ်ထည် ငွေအကြွေစေ့အချို့နှင့် မောင်းချ
ခါးလေးတစ်ချောင်းတို့ရှာတွေ့သည်။

ကာဆင်က ဆတ်ကနဲမော့ကြည့်လိုက်သည်။
“အလောင်းကို ဘယ်သူတွေ့ရှာသေးသလဲ”
ဒေါက်တာဂျွန်ဆင်က ခေါင်းခါသည်။
“သူ့ဆီမှာပိုက်ဆံအိတ် မတွေ့ဘူး”
ကာဆင်၏စကားအဆုံးတွင် ရဲသားဘပ်မူလင်ရောက်လာ
သည်။
“ကျွန်တော်တို့ရောက်တော့ ဟိုအသက်မရှိတော့တာမို့ ဘာမှ
မရှာပဲ . . ဆရာဝန်ရောက်အလာကိုပဲ စောင့်နေကြတာ”
“အသတ်ခံရတဲ့ လူနဲ့ရှိခဲ့တဲ့လူကော”
ကာဆင်ကအခြားရဲတစ်ဦးဖြစ်သည့် မီးလတ်ရှော့ကိုမေး
လိုက်သည်။
“ကျွန်တော့်ကားပေါ်မှာရှိပါတယ် . . ဂျင်မီဝန်တဲ့ . . သူ့သူ

ငယ်ချင်းကိုအိမ်ပြန်ပို့ကားနဲ့လာခေါ်တာလို့ ပြောတာပဲ”

“ငါနဲ့စကားပြောဦးမယ် မင်းတို့ကကောဒီကိုရောက်ပြီးဘာ
တွေ့လုပ်နေကြတာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ခုလေးပဲရောက်ပြီး . . .”

“တော်တော့ကွာ”

ကာဆင်ကရဲကားဆီသို့ ချာကနဲလှည့်ထွက်သွားသည်။

“သူ့ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“သွားကိုက်နေလို့ကွာ”

ကျွန်တော်ကရှော့ကိုဖြေပြီး ကာဆင်နောက်သို့လိုက်သွား
သည်။

ကားနောက်ခန်းတွင် ဆံပင်မည်းမည်းနှင့် လူတစ်ယောက်က
ဗျက်နှာစူပုတ်ပုတ်ဖြင့် စောင်ခြုံကာထိုင်နေသည်။ ကာဆင်နှင့်ကျွန်
တော်ကကားရှေ့ခန်းသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“တံခါးမြန်မြန်ပိတ်ဗျာ . . ဒီမှာချမ်းလို့သေတော့မယ်”

“မင်းကဂျင်မီဝန်နော် . . ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲကွာ”

ကာဆင်ကစကားစလိုက်သည်။

“ဟိုရဲတွေကို ကျွန်တော်ပြောပြီးပြီပဲ”

“ခုထပ်ပြောဦးပေါ့ကွာ”

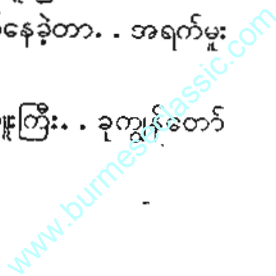
“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

“ဂျွန်ဂိတ် . . မြို့နယ်ဥပဒေတာဝန်ခံ”

ကာဆင်ကလည်း ဖော်ဖော်ရွေရွေမရှိ။

“ဒီမှာဂျင်မီ . . မင်းအကြောင်းငါကြားဖူးပြီးသာပဲ . . မင်း
ကအချုပ်ထဲကိုကိုယ့်အိမ်လို ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်နေခဲ့တာ . . အရက်မူး
ဇာကအစ၊ ရိုက်လုမှုအဆုံးပဲ”

“ဒါတွေပြောစရာမလိုပါဘူး၊ စခန်းမှူးကြီး . . ခုကျွန်တော်
ဆဲမတတ်ချမ်းနေပြီဗျာ”

“အေးလေ. . ကဲဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ စပြောပေတော့”
ဂျင်မီကစီးကရက်တစ်လိပ်ထုတ်၍ မီးညှိပြီးခပ်ပြင်းပြင်းတစ်
ချက်ရှိုက်သည်။

“ဂျော့ကသူ့အလုပ်ပြီးတဲ့အချိန် အိမ်ကိုပြန်လိုက်ပို့ဖို့မှာတယ်
ကျွန်တော်ရောက်တဲ့အချိန်မှာ သူကငွေသိမ်းနေပြီ. . ကျွန်တော်တို့
ပြန်ဖို့အလုပ်. . ”

“တခြားဘယ်သူရှိသေးလဲ”

ကျွန်တော်ကကြားဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“မရှိဘူး. . ဂျော့ကညရေးညတာမီးလုံးလေးသာချန်ပြီးမီး
ငွေပိတ်တယ်. . အဲဒီအချိန်မှာ မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်
နောက်လာပြီး သေနတ်နဲ့ထုတ်ချိန်တယ်”

ဂျင်မီကစီးကရက်ကို နောက်တစ်ချက်ရှိုက်ဖွာသည်။

“သူကဆိုင်ထဲကိုဝင်မလာပဲ. . . ကျွန်တော်တို့ကိုအပြင်
ထွက်ခိုင်းတယ်. . နောက်ဂျော့လက်ထဲကပိုက်ဆံအိတ်ကို ဆွဲယူလိုက်
တယ်။ နောက်ပြီးဒီဘက်ကိုခေါ်လာတယ်. . ဒီမှာလမ်းမကြီးကိုခေါင်း
တည်ထားတဲ့ကားတစ်စီးရပ်ထားတယ်။ သူကကျွန်တော်တို့ကိုရပ်ခိုင်း
ပြီးသေနတ်နဲ့ချိန်ရင်း နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ်နဲ့ကားဆီကိုသွားတယ်။
အဲဒီအချိန်မှာပဲ. . ဂျော့က. . ဒီကောင်ကိုဖမ်းဟေ့ဆိုပြီး ခုန်အဖျပ်မှာ
ဟိုလူကသေနတ်နဲ့ပစ်တော့တာပဲ”

ဂျင်မီကစကားဖြတ်ပြီး၊ ခေါင်းရမ်းသည်။

“နောက်တော့ကော”

ကျွန်တော်ကမေးလိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော်လဲဒိုက်ဗင်ထိုးပစ်လှဲပြီး ဘေးကိုလှိုမ့်ရှောင်ရတာ
ပေါ့. . သူကားထွက်သွားမှထပြီး ဂျော့ကိုကြည့်တော့ရေမြောင်းထဲ
မှာသေနေပြီ ဒါနဲ့ရဲကိုဖုန်းဆက်သတင်းပို့တာ. . ခင်ဗျားတို့ဆီမှာအ
ရက်ကလေးဘာလေးမပါဘူးလား”

“ဒါကအသာနေစမ်းပါဦး အဲဒီလူရဲ့ပုံနဲ့ကားကကော ဘယ်
လိုမျိုးလဲ”

“မပြောတတ်ဘူး. . သူ့လောင်းကုတ်အရှည်ဝတ်ပြီး၊ မျက်နှာ
ဖုံးစွပ်ထားတဲ့မျက်နှာအပေါ် ဦးထုပ်ကိုဆွဲချဆောင်းထားတာ. . အခု
ကတော့ရှည်တယ် ခြောက်ပေကျော်လောက်ရှိမယ် ကားကလဲအ
မှောင်ရိပ်မှာမို့ ခပ်မည်းမည်းပဲတွေ့ရတာ”

ကာဆင်နှင့်ကျွန်တော် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်
လိုက်ကြသည်။

“မင်းရဲ့ပိုက်ဆံအိတ်ကိုကော သူ့ယူသွားသေးလား”

“ဟင့်အင်း. . ဆိုင်ကငွေအိတ်ကိုပဲယူသွားတာ”

ကာဆင်ကအတန်ကြာငြိမ်နေပြီးမှ ဆက်မေးသည်။

“ဂျော့ကမင်းကို အိမ်လိုက်ပို့ခိုင်းသလို၊ အငှားကားတစ်စီး
ခေါ်ထားသေးတယ်ကွ၊ မင်းဘယ်လိုထင်သလဲ”

“ဗျာ. . သူ့အငှားကားခေါ်တာ ကျွန်တော်မသိပါလား”

ကာဆင်ကကားထဲမှ ပြန်ထွက်သည်။

ကျွန်တော်ကလည်း မေးရိုးကိုပွတ်နေသည့်သူထံသို့ သွားတွေ
သည် ကျွန်တော်ကဂျင်မီကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည် သူကစီးကရက်
ဘိုမီးနှင့်နောက်တစ်လိပ်ကိုမီးညှိနေသည်။ သူ့ဇီဝိယောသွတ်သွတ်မျက်
နှာကချွေးပျံလျက်ရှိသည်။

ကျွန်တော်တို့က အလောင်းတင်ပြီးသောလူနာတင်ကားဆီ
သို့ပြန်လျှောက်သွားသည်။

“ဘဝ. . မင်းဘာရှာဖွေသေးသလဲ”

“မတွေ့ဘူး. . လူသတ်သမားက လက်ကြယ်သီးလေးတစ်လုံး
သိပ်စာကပ်ပြားလေးတစ်ချပ်တောင် ချန်မထားတဲ့လူလိမ္မာပဲ”

“ခေါက်တာကကော ဘာပြောလို့ရဦးမလဲ”

“သိပ်ကိုချမ်းနေပြီလို့ပဲ ပြောလို့ရမယ်”

“ကဲ . . ဘယ် . . ဂျင်မီကိုမင်းနဲ့ရှောတရားရုံးကိုခေါ်သွား . .

သူ့ကိုငါထပ်မေးချင်သေးတယ်”

“ဗျာ . . ဆရာထင်တာက . . သူဟာ . . ”

“သွားမှာသွားစမ်းကွာ . . . ဟိုကျမှတွေ့ကြမယ်”

ကျွန်တော်တို့က ဓါတ်ဆီဆိုင်သို့ပြန်လာပြီး ဆိုင်ရှင်ပိတာနှင့် တွေ့သည်။

“ဂျော့ရဲ့မိန်းမနဲ့ သိလားမစွတာပိတာ သူ့မှာကောသိမှာဆွေ ချိုးသားချင်းတွေရှိလား . . . ဒီညအဖို့သူနဲ့နေဖို့လေ”

“သူ့အတွက်တော့မပူနဲ့ စခန်းမှူးကြီး . . သူ့ယောက်ျားသ ဘင်းကြားရလို့သူ့ဘာမှဖြစ်မှမဟုတ်ဘူး . . သူ့ကဂျော့မရှိတဲ့အချိန်မှာ ဘခြားယောက်ျားတွေနဲ့ လျှောက်တွဲနေတာ ဆယ်လီဟာသိပ်ကောင် လှတဲ့ကောင်မမှမဟုတ်တာ”

“သူနဲ့တွဲနေတာဘယ်သူလဲ”

“မသိဘူး . . ဒါအတွက်ဂျော့ကတော့ စိတ်ညစ်နေတာကြာ ပြီ . . အဲဒီကောင်နဲ့ဒီညသူ့စာရင်းရှင်ရမယ်လို့လဲ ညနေကတောင်ရှေ့ ကပြောသေးတယ်တဲ့”

ဓါတ်ငွေ့မီးဖိုသံကသာ တိတ်ဆိတ်မှုကိုလွှမ်းမိုးနေသည်။

“နေပါဦး . . လူသတ်သမားကဂျော့ရဲ့ပိုက်ဆံကို ယူသွား

သေးလား”

ပိတာကယခုမှ သတိရသလိုမေးလိုက်သည်။

“ဆိုင်ကငွေကိုပြောတာလား”

“မဟုတ်ဘူး . . ဂျော့ရဲ့ကိုယ်ပိုင်ငွေကိုပြောတာ . . သူ့အိ မှာဒေါ်လာနှစ်ရာလောက်ပါတယ် . . သူမနက်စောစော . . ဆယ်စိ အတွက်ခရစ္စမတ်လက်ဆောင်တစ်ပတ်ရစ်ကားတစ်စီး သွားဝယ်သေး လို့လို့ပြောတယ်”

ဖော်မွန်စာပေ

ပိတာကခေါင်းရမ်းသည်။

“လျှောက်ပွေနေတဲ့မိန်းမကို လက်ဆောင်ပေးမလို့တဲ့လေ . .

မဆန်းဘူးလား”

“ဂျော့ကိုယ်ပေါ်မှာ ဘာပိုက်ဆံအိတ်မှ ရှာမတွေ့ဘူး”

ကျွန်တော်ကခပ်လေးလေးပြောလိုက်သည်။

“သူ့နေ့လည်နှစ်နာရီက အလုပ်ဝင်တုန်းက ပိုက်ဆံအိတ်ပါ တယ် ဒါဆိုဘယ်ရောက်နေပြီလဲ”

ပိတာ၏အမေးကိုတော့ ကျွန်တော်မဖြေနိုင်ပါ။

ကျွန်တော်တို့ကဆေးရုံသို့ လိုက်သွားကြသည်။ ဆေးရုံနဲ့ည ခန်းတွင်ဒေါက်တာဂျွန်ဆင်က အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် စကားပြောနေ သည်။ သူမဘေးတွင်အဖွားကြီး တစ်ဦးထိုင်နေသည်။

ဂျွန်ဆင်ကကျွန်တော်တို့ကို တွေ့သွားပြီးခေါင်းဆက်၍ခေါ် သည်။ သေဆုံးသူ၏ဇနီးဆယ်လီနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ကလေးဆန် သော မျက်နှာပိုင်ရှင်ဆယ်လီမှာ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကနီရဲလှသည် မျက်ဝန်းပြာပြာကတော့ ငိုထား၍နီမြန်းလျက်ရှိသည် သူမမှာဆွယ်တာ အကျီလက်ရှည်ကြပ်ကြပ်၊ သိုးမွှေးဘောင်းဘီရှည်ကြပ်ကြပ်ကိုဝတ် ထားရာ ဖိုသတ္တဝါများကိုစွဲဆောင်နိုင်ကြောင်း ပိတာ၏စကားကို ကျွန်တော်မယုံမရှိတော့ပါ။ ဘေးမှအဖွားကြီးကတော့ သူမ၏အဒေါ် ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မတော့မယုံနိုင်လောက်အောင်ပါပဲရှင်”

ကာဆင်ကဖြစ်ပျက်ပုံကို အတိုချုံးရှင်းပြသည်။ သူမ၏မျက် နှာကသွေးဆုတ်လာသည်။ နှုတ်ခမ်းကိုလျှာနှင့်မကြာခဏစိတ်လှုပ်ရှား ခွာသပ်နေသည်။

“ကျွန်မတို့တခြားနေရာမှာ စကားပြောလို့ရမလားဟင်”

သူမကခပ်တိုးတိုးမေးရင်း ကျွန်တော်တို့အားစူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည့်သူမအဒေါ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

ဖော်မွန်စာပေ

ဒေါက်တာကျွန်ဆင်က ကျွန်တော်တို့ကို ရုံးခန်းလေးတစ်ခုသို့ လိုက်ပို့သည်ကာဆင်ကတံခါးပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး စားပွဲဘေးရှိထိုင်ခုံတွင် ထိုင်နေသောလှည့်မေးလိုက်သည်။

“ကဲ . . ဆယ်လီ . . မင်းဘာပြောချင်လို့လဲ”

ကျွန်တော်အမေးကြောင့် သူမကပြန်ကြည့်သည်။

“ဂျင်မီပြောသလို . . ခါးပြတိုက်တာဟုတ်ရဲ့လားလို့သေချာ ချင်လို့ပါ”

“သေချာပါတယ် . . ခုလိုခရစ္စမတ်မတိုင်ခင်ကာလတွေမှာ ခါးပြတိုက်မှုတွေရှိတတ်တာပဲ”

ကျွန်တော်ကသူမအား စေ့စေ့စပ်စပ်အကဲခတ်ကြည့်သည်။

“ဒါပေမယ့် . . ဂျင်မီအမှန်ပြောတာလို့တော့ရှင်တို့ မထင်ကြဘူးမဟုတ်လား”

သူမ၏အထင်မှာအမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ သူမကတခဏမျှတွေ့နေသွားပြီး ခေါင်းဆတ်ကနဲညိတ်သည်။

“ဂျော့ကိုဂျင်မီသတ်တာမဟုတ်တောင် သူ့ကိုတော့ကျွန်မကားကွယ်ပေးမနေတော့ဘူး အင်း . . ဂျော့ညဘက်အလုပ်ဆင်းနေတုံး . . ဂျင်မီနဲ့ကျွန်မတို့ခွဲတာ နှစ်လလောက်ရှိပြီ . . ဂျင်မီလိုမကောင်းတဲ့လူတစ်ယောက်နဲ့ဘာကြောင့် တွဲတာလဲဆိုတာတော့ မမေးနဲ့ကျွန်မလည်း မဖြေကတ်ဘူး”

“ဒါကိုဂျော့သိလား”

“ခုမနက်ပဲသူ့ကို ကျွန်မပြောလိုက်တယ်စခန်းမှူးကြီး . . ဒီအတွက်ရန်ဖြစ်ရတာလည်းအမှန်ပဲ နောက်ဆိုရင်ဂျင်မီနဲ့ မတွေ့တော့ပါဘူးလို့ကျွန်မကတိပေးမှ ပြတ်သွားတယ်”

“ဒီကိစ္စကြောင့်ဂျော့ကို ဂျင်မီသွားတွေ့တာလို့မင်းထင်တယ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ . . တခြားဘာကိစ္စရှိမှာမို့လဲ”

“ဂျော့ဟာ၊ တစ်ယောက်ယောက်ဆီကကားတစ်စီးဝယ်ဖို့မို့ တာမင်းသိလား”

“မသိပါဘူးရှေ့နေကြီး . . ကျွန်မအတွက်ခရစ္စမတ်လက်ဆောင်ပေးဖို့ဆိုတာတော့ သေချာလိမ့်မယ် . . အို . . ကျွန်မတော့သိပ်ကိုခံစားရတာပဲရှင်”

“စိတ်အေးအေးထားပါဆယ်လီ . . မင်းခုကိစ္စကိုခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ဖွင့်ပြောတာတို့ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကာဆင်ကကျွန်တော်အား မျက်စိချိုကြည့်သည်ကျွန်တော်တို့ကတံခါးဆီသို့ပြန်လျှောက်သွားကြသည်။ ဆယ်လီကကျွန်တော်တို့အားမျက်ရည်အဝဲသားနှင့်ကြည့်နေသည်။

“ဂျော့ရယ် . . သနားစရာကောင်းလိုက်တာဂျော့ရယ် . . ဘာဖြစ်လို့များခုလို . . .”

ကာဆင်ကကျွန်တော်အား သူ့တွေးခံသမျှပြောသည်။

“ဂျင်မီဟာဂျော့ဆီကို အိမ်ပြန်ဖို့ဖို့သွားတာမဟုတ်သလို . . ကားရောင်းဖို့လဲသွားတာမဟုတ်ဘူး . . . သူနဲ့ဆယ်လီကိစ္စပဲဖြစ်မယ်”

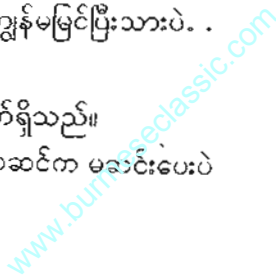
“ဟုတ်တယ်”
ကျွန်တော်ကအသံမြင့်ပြီး ဆယ်လီဘက်သို့လှည့်မေးလိုက်သည်။

“ဆယ်လီ . . မင်းယောက်ျားဟာသေနတ်နဲ့ ချိန်ထားတဲ့လူကို နှိပ်ခံဖို့စိတ်ကူးပါ့မလား”

သူမကခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက်ရမ်းပြသည်။

“ဟင့်အင် . . အဲဒီလိုသူလုပ်တယ်လို့ရှင်တို့ပြောကတည်းက . . ဒါဂျင်မီသက်သက်လုပ်ကြပြောတာလို့ ကျွန်မမြင်ပြီးသားပဲ . . ဂျော့ဟာ . . .”

သူမမှာစကားမဆက်နိုင်ပဲ ရှိုက်ငိုလျက်ရှိသည်။
တရားရုံးရှေ့တွင် ကားရပ်ပြီးနောက်ကာဆင်က မဆင်းပေးပဲ

ဆောင်းညဉ့်လည်သန်းခေါင်ယံမြင်ကွင်းကို ငေးကြည့်နေသည်။ ကိုက် နေသောသွားရှိရာ ပါးတစ်ဘက်သို့လက်နှင့်ပွတ်သပ်နေသည်။

ကျွန်တော်ကကားတံခါး လက်ကိုင်ကိုလှမ်းကိုင်ရင်းရယ်မိ သည်။

“သွားဆရာဝန်ဆီသွားဖို့ လူတိုင်းတော့လန့်တာပေါ့ဗျာ”

“ဘာ. . ကျွန်တော်ကသွားအတွက် စိတ်အနှောက်အယှက် ဖြစ်နေတာမဟုတ်ပါဘူး”

သူ့အသံကတိမ်ဝင်သွားသည် ကျွန်တော်ကပြန်၍နောက်မှီခို ယိုထိုင်လိုက်ပြီးသူ့အား နားမလည်သလိုကြည့်မိသည်။

“ဂျင်မီကိုကျွန်တော်တို့ အပိုင်ကိုင်ထားပြီးပြီဗျာ. . ခင်ဗျား ပြောစကားနဲ့ဆယ်လီရဲ့ ပြောစကားတွေအရဆိုရင်. . သူဟာလူသတ် သမားဖြစ်ဖို့များနေပြီ အပေါ်စားသူခိုးလေးတစ်ယောက်အိမ်ထောင် ရှင်မိန်းမနဲ့ရှုပ်ပြီးတဲ့နောက် သူ့ဘာလုပ်မလဲ. . လင်ကိုအရင်ရှင်းပြီး နောက်မှစဉ်းစားတော့မယ်ပေါ့”

“အင်းပေါ့လေ. . ဂျော့ရဲ့ပိုက်ဆံအိတ်နဲ့ ဆိုင်ကငွေအိတ်ကို နောက်မှယူမယ်ဆိုပြီး တစ်နေရာမှာဝှက်မယ်. . ဂျော့ရဲ့အလောင်းကို ကိုက်တစ်ရာလောက်ဝေးတဲ့ ရေမြောင်းထဲသွားပစ်ချပြီး ခါးပြတိုက်ခံရ တဲ့ပုံဖမ်းမယ်. . ဒါပေမယ့်. . သူပြောတဲ့ခါးပြက သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို တော့ဘာကြောင့်ယူမသွားတာလဲ”

ကျွန်တော်ကကားတံခါး ဖွင့်ဆင်းလိုက်သည်။

“ဒါကိုကျွန်တော်တို့ မေးမယ်မထင်လို့ ဘာမှမစဉ်းစားပဲဖြေ လိုက်တာဖြစ်မှာပေါ့”

ရေဒီယိုဘေးမှ ရဲသုံးဦးနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ဂျင်မီကထိုင် နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ကိုမြင်သည်နှင့် ဆက်ကနဲထရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကိုဘာကြောင့် ခေါ်ထားရတာလဲဗျ”

ဖော်မွန်စာပေ

“ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ဦး”

“ကာဆင်ကသူ့ရုံးခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားပြီးကျွန်တော်တို့ကိုထိုင် ခိုင်းသည်။ ထို့နောက်သူကအပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ခဏကြာ မှပြန်ရောက်လာပြီးနောက် သူ့စားပွဲတွင်ဝင်ထိုင်ကာ မေးခွန်းကိုပွတ်နေ သည်။

“မင်းလူလိမ်ပဲဂျင်မီ”

ကာဆင်၏အသံက မြူးကနဲထွက်လာသည်။

“မင်းကိုလျှပ်စစ်ကုလားထိုင်ပေါ် တင်ပေးလိုက်တာပဲတ လောကလုံးအတွက် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ဂျင်မီမှာတောင့်ကနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သွားပြီး ခပ်ခွေခွေထိုင်ခဲ သို့က်သည်။

“ခင်ဗျားတို့. . ဟိုမိန်းမနဲ့တွေ့ပြီးပြီထင်တယ်”

“ဆယ်လီနဲ့ တို့စကားပြောပြီးပြီ”

ကျွန်တော်ကခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။

“ပြောဖြစ်တဲ့စကားတွေက သိပ်ကိုစိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ် မင်းကိုသေဒဏ်နှစ်ခါလောက် ပေးနိုင်လောက်တယ်”

ဂျင်မီက ခေါင်းကုတ်သည်။

“ဟင်း. . . ဟုတ်ပါတယ်. . ကျွန်တော်ကသူ့မိန်းမနဲ့ကျွန် တော့်ကိုစုရှင်းပြဖို့သွားတာပဲ. . . ပြန်ခါနီးမှဟိုခါးပြက. . .”

“ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မသိတဲ့ကားနဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မသိတဲ့ခါးပြ ချောက်လာကော ဆိုပါတော့”

“ကျွန်တော်အမှန်ပြောတာပါဗျာ”

ဂျင်မီကအကျီလက်နှင့် နဖူးမှချွေးကိုသုတ်လိုက်သည်။

“ဆိုင်ကငွေအိတ်နဲ့ ဂျော့ရဲ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို မင်းဘယ်မှာဝှက် ထားလဲဂျင်မီ”

ကာဆင်ကမေးလိုက်သည်။

ဖော်မွန်စာပေ

“ကျွန်တော်မယူဘူး... ဘာဖြစ်လို့ဒီလိုမေးရတာလဲ”

“ဂျော့ကိုကောင်းကောင်းသိတဲ့ လူနှစ်ယောက်ကပြောတယ်။

ဂျော့ဟာသေနတ်နဲ့ချိန်ထားတဲ့ လူကိုဘယ်တော့မှ ခုခံမှာမဟုတ်ဘူးတဲ့”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဂျင်မီကခပ်တိုးတိုးတစ်ချက်ညှိုးသည်။

“ကောင်းပါပြီဗျာ... ကောင်းပါပြီ... ဓါးပြကိုခုခံဖို့လုပ်တာကျွန်တော်ပဲ... သူကအပစ်မှာကျွန်တော့်မထိပဲ... ဂျော့ကိုထိသွားတာ”

“င်းအစကဘာဖြစ်လို့ လိမ်ပြောတာလဲ”

“ကျွန်... ကျွန်တော့်အပြစ်ကြောင့်ဂျော့သေရတာလို့ လူတွေမသိစေချင်လို့ပါ”

“ဘဝ... ရေ”

ကာဆင်ကသူ့လူတစ်ဦးကို အော်ခေါ်လိုက်သည်။ တံခါးပေါက်ဝသို့ဘဝရောက်လာသည်။

“သူ့ဖြောင့်ချက်ပေးပြီလားဆရာ”

“သူ့ကိုခေါ်သွားဦးကွာ... ဒီကရှေ့နေကြီးနဲ့ ငါစကားပြောစရာရှိသေးတယ်... နောက်မှသူ့ကိုထိန်းသိမ်းထားဖို့လုပ်မယ်”

ဂျင်မီတို့ထွက်သွားပြီးနောက် ကာဆင်ကထိုင်ရာမှထကာအခန်းထဲတွင်ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန်လျှောက်နေသည် အတန်ကြာမှစားပွဲခုံကိုမီရပ်သည်။

“သူ့စကားကို ကျွန်တော်ယုံတယ်”

“ဘာဗျ... သွားကိုက်တာနဲ့ခင်ဗျား ဦးနှောက်တွေကြောင်းကုန်ပြီလားကာဆင်”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်... ဒါပေမယ့်သူ့အမှန်ပြောတာလို့ယုံတယ် မီးလတ်ရှော့ကိုတော့တစ်နေရာကို လွှတ်လိုက်တယ်... သူကသာ”

ဖော်မွန်စာပေ

တံခါးခေါက်သံပေါ်လာသည် ဘဝဖြစ်သည်။

“ခါတ်ဆီဆိုင်ကိုလူခေါ်လို့ ညဆယ်နာရီခွဲလောက်ကသွားတယ်ဆိုတဲ့အငှားကားသမားကို မှတ်မိသေးလားဆရာ... ခုသူ့ရောက်လာလို့ဆရာတွေချင်မလားဆိုပြီး...”

“အထဲလွတ်လိုက်ကွာ”

မကြာမီသားရေဂျော့ကင်ဝတ်ထားသော ထိပ်ပြောင်ပြောင်လူတစ်ဦးတွန့်ဆုတ်ဆုတ်နှင့် ဝင်လာသည်။

“စခန်းမျှကြီး... နေကောင်းတယ်နော် ကျွန်တော်ဖရင့်ဘရစ်ပါ”

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်သိပါတယ်ဖရင့်... ထိုင်ပါ... သူကမစ္စတာဂိတ်ပါ... ခင်ဗျားဂျော့ကိုသွားကြိုခွဲရတယ်လို့ ကျွန်တော်သဘောပေါက်ထားတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်တော်ရောက်တော့ ဘယ်သူ့မှမတွေ့ရဘူး... ဆိုင်ကလည်းပိတ်နေပြီ... သူကားကြိုနဲ့လိုက်သွားတာဖြစ်မယ် ဆင်ပြီးပြန်ခဲ့တာပဲ”

“အဲဒီမှာခင်ဗျား ဘာများတွေမိကြားမိသေးလဲ”

ဖရင့်ကတွေ့သွားသည်။

“ဟိုကျောက်လမ်းမှာ လူနှစ်ယောက်လမ်းလျှောက်သွားနေတာကိုပဲတွေ့မိတယ်”

“နှစ်ယောက်... ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်ကစိတ်လှုပ်ရှားစွာ မေးလိုက်သည်။

“ကားနဲ့ဖြတ်သွားတုန်း ရိပ်ကန်တွေလိုက်ရတာ... လူနှစ်ယောက်လို့ထင်တာပဲ... ဒီထက်များရင်လည်းများမယ်”

“အင်း... ဒါနဲ့... ခင်ဗျားကားဟောင်းတွေ ဝယ်ရောင်းလုပ်သေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့... တစ်ခါတစ်လေပေါ့”

ဖော်မွန်စာပေ

“ဒီလိုဆိုရင် . . . ခင်ဗျားနဲ့ကျော့တို့ကားဟောင်းတစ်စီးအရောင်းအဝယ်လုပ်ဖို့ပြောထားကြတယ်ပေါ့”

ဖရင့်ကပါးစပ်ပြင်လိုက်ပြီးမှ အသံကထွက်မလာ။ နှုတ်ခမ်းကိုလျှာနှင့်တစ်ချက်သပ်လိုက်သည်။

“စကားအဖြစ်သာပြောထားကြတာပါ . . . သေသေချာချာတော့မဟုတ်သေးပါဘူး”

ကာဆင်၏စားပွဲခုံနှင့် ကွယ်နေသောညာလက်ကစားပွဲပေါ်သို့ရောက်လာသည်။ လက်ထဲတွင် (. ၄၅) သေနတ်ကို ကိုင်ထားပြီးဖြစ်သည်။

“ပြန်ထိုင်ပါဖရင့် အိတ်ထဲကိုလက်နှိုက်ဖို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့” ဖရင့်ကခပ်လေးလေး ပြန်ထိုင်သည်။

“ခင်ဗျားဟာ ကိုယ်ဖာသာကိုယ်ငြိမ်နေဖို့ကောင်းတာ။ အဲဒါဆိုရင်ဘယ်သူကမှ သံသယဝင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ခင်ဗျားရှူးနေသလား စခန်းမျှော်ကြီးကျွန်တော်ဘာမှ . . .”

“ဖရင့် . . . ခင်ဗျားဟာအငှားကားမောင်းရတဲ့လူပါ . . . ဒီမွန်ရိုးလိုမြို့လေးမှာတောင် ခင်ဗျားဝင်ငွေနဲ့ထွက်ငွေမမျှဘူး . . . လူရဖို့အတွက်မြို့ပြင်တစ်မိုင်လောက်ထွက် . . . ခေါ်တဲ့လူကိုမတွေ့လို့ . . . ဓါတ်ဆီဆိုင်ထဲတောင် ဝင်မစုံစမ်းပဲမြို့ထဲပြန်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကိုကျွန်တော်တို့ယုံမယ်လို့ထင်သလား”

ကာဆင်ကစားပွဲကို သေနတ်ပြောင်းနှင့်ခေါက်လိုက်သည်။

“ကဲ . . . အမှန်ကိုပြောဗျာ”

ဖရင့်ကငြိမ်နေသည်။ ထို့နောက်ကာဆင်၏နောက်မှန်ရံသို့ သာစိုက်ကြည့်လျက်ရှိသည်။

“ကောင်းပါပြီဗျာ . . . ဒီကိုကျွန်တော်လာတာ အမှန်ကိုပြောချင်လို့ပါ . . . တကယ်တော့ဘယ်သူ့ကိုမှ ကျွန်တော်မနာကျင်စေချင်ပါဘူးဒါပေမယ့် . . .”

ကာဆင်ကဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ဂျင်မီကခုန်အုပ်မယ်အလုပ် လန်ပြီးပစ်မိတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဒီအတိုင်းပဲ”

ဖရင့်ကသက်ပြင်းရှည်ကြီးချသည်။

“ခင်ဗျား ခုလိုလုပ်ရတာက . . .”

ကျွန်တော့်မှာအံ့အားသင့်နေရာမှ ယခုမှမေးမိသည်။

“ကျော့ဆီမှာပိုက်ဆံရှိနေတာ ကျွန်တော်သိတယ် . . . မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ကျွန်တော့်ဆီလာပြီး ကားဝယ်မယ်တဲ့ . . . နောက်ပြီးဓါတ်ဆီဆိုင်မှာပိုက်ဆံရှိဦးမယ်လို့ ကျွန်တော်တွက်မိတယ် . . . ကျွန်တော့်မှာကဘိုင်ပြတ်နေပြီး . . . မိသားစုအတွက် ခရစ္စမတ်လက်ဆောင်လေးဘာလေးဝယ်ပေးချင်တော့”

ဖရင့်ကကျွန်တော့်အား တိုးလျှိုးတောင်ပန်းသလိုကြည့်နေရာမှ ကာဆင်ဘက်သို့လှည့်ကြည့်သည်။

ရုံးခန်းတံခါးဖွင့်လာပြီး ဘပ်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“စခန်းမျှော်ကြီး . . . ရှော့ဆီကခုပဲသတင်းရတယ် . . . ဆရာပြောသလိုသူဓါတ်ဆီဆိုင်ကို ပြန်သွားပြီး . . .”

ဘပ်ကရုံးခန်းထဲမှ အခြေအနေကိုသံသယရှိစွာဖြင့် စကားပြတ်သွားသည်။

“ဆက်ပြောပါဦး”

“အော် . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ဓါတ်ဆီဆိုင်နဲ့သိပ်မဝေးတဲ့မြောင်းထဲမှာကျော့ရဲ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို ရှာတွေ့တယ်တဲ့ . . . အိတ်ထဲမှာငွေနှစ်ရာခန့်တယ် . . . ဒါနဲ့ဆရာ . . . ဒုဒီမှာဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

ကာဆင်ကကျွန်တော့်ဘက်လှည့်ပြောသည်။

“ကျော့ဟာခါးပြတိုက်တဲ့လူအလစ်မှာ ပိုက်ဆံအိတ်ကိုလွင့်ပစ်ခဲ့တာဖြစ်မယ်”

ဖရင့်ကမျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့်အုပ်လိုက်သည်။ စ

ကားသံမပီမသထွက်လာသည်။

“ပိုက်ဆံအိတ်ကိုတောင်းဖို့ အချိန်တောင်မရလိုက်ဘူး.. . ဟို တစ်ယောက်ကခုန်အုပ်လိုက်တာနဲ့.. .”

ဘပ်မှာတအံ့တဩနှင့် ဟင်ကနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဘပ်.. . ဖရင့်ကိုမင်းစောင့်ကြည့်ထားဦး”

ရုံးခန်းအပြင်ထွက်သွားသော ကာဆင်နောက်သို့ကျွန်တော် က ကျောသောပါးလိုက်သွားသည်။

“ခင်ဗျားဘယ်လို လုပ်ပြီးသိလိုက်တာလဲ”

“သိလို့ရယ်တော့မဟုတ်ပါဘူး.. . ပိန်းပိတ်အောင်မှောင်နေတဲ့ညမှာ လူနှစ်ယောက်လမ်းလျှောက်သွားတာ တွေတယ်လို့ပြောမှ မသင်္ကာစိတ်ဝင်လာတာပါ”

ဂျင်မီကကျွန်တော်တို့ ခြေသံကြား၍ ချာကနဲလှည့်ကြည့်သည် ရေဒီယိုဘေးမှရဲတစ်ဦးကလည်း မေးခွန်းထုတ်သလိုလှမ်းကြည့်သည်။

“အမှုကတော့ပြတ်သွားပြီ”

“ခင်ဗျားကျုပ်ကို ဒီလိုခေါ်ထားလို့မရဘူးဗျ”

ဂျင်မီကဒေါသတကြီးအော်ပြီး ကာဆင်အားလက်သီးနှင့်ထိုးလိုက်သည်လက်သီးချက်က ကာဆင်၏ကိုက်နေသောသွားရှိရာပါးချိတ်သို့မိမိရရထိသည်။ ကာဆင်မှာနောက်သို့ယိုင်သွားပြီး ပါးကိုလက်ဝါးနှင့်အုပ်ထားသည်။

ကျွန်တော်က ဂျင်မီကိုဆောင့်ကန်လိုက်သည်။ ခွေကျသွားသောဂျင်မီထံသို့ ရဲသားကအပြေးရောက်လာပြီး သေနတ်နှင့်ချိန်ထားသည်။

ကျွန်တော်ကကာဆင်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ သူ၏ပါးစပ်တွင်သွေးများတွေရသည် နာကျင်မှုကြောင့်မျက်ရည်တို့ကပါးပြင်သို့စီးကျနေသည်။ သူကပါးစပ်ထဲသို့ လက်နှိုက်ကာသွေးစက်လက်နှင့် သွားတစ်ချောင်းကို နှိုက်ထုတ်သည်။

ကာဆင်က ဂျင်မီဘက်သို့ချာကနဲလှည့်ကြည့်ကာ အော်ပြောလိုက်သည်။

“ထွက်သွားစမ်းကွာ.. . ထွက်သွားစမ်းမြန်မြန်”

ဂျင်မီကကုန်းရှန်းထပြီး ပြေးထွက်သွားသည်။

“ခင်ဗျားသူ့ကို ဒီအတိုင်းပြန်လွှတ်လိုက်တယ်.. . ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်ကမေးလိုက်မိသည်။

ကာဆင်ကပါးစပ်ကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့်အုပ်ပြီး မပွင့်တပွင့်ဖြေရှာသည်။

“သူ့ကြောင့်.. . သွားဆရာဝန်ဆီကို ကျွန်တော်သွားဖို့မလိုတော့ဘူးလေ.. . ရှေ့အပတ်ဆိုခရစ္စမတ်ရောက်ပြီ.. . ဒါသူ့ရဲ့ခရစ္စမတ်လက်ဆောင်ပေါ့ဗျာ”

ဟစ်ချ်ကော့လက်ရွေးစင်ဝတ္ထု

ထိုက်ဆိုင်သမျှထို့ဒုက္ခ

ALFRED HITCHCOCK's ၄-
CAROLL MAYERS ၎်
"A WORD FOR WTREPIDITY"

ထိုညနေသတင်းစာသာ ကျွန်တော်မဝယ်ပါကဤကိစ္စဖြစ်
လာလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု သင်တို့ပြောကြပါလိမ့်မည်။ ပဟေဠိဉာဏ်
စမ်းကိုလည်း ကျွန်တော်စိတ်မပါတပါမဖြေခဲ့လျှင် ကျွန်တော်တွဲဖော်
တွဲဖက်ဟောင်းဝီးပီးတာကလည်း ထိုဓာတ်ပုံကိုမမြင်ခဲ့လျှင် မည်သို့
မဖြစ်မည်မဟုတ်။ ယခုတော့ကျွန်တော်ပဟေဠိကိုဖြေခဲ့သည်။ သူက
ဓာတ်ပုံကိုမြင်ခဲ့သည်။ သို့ဖြင့်အချစ်ကြီး စတင်ဖြစ်ခဲ့ပါတော့သည်။

တစ်ညတော့အချိန်ကုန်စေရန် ကျွန်တော်တို့မှာဘိုးလိန်း
ဘစားခြင်း၊ နောက်ပြောင်ခြင်း ကောင်မလေးများနှင့်ပတ်သက်၍
တစ်ခုခုကိုလုပ်တတ်ကြသည်။ ထိုညစာကို နောက်ကျမှစားပြီး
နောက်ဟောင်းဝီးက သူ၏လက်ရှိအကြိုက်ကိုပြောပါသည်။

“စားပွဲထိုးမလေးကပြောတယ်ကွ. . သူ့မှာတကယ့်လူမှု
ရေးပြေပြစ်တဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရနေပြီတဲ့ လင်နီ”

ကျွန်တော်တို့၏ စားပွဲထိုးမလေးမှာ လိုအပ်သောအချိုးအ
စားရှိသည့် လူကောင်ထွားထွား၊ ဆံပင်နီနီနှင့်ဖြစ်သည်။ သူမ၏
မိတ်ဆွေမှာ သူမကဲ့သို့ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ရှိက သူတို့၏လူမှုရေး
ခွာမှာအတော်ပင် လန့်စရာကောင်းပေလိမ့်မည်။ လောလောဆယ်
တွင်ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ပေါင်း ငွေကြေးအခြေအနေမှာအ
ဘော်ဆိုးလျက်ရှိသည်။

ဖော်မွန်စာပေ

“စိတ်လျော့လိုက် သူငယ်ချင်း. . တို့မှာငွေရှိမှ ကောင်မလေးတွေကပ်တာ မင်းသိသားနဲ့”

ဟောင်းစီးက ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ပြသည်။

“တို့မှာ တစ်ရာလောက်ကျန်သေးသားပဲ”

“အေး. . ငါကတော့ ပုံမှန်စားသောက်ချင်တယ်ကွ. . မင်းဦးလေးဆီက သွားမညစ်ရင်တော့ အပျော်ကိစ္စကိုမေ့ထားလိုက်. . ငွေတစ်ရာဆိုတာ ခဏလေးကုန်သွားမှာ”

ဟောင်းစီးမျက်မှောင်ကြုံ သွားသည်။ ကျွန်တော်ဂရုမစိုက်ပါ။ သူ့ဦးလေးဖရက်မှာ ကမ်းရိုးတန်းဒေသတစ်လျှောက်ကျွန်တော်တို့အလုပ်များမှ ကျေနပ်လောက်သည့် ကိန်းဂဏန်းများရခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ အလုပ်များစွာရှိပါသည်။ ထုတ်ဝေသူက အကျိုးမခံစားရပဲ မဂ္ဂဇင်းများဖြန့်ဝေခြင်း စက်ရုံမရှိပဲထွက်လာမည့်ဒါန်းပြားများ ရောင်းချခြင်း။ လှူစရာမရှိပဲ ရံပုံငွေကောက်ခံခြင်းတို့ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့၏လုပ်ရပ်အချို့ကို သိသွားကြ၍ကျွန်တော်တို့မှာငွေထပ်မရှာနိုင်ပဲ အရှေ့ပိုင်းသို့ပြေးခဲ့ကြရသည်။ ဤအချိန်တွင်မှ ဟောင်စီး၏ဦးလေးနှင့် ပတ်သက်ခဲ့ရသည်။ ဟောင်းစီးမှာ ကျွန်တော်နှင့်အဖွဲ့ကျချိန်မှစ၍ သူ့ဆွေမိုးအကြောင်းတစ်ခွန်းစနစ်ခွန်းစသောပြောဖူးခဲ့သည်။ ထိုဦးလေးမှာမူဆိုးဖို၊ စာရင်းကိုင်ဟောင်းဖြစ်သည်။ ငွေကြေးစုဆောင်းနိုင်ဟန်ရှိပြီး သံပဏိမြို့တွင် ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်နေခဲ့သည်။ ၎င်းနှင့်ပတ်သက်ရမည့် အရေးကိုပယ်ချခဲ့သည်။

ကျွန်တော်ကတော့ မလျော့သေးပါ။ ဥပဒေနှင့်လွတ်ရာသို့ ကျွန်တော်တို့က နိုင်ငံအနှံ့ရှောင်ပြေးနေစဉ် ဟောင်စီးမူးနေသည့် တစ်ည၌သူ့ဦးလေးရှိရာ မြို့သို့ခေတ္တဝင်ရန်သဘောတူခဲ့သည်။ သို့သော်မနက်ရောက်၍ အမူးပျယ်သည့်အခါ ဟောင်စီးကမူလအစီအစဉ်ကိုလက်မခံတော့။

“မေ့ပစ်လိုက်တော့ လင်နီ. . အရင်ကငါပြောဖူးသားပဲ. . ငါ့ကိုသူနှိမ်တယ်ဆိုတာ. . သူ့ဆီကခြူးတစ်ပြားမှ ရမှာမဟုတ်ဘူး. . ဒီမြို့ကထွက်သွားရရင် ငါသိပ်ပျော်မှာပဲ”

“မင်းငတ်ပဲ. . တို့ဒီမြို့ကိုရောက်နေပြီးမှတော့. . .”

“မေ့လိုက်စမ်းပါ. . တို့တစ်ခြားနည်းနဲ့ ငွေရှာလိုရပါတယ်. . သူ့မှာငွေတွေအများကြီး ရှိတယ်လို့ငါတစ်ခါမှ မပြောဖူးဘူး”

“ကဲ. . ကဲ. . မင်းကဆရာပါပဲ. . တို့ပိုက်ဆံထပ်မရခင် ဇိမ်ယူကြတာပေါ့. . ”

“ဒါကောင်းတယ်. . နှစ်ရက်လောက်ကတော့ တို့သေမသွားနိုင်ပါဘူး”

သို့ဖြင့်ကျွန်တော်က သတင်းစာဝယ်လိုက်သည်။ အခန်းပြန်လာပြီး သတင်းစာကိုတစ်ဝက်ခွဲ၍ ဟောင်းစီးအားပေးသည်။ ကျွန်တော်ယူလိုက်သည့် စာမျက်နှာများတွင်စိတ်ဝင်စားစရာမရှိ။ ဒေသခံအားကစားပြိုင်ပွဲများ ကျွန်တော်ဖတ်ခဲ့လှသည့် ရုပ်ပြများသာပါသည်။ နောက်ဆုံးတော့ စာဖြည့်ပပေဋိဉာဏ်စမ်းကို ဖြေနေလိုက်သည်။ ဤအလုပ်တွင် ကျွန်တော်မကျွမ်းကျင်သော်လည်း ယခုတော့အတော်ဖြေနိုင်နေသည်။ စာလုံးတစ်လုံးရောက်ကာမှတစ်သွားသည်။

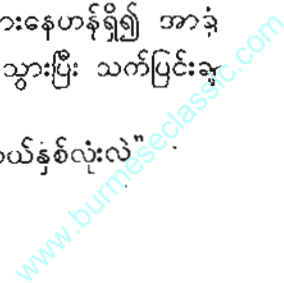
“သတ္တိရှိခြင်းဆိုတာရဲ့ နောက်အဓိပ္ပါယ်တစ်ခုက ဘာလဲကွ”

“ဟင်. . .”

“သတ္တိရှိခြင်းရဲ့ နောက်စကားလုံးတစ်မျိုး”

သူကသတင်းတစ်ပုဒ်ကို စိတ်ဝင်စားနေဟန်ရှိ၍ အာနုပြတ်သွားသဖြင့် စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်သွားပြီး သက်ပြင်းချသည်။

“အများကြီးရှိတာပဲ. . စာလုံးကဘယ်နှစ်လုံးလဲ”

“ကျွန်တော်က ပြောပြလိုက်သည်။ သူကအတန်ကြာစဉ်း စားသည်။”

“ရဲရင့်ခြင်းကွာ... ဘယ်နှယ်လဲ”

ကျွန်တော်က စာလုံးကိုဖြည့်ကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ်... နောက်တစ်ခုက...”

ဟောင်းဝီးက စိတ်တိုစွာလက်ရမ်း၍ ကားသည်။

“မင်းရဲ့ ဟာတွေ ထားလိုက်စမ်း”

သူဖတ်နေသည့်စာမျက်နှာကို ထိုးပြသည်။

“ဒီမှာကြည့်စမ်း... တို့မှာငွေတစ်ထောင် နှစ်ထောင် လောက်နဲ့ရဲတွေကို ရှောင်နေရတာ... ဂျွန်မိုက်ကယ်ကြီးကတော့... ကောင်မတစ်ကောင်ကို ငွေတွေတစ်ထောကြီးနဲ့ ကြွေးနေတာ”

သတင်းစာ၏သုံးကော်လံစာ ဓာတ်ပုံထဲတွင်ပြီးနေသည့် လူကောင်ထွားထွားတစ်ဦးက မိန်းမချောတစ်ဦး၏လည်ပင်းတွင် ဆွဲကြိုးဆွဲပေးနေပုံဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က မျက်မှန်ကိုဖုန်ပြန်သုတ် ပြီးဖတ်ကြည့်သည်။

(မိန်းမလှတစ်ဦးအတွက် ကစားစရာများ- အခွန်ရှောင် လွှဲမှုကိုရင်ဆိုင်ရတော့မည်ကို ဝရုမစိုက်သည့်အလား... ဒေသခံ စီးပွားရေးစွန့်စားသူ ဂျွန်မိုက်ကယ်၊ သူ၏နောက်ဆုံးတွေ့ရှိချက်မှာ မနက်ဖြန်ညအလှူပွဲရန်ပုံငွေကပွဲ၏ “ကွင်း”ဖြစ်သူစွဲချယ်ရီလာ ကင်းအားအမှတ်တ လက်ဆောင်များပေးခဲ့သည်။)

ဂျွန်မိုက်ကယ်ကြီး၏ အမည်ကိုကျွန်တော်မှတ်မိမည်ကို ဟောင်းဝီးသိသည်။ သတင်းစာကျေးဇူးကြောင့် ၎င်းအားဤဒေသရှိ လူအားလုံးသိကြဖွယ်ရှိသည်။ သတင်းစာဓာတ်ပုံ အောက်ရှိစာ ကြောင်းက၎င်းအား အပျော်အပါးလုပ်ငန်းများ လုပ်သူဟုဆိုထား သည်။ ကောလဟာလအရမူ လောင်းကစားပွဲ၊ မူးယစ်ဆေးဝါး အပျော်မယ်စသည့် မြေအောက်လောကီကိစ္စများနှင့် ဆက်နွယ်နေ

ကြောင်းသိထားကြသည်။ ၎င်းအားအစိုးရနှင့် ပြည်နယ်အဖွဲ့အမည် များကစုံစမ်းထောက်လှမ်းကြသော်လည်း ခြေရာခံမိကြ၊ နောက် ဆုံးတွင်ဝါရှင်တန်မှ အခွန်ဌာနကသူ့အား အခွန်တိမ်းရှောင်မှုနှင့် ချည်မိကြသည်။ သို့သော်ဓာတ်ပုံထဲမှ သူ၏ပုံအရသူ့မှာအိပ်မပျော် စားမဝင်ဖြစ်ပုံမရပါ။

“ဒီတော့သူက အတော်အဆင်ပြေနေပြီပေါ့၊ တို့အားလုံး အောင်မြင်မှုကြီး တစ်ခုကိုရဖို့မလွယ်ဘူး”

ကျွန်တော်ကသတင်းစာကို ပြန်ပေးလိုက်သည်။

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် သေချာတာတစ်ခုတော့ရှိ တယ်... ဆွဲကြိုးကအစစ်ဖြစ်ပုံရတယ်... ဒေါ်လာရှစ်ထောင်တစ် သောင်းလောက်တန်လိမ့်မယ်... နားဆွဲကလည်း တစ်မျိုးတစ်စား ထဲဆိုတာ သတိပြုမိလား”

ကျွန်တော်က သူ့စိတ်လှုပ်ရှားနေမှုကို ချွေးသိပ်ရသည်။

“ငါကတော့ အမျိုးသမီးရဲ့အကျိုးကိုပဲ သဘောကျတယ်”

ဟောင်းဝီးက သူ၏ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စနယ် ဓာတ်ပုံကို ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်က ပဟေဠိကိုပြန်ဖြေနေသည်။ ဆယ်မိနစ်မျှကြာသည်ပမာ သူကသတင်းစာကိုချသည်။ ကြွေးကြော် လိုက်သည်။

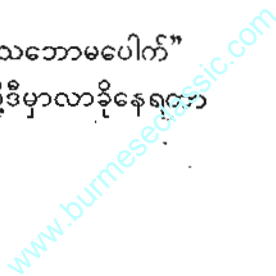
“ဒါပဲကွ”

“ဟင်... ဘာလဲ”

“ရဲရင့်ခြင်းဆိုတာလေ... တို့ရဲရင့်မှဖြစ်ကြမယ်... ဒါမှ မဟုတ်ရင် တို့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အသေးအဖွဲ့သမားလေးတွေပဲ ဖြစ်နေမယ်”

ကျွန်တော့်မှာ သူ့ဆိုလိုချက်ကို သိပ်သဘောမပေါက်”

“အသေးအဖွဲ့လုပ်နေရလို့လည်း တို့ဒီမှာလာခိုနေရတာ လင်နီ”

ဟောင်ဝီးကကိုယ်ကို ရှေ့ညွှတ်သည်။ သူ့မျက်နှာထားက တစ်ခုခုကို သိမြင်နေသလိုတည်ငြိမ်လှသည်။ သံတင်းစာကိုပြန် ကောက်ကိုင်သည်။

“တို့လုပ်သင့်တာက တကယ့်အဆီအနှစ်ကိုကွ. . မိုက်ကယ် သဒ္ဓါပေါက်လိုက်တဲ့ စိန်တွေကိုပေါလေ”

ကျွန်တော့်မှာခပ်ရေးရေးသာ သဘောပေါက်သေးသည်။ မရေရာခြင်းက စွဲဆောင်မှုသိပ်မရှိ။ ကျွန်တော်ကဟောင်ဝီးကိုစိုက် ကြည့်လိုက်သည်။

“စိန်ဆွဲကြိုးကို ဖြတ်ခုတ်မယ်လို့ဆိုလိုတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ယူပြီးပြန်ထုလိုက်မယ်. . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ဟောင်ဝီးက ယုံကြည်စိတ်ချပုံနှင့် ပြုံးလျက်ရှိသည်။

“မဒီကြီးက မနက်ဖြန်ကပွဲမှာ အဲဒီစိန်ဆွဲကြိုးနဲ့နားဆွဲကို ဝတ်လာမှာသေချာတယ်. . တို့ဒေါ်လာတစ်သောင်းခွဲလောက် ရနိုင် တယ်. . ဒါမျိုးတို့ဘယ်တော့မှ ကြိုတော့မှာမဟုတ်ဘူးကွ”

ကျွန်တော့်ခေါင်းမှာ ခြာခြာလည်လျက်ရှိသည်။

“ဘုရားရေး. . လူတစ်ရာလောက်ရှိတဲ့ ကပွဲကြားကတို့ဘယ် လိုလွတ်နိုင်မှာလဲ”

ဟောင်ဝီးကခေါင်းရမ်းသည်။

“ကပွဲပြီးမှလုပ်မှာ. . . အဲဒီငတိမဟာ မိုက်ကယ်ရဲ့နောက် ဆုံးပေါ်ဖြစ်မယ်. ကပွဲပြီးရင်သူ့ကိုအိမ်လိုက်ပို့မှာပဲ. . နောက်. . ကျေးဇူးတင်တဲ့အနေနဲ့ သူ့အခန်းခေါ်ပြီးငနဲကြီးကို. . . အဲ. . . ပြုစုလိမ့်မယ်. . အဲဒီလိုနှစ်ယောက်ထဲ ရှိတဲ့အချိန်အထိ တို့စောင့်ရ မယ်ဟုတ်ပြီလား”

“တို့ကအင်အားစိုက်ရတဲ့ ဓားပြတိုက်တာမျိုးလုပ်မှမလုပ်

ဖူးခဲ့ပဲ”

“ပုံစံပြောင်းတာပေါ့ကွာ. . ရဲရင့်မှုကိုပိုအသုံးပြုတာပေါ့”

“မင်းကြောင်တာပဲ ဟောင်ဝီး. . မင်းပြောသလိုပစ္စည်းကို တို့ရပြီးလစ်ပြေးနိုင်ပြီ ဆိုပါတော့. . မိုက်ကယ်ကဒီအတိုင်းငြိမ်ခဲမတဲ့ လား. . သူ့မှာလက်ဝေခဲလက်မရွံ့တွေက တို့ကိုလိုက်သတ်လိမ့်မယ်”

“ငါတော့မထင်ဘူး. . ဒီပစ္စည်းဟာတို့အတွက် ဧရာမကြီး ဖြစ်နေပေမယ့်. . မိုက်ကယ်ကြီးအတွက်တော့ ပင်လယ်ကမ်းစပ်က သဲတစ်ပွင့်လောက်ပဲဖြစ်လိမ့်မယ်။ နောက်တစ်ချက်က လောလော ဆယ်သူ့မှာအစိုးရနဲ့ ငြိနေတာမို့ဒီလိုအကြမ်းပတမ်းမျိုး လုပ်မယ် မဟုတ်ဘူး”

ဟောင်ဝီးက ခပ်တိုးတိုးရယ်လိုက်သည်။

“တို့ယူလို့ရမှာပါကွာ”

ဤကိစ္စအတွက် လုပ်စရာကများလှသည်။ ကျွန်တော်က တတ်နိုင်သမျှတွေးကြည့်သည်။ မိုက်ကယ်၏စပယ်ယာကြီး ဘယ်မှာ နေသနည်း။ အခန်းထဲသို့ဘယ်လိုဝင်မည်နည်း။ မိုက်ကယ်ပေးလာ အောင်မည်သည့် လက်နက်ကိုဆောင်ရမည်နည်း. . ပစ္စည်းကိုရ သည်နှင့်မည်သို့လုပ်ရမည်နည်း. .

ဟောင်ဝီး၏ဖြေရှင်းချက်ကတော့ သပ်ယပ်လှသည်။ ချယ် ခိုလာကင်းကဲ့သို့ ထင်ရှားသူမှာသူမ၏ကိုယ်အတိုင်းအတာကို သိနိုင် လောက်သလို၊ သူမလိပ်စာကိုလည်း လူအတော်များများသိကြလိမ့် မည်။ အခန်းထဲဝင်ရန်ကမူ စောရသော(သို့မဟုတ်)ပလတ်စတစ် ပြားကလေးသုံးရမည်။ လက်နက်အတွက် မည်သည့်အပေါင်ဆိုင်က ဆိုခြောက်လုံးပြုစုတစ်လက်တော့ ခိုးရနိုင်သည်။ ကျည်ဆံကို အားကစားစတိုးဆိုင်မှ ရနိုင်မည်။ ထို့နောက်“ငှားလာမည့်”ကားကို ကျွန်တော်မောင်းပြီး ဟောင်ဝီးမှာကားမမောင်းတတ်။ နောက်မှ သူ့မလိုက်မီ မြို့မှဝေးရာသို့ထွက်ပြေးရန်ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော်အရှုံးပေးပြီး သက်ပြင်းချလိုက်
သည်။

“ကောင်းပြီ. . . တို့ကြိုးစားကြည့်သေးတာပေါ့. . . ခုထိ
တော့ရှုံးမိုက်တဲ့အလုပ်လို့ ထင်နေတုံးပဲ”

“စိတ်အေးအေးထားစမ်းပါ လင်နီရာ. . . မင်းခေါင်းတွေ
ဖြူကုန်လိမ့်မယ်”

“သက်ဆိုးရှည်ပါစေလို့ပဲ မျှော်လင့်ရမှာပဲ”

ကျွန်တော်က အိပ်ရာဝင်ခဲ့သော်လည်း အိပ်မပျော်နိုင်ပါ။

သို့သော်နောက်တစ်နေ့တွင်တော့ ဟောင်းဝီး၏ကိုယ်ကိုယ်
ကိုစိတ်ချယုံကြည်မှုက ကျွန်တော့်ကိုကူးစက်လာသည်။ နေ့လည်
ဆယ်တစ်နာရီခန့်တွင် သူ့အပြင်ထွက်သွားပြီး အသားညှပ်ပေါင်မုန့်
အိတ်တစ်လုံး၊ ဝိစကီပုလင်း၊ အပြုံးတစ်ရပ်နှင့် မွန်းလွဲတစ်နာရီခန့်
တွင်ပြန်ရောက်လာသည်။ အပြုံးကမူ သူ့ခါးကြားမှ (. . . ၃၂)ခြောက်
လုံးဖြူ၊ ခေါင်းထဲမှဆွယ်ရီလာကင်း၏ လိပ်စာတို့ကြောင့်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့က တစ်နေ့လုံးအရက်သောက်ရင်း စိတ်တွက်
တွက်ကာအချိန်ကိုကုန်ဆုံးစေခဲ့သည်။ ညဆယ်နာရီတွင် အပြင်ထွက်
ကာကောင်းကောင်းစားပြီး နောက်ထပ်အချိန်နှစ်နာရီဖြုန်းရန်
အခန်းသို့ပြန်ခဲ့သည်။ သန်းခေါင်ယံအချိန်တွင်တော့ ချယ်ရီလာ
ကင်း၏အခန်းသို့ ဖုံးဆက်ကြည့်သည်။ ဖုန်းကိုင်မှုမရှိမှ “ရဲရင့်သော
စစ်ဆင်ရေးကိုစရန်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ပထမခြေလှမ်းကတော့ နမိတ်ကောင်းကောင်းနှင့်ပြီးခဲ့
သည်။ နှစ်လမ်းမျှအကွာတွင် စက်အားကောင်းပုံရသည့်ကားတစ်စီး
ကိုသော့တန်းလန်းနှင့် တွေ့ရသည်။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင်ကား
ရပ်ခဲ့ရာက ကွက်လပ်သာကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ပစ်မှတ်
မှာမြို့အနောက်ခြမ်းရှိ တိုက်ကြီးတစ်လုံးဖြစ်သည်။ တိုက်စောင့်ခို
သော်လည်း ဟောင်းဝီးကစုံစမ်းပြီးသည့်အလျောက် နောက်ဖေးရှိ

တစ်ညလုံးသုံးနိုင်သော ဝန်ထမ်းများသုံးသည့် ဓာတ်လှေခါးနှင့်
ပထမထပ်သို့တက်ခဲ့ကြသည်။ ချယ်ရီ၏အခန်းထဲသို့မူ ဟောင်းဝီး
၏ပလတ်စတစ်ပြားကလေးက အကူအညီနှင့်ဝင်ခဲ့နိုင်သည်။

အထဲသို့ရောက်သည်အခါ စောင့်ရှံသာရှိတော့သည်။ ကျွန်
တော်တို့၏သားကောင်များ ဝင်လာသည်အခါကြိုတင်သတိပေးသ
လိုမဖြစ်စေရန် ဆေးလိပ်မသောက်၊ မီးကိုလည်းဖွင့်မထား၊ မကြာမီ
ကျွန်တော်ကထရပ်လိုက်သည်။ အပိုဆုကြေးအဖြစ် အလွယ်တကူ
ထားသောပိုက်ဆံနှင့် အခြားအဖိုးတန်ပစ္စည်းကို ရှာကြည့်သည်။

“ခေါက်ထားလိုက်စမ်းကွာ. . . တို့ကရရာယူတဲ့သူခိုးတွေ
မှမဟုတ်ပဲ”

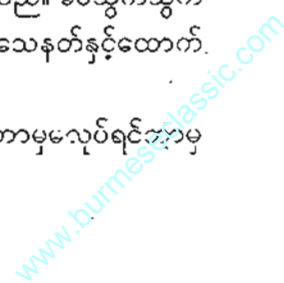
ဟောင်းဝီးကအမိန့်ထုတ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်ကပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ အချိန်က တဖြည်းဖြည်း
ကုန်လာသည်။ အတွေးကြွယ်မိသည်။ ဟောင်းဝီး၏တွက်ဆချက်များ
မှန်ပါ့မလား. . . မိုက်ကယ်ကကော ချယ်ရီ၏ပြုစုမှုခံရန်ပါလာမည်
လော. . . မိုက်ကယ်သာပါမလာပါက ပို၍လွယ်ကူပေလိမ့်မည်။

သော့အိမ်ထဲ သော့တံထည့်သံကြောင့် အတွေးကပြတ်သွား
သည်။ ဟောင်းဝီးကတံခါးဖွင့်လျှင် တံခါးရွက်နောက်သို့ရောက်သွား
မည်။ နံရံသို့ပြေးကပ်ရပ်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ဘေးတွင်
ကပ်ရပ်သည်။ တံခါးကဖွင့်သွားသည်။ မီးခလုတ်ဖွင့်သည်။ မိုက်
ကယ်နှင့်အမျိုးသမီးတို့ဝင်လာသည်။

ရုတ်တရက် မီးလင်းမှုကမျက်လုံးများပြာသွားသော်လည်း
ဟောင်းဝီးကမျက်လုံးကျင့်သား ခပ်မြန်မြန်ရခဲ့သည်။ ခပ်သွက်သွက်
ရွေးသို့တိုးရပ်ပြီး မိုက်ကယ်၏နောက်ကျောသို့ သေနတ်နှင့်ထောက်
လိုက်သည်။

“နှစ်ယောက်စလုံး ငြိမ်ငြိမ်နေကြ. . . ဘာမှမလုပ်ရင်ဘာမှ
မဖြစ်ဘူး”

ချယ်ရီမှာ အသက်ပြင်းပြင်းတစ်ချက်ရှူပြီး တုန်ရင်နေသည်။ သေနတ်ကိုစိုက်ကြည့်ရင်း ပါးစပ်က(ဝ)လုံးလေးလိုဖြစ်နေသည်။ မိုက်ကယ်မှာ တောင့်ကနဲဖြစ်သွားပြီး အံ့ကြိတ်ထားသည်မှ အဝစိတ်လှုပ်ရှားပုံမပြပဲ ရှေ့သို့သာကြည့်နေသည်။

ချယ်ရီတွင်ဆွဲကြိုးကော နားဆွဲပါ။ ပါမပါ-ကျွန်တော်က ကြည့်သည်။ ပါကြောင်းဟောင်းဝီးပါ သတိပြုမိသည်။ သူကကျွန်တော်ကိုခေါင်းဆတ်ပြသည်။

ပစ္စည်းများကို ချယ်ရီကကြောက်လန့်နေဆဲရှိသည့်တိုင် အသာတကြည်ပေးသည်။ မိုက်ကယ်ကကျွန်တော်အား ခံစားမှုလုံးဝ ဖော်မပြသည့်နှင့်ကြည့်ကာ အံ့ကြိတ်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားတို့အမှားကြီးတစ်ခုကို လုပ်လိုက်ပြီမစ္စတာ”
ဟောင်းဝီးကလှောင်ပြီး ပြုံးပြသည်။

“ဒါကတော့ ကျွန်တော်တို့အပြတ်ပြောလို့ မရပါဘူးလေ”
ဟောင်းဝီးက မိုက်ကယ်၏ခေါင်းနောက်သို့ သေနတ်ဒင်နှင့်ထုချလိုက်သည်။ မိုက်ကယ်ခွေကျသွားသည်။

ချယ်ရီကတစ်ချက်ညည်းပြီး ဟောင်းဝီးထံမှဆတ်ခနဲခွာရသည်။

“ဆောရီးပဲ အချစ်ကလေး.. တို့ဒီမှာဆက်နေပြီး မင်းထံ
ချော့ချင်ပါတယ်.. ဒါပေမယ့်အချိန်ကမရှိဘူး”

သူကသူမအား အဝတ်ဘီရိုကဲ့သို့သွင်းကာ သော့ပိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ဆွဲခေါ်သည်။

“ကဲ-သူငယ်ချင်း.. လစ်ကြစို့မြန်မြန်”

ကျွန်တော့်တို့က မီးဘေးလှေခါးမှဆင်းကြသည်။ တွေ့တော်ခြေထောက်တို့မှာ သာခွေယိုင်ဖြစ်နေသည်။ တိုက်ကြီးမှ ထွက်လာစဉ် ခလုတ်တိုက်လဲတော့သည်။ ခေါင်းကမနာသော်လည်း မျက်မှန်၏မှန်နှစ်ဘက်လုံးက ကွဲသွားသည်။ ဟောင်းဝီးကကျွန်တော်

ကိုဆွဲထူသည်။

“ရတယ်နော်”

“ရပါတယ်.. ဒါပေမယ့်မင်းအတွက် ကားမောင်းပေးမယ့် လူတော့မရှိတော့ဘူး”

သူကတီးတိုးဆဲသည်။ မျက်မှန်မပါပါက ကျွန်တော်ကား မောင်း၍မဖြစ်တော့ပါ။

“ကဲ-ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“မသိဘူး.. စဉ်းစားဦးမယ်”

“မင်းစဉ်းစားနေတုန်း.. မိုက်ကယ်သတိရလာလိမ့်မယ်”

“ငါသိတယ်.. သိတယ်.. တို့လစ်မှဖြစ်ပေမယ့်..

ဘတ်(စ်)ကားတို့ဘာတို့နဲ့ သွားရင်အန္တရာယ်ရှိတယ်.. ကားသမား အမှတ်မိနိုင်တယ်.. ရထားတို့၊ လေယာဉ်တို့နဲ့ဆိုလည်း.. .”

ကျွန်တော်က တားလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့သွားနေနိုင် ညှဉ်းနေရာအတွက် ကျွန်တော်တွင်အဖြေရှိသည်။ ဟောင်းဝီးက တော့ငြင်းလိမ့်မယ်.. သို့သော် ယခုအခြေအနေမျိုးတွင် သူလက်ခံ ရပါမည်။

“မင်းဦးလေးဆီသွားတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

သူကကျွန်တော့်ကို ဆတ်ခနဲခပ်တင်းတင်းကြည့်သည်။

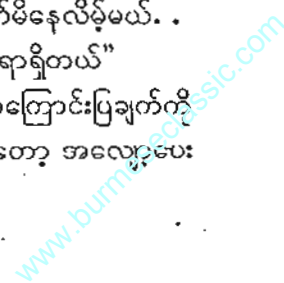
“မသွားဘူး.. မသွားဘူးလို့ ငါပြောခဲ့သားပဲ”

“ခေါက်ထားလိုက်စမ်း ဟောင်းဝီး.. တို့ဒီအတိုင်းရပ်နေ

ဦးမရဘူး.. ဒီနေရာကခွာပြီး ရွာမတွေ့နိုင်တဲ့နေရာမှာ ခိုရမယ်.. တို့အခန်းကိုလည်း ပြန်လို့မရဘူး.. တို့ဒီမှာနေတာ လူတွေအများ ကြီးမြင်တယ်.. တို့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်တောင် မှတ်မိနေလိမ့်မယ်.. မင်းဦးလေးနေရာပဲ တို့အတွက်ပုန်းနေလို့ ရစရာရှိတယ်”

သူကအတန်ကြာပင် ကျွန်တော်၏အကြောင်းပြချက်ကို အသည်းအသန်စဉ်းစားနေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ အလေ့အထ ပြောင်း

ထိုက်သည်။

ဟောင်းဝီး၏ဦးလေးအိမ်မှာ ဤအပိုင်း၌ပင်ရှိသည်။ လမ်းရှစ်လမ်းအကွာမျှရှိ ဘန်ဂလိုလေးတစ်လုံးဖြစ်သည်။ အိမ်သို့ကျွန်တော်တို့ ချောချောမောမောရောက်သွားသည်။ ညဉ့်နက်ပြီဖြစ်သော်လည်း အိမ်ရှေ့ခန်းမီးကလင်းနေသည်။ ဟောင်းဝီးကလူခေါ်ခေါင်းလောင်းခလုတ်ကိုနှိပ်သည်။ သံကြိုးတန်းလန်းနှင့် တံခါးဟလာသည်အခါသူက “လုပ်ပြုံး” ပြုံးထားသည်။

“ကျွန်တော်ပါဦးလေး. . . ဟောင်းဝီးပါ”

ကျွန်တော်က ဟောင်းဝီး၏ပခုံးကိုကျော်၍ ကြည့်သည်။ ဦးလေးဖရက်မှာ ဆံပင်ဖြူဖြူပါးပါး တစ်သက်လုံးစာရင် စာအုပ်ပေါ်တွင်သာ ကုန်းနေသည်။ လက်ပြင်းကုန်းနေသည်။ သူကသူတူအားမှတ်မိသွားသော်လည်း တံခါးသံကြိုးဖြုတ်ရန် မလှုပ်ပါ။

“တံခါးဖွင့်ပါဦး. . . ဦးလေးရာ”

ဟောင်းဝီးက တံခါးကိုဖိတွန်းရင်း အပြုံးကတော့လျော့လာသည်။

အဖိုးကြီးကတွန့်ဆုတ်ဆုတ်နှင့် သံကြိုးဖြုတ်ပေးသည်။

“ခုလိုမိုးချုပ်မှ ဘာလုပ်တာလဲကွ”

ဟောင်းဝီးကမထူးခြားသလို ဘာမှမပြောပဲအထဲသို့ဝင်သည်။ ဧည့်ခန်းဒေါင့်တွင် စားပွဲတင်မီးထွန်းထားသည့် စားပွဲတစ်လုံး၊ ကုလားထိုင်တစ်လုံး၊ ဖိုင်တွဲဘီရိုတစ်လုံးရှိကြောင်း ကျွန်တော် သတိပြုမိသည်။

“လင်နီ. . . ဒါငါ့ဦးလေးဖရက်တဲ့. . . ဦးလေးသူကလင်နီမားကပ်. . . ကျွန်တော်တို့ဒီဖြူက ဖြတ်သွားတုန်း. . . ”

“ဘာသဘောလဲ ဟောင်းဝီး. . . ငါ့ကိုလာမရှုပ်နဲ့. . . မင်းတို့ပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်လာပြီ မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်. . . ”

“ခုလိုအချိန်မျိုးမှာ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘဲ မင်းမလာဘူး”

ဖော်မွန်စာပေ

ဆိုတာတို့သိတယ်. . . ကဲ. . . ဘာကိုစွဲလဲ”

“ဟုတ်တယ်. . . ကျွန်တော်တို့ဒုက္ခရောက်လာလို့ ခဏပဲနေမှာ”

ဟောင်းဝီး၏မျက်နှာထားက မာသလောက်၊ ဦးလေးဖရက်ကလည်းမပျော့ပါ။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး. . . ဒါငှားတဲ့အခန်းမဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော်တို့ ဖာသာနေလို့ဖြစ်အောင်နေပါမယ်”

“ငါ့မှာအလုပ်ရှိတယ်ကွ”

အဖိုးကြီးက စားပွဲဆီသို့လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ခုအိမ်မှာလုပ်စရာ ကိစ္စတစ်ခုကိုလုပ်နေတာ ဧည့်သည်တွေလာတတ်တယ်”

“လာပါစေပေါ့. . . ကျွန်တော်တို့ရှောင်နေမှာပါ”

“မဖြစ်ဘူး”

ဟောင်းဝီးကပြုံး၍ ကုတ်အင်္ကျီကိုအသာဖယ်ကာ ခါးကြားမှသေနတ်ကိုမြင်သာအောင်ပြသည်။

“ဖြစ်ပါတယ်နော် ဦးလေး”

သေနတ်ကိုမြင်၍ ဖရက်မှာမမာနိုင်တော့ စားပွဲဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး တောင့်တောင့်ကြီးထိုင်နေသည်။

ဦးလေးက. . . အချိန်ပတော်ကြီးမှ အလုပ်လုပ်နေတာလား”

ဟောင်းဝီး၏ အသံကအောင်မြင်မှုဖြင့် ပေါ့ပါးနေသည်။

“အေး. . . ”

“ဒါဆိုလည်းလုပ်ပါ. . . နောက်မှပြောကြဆိုကြတာပေါ့” အဖိုးကြီးက သဘောပေါက်သွားဟန်တူသည်။ သူ၏စာခင်းစာအုပ်များဘက်သို့ လှည့်သွားသည်။ ဟောင်းဝီးကဆိုဖာပေါ်လှဲလိုက်သည်။

“ပစ္စည်းတွေ ကြည့်ကြရအောင် လင်နီ”

ဖော်မွန်စာပေ

ကျွန်တော်က ဆွဲကြီးနှင့် နားဆွဲကို ထုတ်လိုက်သည်။ မီး
ရောင်ထဲတွင် တစ်ပြောင်ပြောင် တစ်လက်လက်ရှိနေသည်။ ဟောင်း
ဝိုးကြောင့်ဟု ကျွန်တော်ဝန်ခံရပါမည်။ ဦးလေးဖရက်က အလုပ်လုပ်
နေစဉ် ကျွန်တော်တို့ကလည်း စိတ်ကူးယဉ်နေရာ မိနစ်လေးဆယ်မျှ
ကြာသွားသည်။ ထို့နောက်လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံမြည်လာသည်။

ဟောင်းဝိုးမှာ တောင့်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ဦးလေးဖရက်အား
စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်သည်။ ဦးလေးဖရက်က လက်ဆန့်ဖြန့်ပြသည်။

“ငါပြောသားပဲ. . အလုပ်အပ်တဲ့လူတွေ လာတတ်တယ်ဆို
တာ”

“ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ. . ဟုတ်လား”

ဟောင်းဝိုးက အဖြေမစောင့်တော့. . ကျွန်တော်အားအ
ချက်ပြုသည်။

“အိပ်ခန်းထဲဝင်”

ကျွန်တော်တို့က ကပ်လျက်အခန်းထဲသို့ ဝင်ပြီးတံခါးပိတ်
ထားလိုက်သည်။ ဤသည်မှာ ထိုညအတွက်ကျွန်တော်တို့၏ ပညာ
မပါသောအမှားဟု သင်တို့ပြောကြပါလိမ့်မည်။ အခန်းထဲတွင်
ပြုတင်းပေါက် တစ်ပေါက်မှလွဲ၍ ထွက်ပေါက်မရှိ၍ဖြစ်သည်။ ထို
ပြုတင်းပေါက်ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ဖျက်ရန်အချိန်မရပါ။ အချိန်ရ
ပါကငါးမိနစ်မပြည့်မီ ထွက်ပေါက်(၁၂)ပေါက်မျှ ကျွန်တော်တို့
ထောက်နိုင်ပါသည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှ တီးတိုးစကားပြောသံများသာ ကြားနေရ
သည်။ ထို့နောက်တံခါးက ဝန်းကနဲပွင့်သွားကာ မျက်နှာထားတင်း
တင်း၊ ဗလကောင်းကောင်းလူနှစ်ယောက်ဝင်လာသည်။ သူတို့
နောက်တွင်တော့ မှဲပြုံးလေးနှင့်ဂျွန်မိုက်ကယ်ကြီး။

“ရေခဲလေးတွေကိုသာ ယူလိုက်ပါကောင်လေးတွေ. .
စာရင်းစာအုပ်အသစ်တော့ ငါပဲယူလာခဲ့မယ်”

ဖော်မွန်စာပေ

မိုက်ကယ်က တပည့်လူမိုက်နှစ်ဦးကို ရွှင်ရွှင်ပျပျနှင့်ညွှန်
ကြားလိုက်သည်။

သတင်းစာပါ သတင်းကိုသတိရလိုက်ချိန်မှာပင် ခေါင်းထဲ
တွင်အဖြစ်မှန်ကို သဘောပေါက်လိုက်သည်။ မိုက်ကယ်သည်အခွန်
ရှောင်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ ထိမထင်ရှိခဲ့ကြောင်းဆိုခဲ့သည်။ သူ့ကိုယ်သူ
ယခုဖြစ်မှုမှလွတ်မည်ဟု ယုံကြည်စိတ်ချပုံရှိခဲ့သည်။ မိုက်ကယ်ယုံ
ကြည်စိတ်ချမှုရှိနေသည်မှာ စာရင်းကိုင်ကောင်း ဦးလေးဖရက်
ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဦးလေးဖရက်၏ အလုပ်အပ်သူများထဲမှတစ်
ယောက်မှာမိုက်ကယ်ဖြစ်သည်။ ဖရက်ကစာရင်းစာအုပ်အတုနှစ်ခု
ကိုလက်စသတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုထက်ပိုမတွေ့နိုင်တော့ . . တဝုန်းဝုန်းကျလာသည့်သံ
ကွင်းစွပ်လက်သီးများက ကျွန်တော့်စိတ်အာရုံလုပ်ဆောင်ချက်ကို
ထုံထိုင်းသွားစေခဲ့သည်။ ဟောင်းဝိုးမှာလည်း သူ့သေနတ်ဆီသို့လက်
ပင်မလှမ်းနိုင်ခဲ့ပါ။

ဦးလေးဖရက်ကြောင့်သာ ဟောင်းဝိုးတစ်ယောက်အသက်
နဲ့ခန္ဓာကိုယ် အိုးစားမကွဲခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော့်မှာနှစ်
ပတ်ကြာမှချိုင်းထောက်တစ်ဘက်တည်းသာ သုံးနိုင်သည့်အခြေအ
နေရှိခဲ့သည်။ သို့သော်သိပ်လည်းပြုံး၍မရ၊ ရှေ့မှသွားသုံးချောင်း
နေရာတွင် ဟောင်းလောင်းပေါက်ဖြစ်နေပါသည်။

ဟောင်းဝိုးနှင့်ကျွန်တော် လမ်းခွဲလိုက်သည်။ သူသည်လိမ္မာ
ပါးနပ်ပြီးထက်ထက်မြက်မြက် ရှိသည်ကတော့မှန်ပါသည်။ သို့သော်
ကျွန်တော်ထင်သည်။ သူ့တွင် “ထိုအရာ”ကသိပ်ကိုရိုလွန်းလှသည်။
ထိုအရာဆိုသည်မှာ. . . “ရဲရင့်ခြင်း”. . ဟုတ်သည်။ သူကသိပ်ကို
ရဲကိုရဲရင့်လွန်းလှပါသော တစ်ဖောက်ကန်းမိုက်ရူးရဲ။

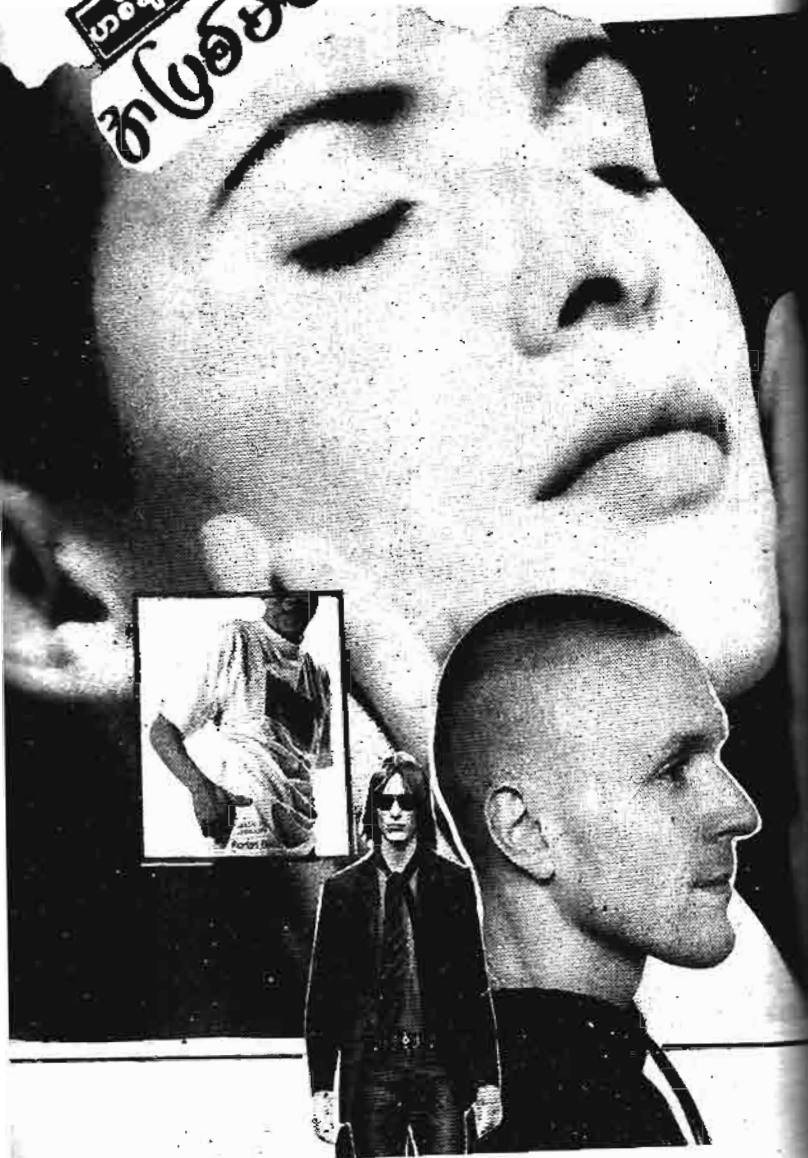

ဖော်မွန်စာပေ

ဘဝအချစ်ကောလက်ရေးစင်စင်ဝတ္ထု
အဖြစ်မတင်ချင်

Nobody Will Blame You

W. E. Dan. Rose

ရစ်ချတ်အီဇန်သည် သစ်လုံးတံဝရန်တာတွင် ရပ်နေ၏။ ထိုအခိုက် သူ့တံဆိပ်သို့ လျင်မြန်စွာမောင်းလာသော ကားသံကြားရသဖြင့် တဲအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လိုက်၏။ သူ၏ ကြိုလှီသော မျက်နှာပေါ်တွင် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သည့် အရိပ်အယောင်များ ပေါ်နေ၏။ သူ သဘောမကျသော အရာမှာ ဧည့်သည်ဖြစ်သည်။

ကားရှေ့မီးရောင်သည် ညအမှောင်ကို ခွင်း၍ ပေါ်လာ၏။ အီဇန်သည် ကားမောင်းလာသူမည်သူဖြစ်မည်ကို တွေးနေ၏။ ကားသည် အကွေ့တစ်ခုကိုပတ်၍ တောင်ထိပ်ပေါ်တွင် ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်လာသည်။ မြို့မှ သူ့အိမ်နီးချင်းဂျင်ဂွယ်လီ၏ ကားဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်၏။ သူ့ကိုယ်သူ ကြိမ်ဆဲလိုက်မိသည်။

သူများ၏ ကိစ္စတွင် ထိပ်ဆုံးမှ ပါဝင်တတ်သော ဂွယ်လီသည် သူမတွေ့ချင်ဆုံးအချိန်တွင် ရောက်လာလေပြီ။ ယခုအခါ အီဇန်သည် ပြဿနာတစ်ခုကို နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားနေချိန်ဖြစ်သည်။

အီဇန်သည် ဝရန်တာလှေကားထိပ်သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာသည်။ သူ၏ ရှည်လျားမြင့်မတ်သော ကိုယ်ခန္ဓာရွေ့လျားလာပုံသည် အိပ်မက်ထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေသည်နှင့်တူနေ၏။

ဖော်မြွန်စာပေ

အပေါ်အကျိုးရှိသည်နှင့် ဦးထုပ်ပြော့ကို ဆင်မြန်းထားသော ပုပုဝဝလူတစ်ယောက်သည် မီးခိုးရင့်ရောင်ကားထဲမှ ထွက်လာပြီး သူ့ကို စိတ်ပူစွာ လှမ်းခေါ်သည် “ဒစ် ရှိသလား”

“ရှိပါတယ်” အီဇန်၏ အသံမှာ ပြတ်ပြတ်သားသားမရှိလှပေ။ “ကျုပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ချင်ဘူး”

ပုဝသော လူသည် ဝရန်တာသို့ တက်လာပြီး၊ ဆူဖြိုးသော လက်တစ်ဘက်ကို သံလက်ရန်းပေါ်တွင် တင်ထား၏။ “ကျွန်တော် ဟာ ဒီတောင်ကုန်းပေါ်က ဘဏ်တိုက်တွေကို တစ်နှစ်မှာသုံးကြိမ် စစ်ဆေးရတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ အိသယ်တို့ ဒီမှာ ရက်အနည်းငယ် နေဖို့တက်သွားတယ်လို့ မက်ဂီကပြောတယ်။ ဒါကြောင့် ရောက် လာတာ၊ နာရီဝက်မောင်းရတယ်”

“မက်ဂီ ပြောတယ်” အီဇန်သည် သူ့အိမ်နီးချင်း၏ ဝိုင်းစက် ပြီး ပန်းရောင်နှင့် အဖြူရောင် ရောစပ်နေသော မျက်နှာကို စိုက် ကြည့်နေမိ၏။ လူလတ်ပိုင်းအရွယ်ရောက်နေသဖြင့် အနည်းငယ် ဝနေသည်။ ဤတစ်ကြိမ်သည် ဝယ်လီအနေဖြင့် သူတစ်ပါးအလုပ် ကိစ္စတွင် အနှောင့်အယှက်ပေးခြင်းဟု သူ ယူဆလိုက်သည်။ မြို့ဧ သူ့အိမ်ကို ဆေးသုတ်ချိန်က ဝယ်လီသည် အဖြူရောင်ထက်အဝါနှင့် ပန်းရောင်ရောစပ်သုတ်လျှင် ပိုကောင်းသည်ဟု အတင်းဝင်ရောက် ပြောခဲ့၏။ နေအိမ်ကို ကြည့်ကောင်းအောင် မည်ကဲ့သို့ စီမံရမည် ကိုလည်း အကြံဝင်ပေးခဲ့၏။ ထို့ပြင် သူ့နေအိမ်သို့ မကြာခဏ လာပြီး၊ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး ကိစ္စများအပေါ် သူ့အမြင်တို့ကိုပါ ပခုံးနှိုင်းအောင် ပြောလေ့ရှိ၏။ ဤနေရာတွင် ရောက်နေခြင်းဖြင့် ဝယ်လီ၏ အနှောင့်အယှက်ပေးမှုမှ ကင်းပြီးဟု သူထင်ခဲ့၏။ ဝယ် လီသည် ဤဒေသရှိ ဘဏ်များကို စစ်ဆေးရကြောင်း သူ မေ့နေခဲ့ ၏။

“ကျုပ် ရူးနေပြီလို့များ ခင်ဗျားထင်မလားပဲ” ဝယ်လီထ

ဖော်မွန်စာပေ

ခပ်တိုးတိုးရယ်၍ မေးသည်” ခင်ဗျားနဲ့ အိသယ်တို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အိပ်မက်ကို မက်ခဲ့တယ်။ အရင်ကလဲ အဲဒီ အိပ်မက်ကို နှစ်ခါမက်ပြီးပြီ၊ ဒီတစ်ကြိမ်မက်တာဟာ အပြင်မှာ ဘကယ်ဖြစ်နေတဲ့အတိုင်းပဲ၊ လာပြီး အနှောင့်အယှက်ပေးတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့”

အီဇန်သည် သူ့မျက်နှာကို ခံစားမှု ကင်းမဲ့စွာ စိုက်ကြည့် နေမိသည်။ ဝယ်လီသည် အိပ်မက်ကျမ်းများကို ယုံကြည်ပြီး၊ အယူ သည်းကြောင်း သူ့သိထားသည် ထို့ကြောင့် ခပ်ချဉ်ချဉ်ဖြင့် မေး လိုက်သည်။ “အိပ်မက်အကြောင်းပြောဖို့ ဒီကံ့ လာတာလား”

ဝယ်လီက သူ့ရည်ရွယ်ချက်ကို သတိပြုဟန်မတူပေ။ ဝရန် တာလှေကားမှ တက်လာပြီး သူ့ဘေးတွင် ရပ်နေ၏။ “အဲဒီအ ကြောင်းအပြင်၊ ခင်ဗျားတို့ အိသယ်တို့နဲ့ နှစ်နာရီလောက်စကား ပြောချင်လို့ပါ။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ဇနီးဘယ်သွားလဲ”

အီဇန်၏ မျက်လုံးများသည် ထူးဆန်းစွာ အရောင်တောက် သွား၏။ ဝယ်လီကို ဖျတ်ခနဲကြည့်ပြီး မှောင်ထဲကို ပြန်ကြည့်နေ၏။ “ဒါထဲကို သွားတယ်”

ဝယ်လီက အိမ်ဘေးတွင်ရပ်ထားသော ကားကို လှမ်းကြည့် ပြီး၊ “ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သွားသလဲ၊ ဟိုမှာ ကားရှိတယ်။ ရေကန်ကို ရေကူးပြီး သွားသလား” သူ့စကားကို သူ့ဘာသာ သဘောကျပြီး ခပ်တိုးတိုးရယ်နေပြန်၏။

“ကျုပ်တို့ လူငှားနဲ့သွားတာပါ” အီဇန်က ရှင်းပြသည်။ “ထရပ်ကား အအိုကြီးနဲ့သွားတာ”

“သူ့ကားကို ထားခဲ့ပြီး ထရပ်ကားအစုတ်ကြီးနဲ့ မြို့ထဲကို ဆီသယ်သွားသလား၊ သူဒီလိုလုပ်မယ် မထင်ပါဘူးဗျာ”

စပ်စပ်စုစု နိုင်သော လူပလဲကလေး၏ စကားကြောင့် အီဇန် စိတ်တိုသွား၏။ “အရေးပေါ် ကိစ္စနဲ့ သွားတာ” ဟု တိုတောင်းစွာ ပြောလိုက်မိသည်။

ဖော်မွန်စာပေ

“အရေးပေါ် ကိစ္စဟုတ်လား၊ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

“လမ်းပြဟာ သစ်သားတွေ စိပ်နေရင်း လက်မှာထိခိုက်သွားတယ်။ ဒဏ်ရာက တော်တော်နက်တယ်။ အိသာက ဆရာဝန်ဆီ လိုက်ပို့မယ်လို့ ပြောတယ်။ ဣာထဲမှာလဲ သူ့အလုပ်ရှိနေတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ထရပ်ကားနဲ့ သွားတာလဲ” ဝှယ်လီက လျှာရှည် နေပြန်၏။

“မနက်ဖြန်ကျရင် ကျုပ်တို့ မှာထားတဲ့ ရေခဲသေတ္တာဟာ နေ့ခင်းရထားနဲ့ပါလာလိမ့်မယ်၊ ရေခဲသေတ္တာယူဖို့လဲ ပါတယ်”

အတန်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်သွား၏။ လူပလံကလေးသည် စိတ်ညစ်ဟန်ဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်အလေးချိန်ကို တစ်ဘက်သို့ ပြောင်းလိုက်ပြန်၏။ “အိသယ်မရှိတာ ဆိုးတာပဲ၊ သူ မကြာခင် ပြန်လာမယ် မဟုတ်လား”

“တိတိကျကျ ပြောဖို့ခက်တယ်” အီဗန်က ပြောသည်။ “သူတို့ သွားတာ မကြာသေးဘူးဗျ”

“မှောင်နေတဲ့အတွက် ပြန်လာဝံ့မယ်မထင်ဘူး၊ ဒီနေရာကို သူမ လာချင်အောင် ခင်ဗျားဘယ်လို ဆွဲဆောင်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို မသိနိုင်အောင်ပါပဲ” ဝှယ်လီက သံသယဝင်သော မျက်လုံးများဖြင့် မှေးမှိန်စွာလင်းနေသော ဝရန်တာမီးလုံးကို မော့ကြည့်နေသည်။ “ဒါဟာ ခင်ဗျားနဲ့အတူ ပထမဆုံးအမဲလိုက်ဖို့ ခရီးထွက်လာတာလား”

“ဟုတ်တယ်” သူမကို မြို့နဲ့ဝေးတဲ့နေရာက အမြင်မျိုးရှိ စေချင်တယ် မဟုတ်လား”

“ဒီလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူး”

“အခုပဲ ခေါ်လာခဲ့ပြီပဲ”

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ်”

“ခင်ဗျား မိန်းမတွေအကြောင်းမသိပါဘူး၊ သူတို့ဟာ စိတ် မကြာခဏပြောင်းတတ်တယ်”

ဖော်မွန်စာပေ

“ဟုတ်မှာပေါ့” အီဗန်မျက်နှာတင်းလာ၏။ စိတ်ပူပန်လာသည်။

“ဒီမှာ ၅၈” လူပလံလေးက မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်နေပြန်၏။ “ခင်ဗျား ကြည့်ရတာ ကျွန်တော် ရောက်လာတာကို သဘောမတွေ့ပုံပါလား၊ ပြုပြုငှာငှာ ရှိသင့်ပါတယ်ဗျာ”

“ဆောရီး” အီဗန်သည် ဝရန်တာတိုင်ကို လက်ဖြင့် တင်းကြပ်စွာဆုပ်ထား၏။ ဝှယ်လီကို ကျော်ကြည့်ရင်း “ကိုယ်ပင်ပန်းနေလို့ပါ။ အရာရာဟာ ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ၊ ဒီကို အနားယူဖို့ လာခဲ့တယ်။ ကိုယ့်အတွက် ဘာမှ အဆင်မပြေဘူး”

“ဒါဆိုတာပေါ့” ဝှယ်လီက အမှန်ပင် စိတ်မကောင်းစွာ ပြောသည်။ “ဘာတွေ ဖြစ်နေလို့လဲ ပြောပြစမ်းပါဦး၊ အိမ်ထဲဝင်ပြီး တစ်ခုခုသောက်ရင်း ပြောတာပိုကောင်းမယ်ဗျ”

အီဗန်သည် အတန်ကြာအောင် တုန့်ဆိုင်းနေ၏။ ထို့နောက် အိမ်ရှေ့တံခါးကို ဖွင့်ပြီး၊ ဧည့်ခန်းမီးခလုတ်ကိုပါ ဆက်ဖွင့်လိုက်၏။ ဝှယ်လီသည် သူ့ကိုဖြုတ်၍ မီးဖိုခန်းထဲသို့ ဝင်သွား၏။ မီးဖိုခန်းမှ ပန်ခွက်ရှာနေသံ ရေပိုက်ဖွင့်သံ၊ ရေကျသံများကြားရ၏။ တစ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝှယ်လီဝင်လာ၏။

“ခင်ဗျားကိုလား နှောင့်ယှက်သလိုဖြစ်နေပြီ” အီဗန်၏ တုလားထိုင်ရှေ့တွင် ကိုးယိုကားယားလာရပ်ရင်း သူက ပြောသည်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ရူးနေတယ်ထင်နေတယ်မဟုတ်လား၊ မနေ့က တကယ်အိပ်မက်မက်တာပါ။ ဒီလိုမက်တာ နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်ရှိပြီနဲ့လားတော့ ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေချွဲနေတော့တယ်”

အီဗန်ကမော့ကြည့်ပြီး “ထမင်းလုံး တစ္ဆေချောက်တာမျိုး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“အို တကယ်အိပ်မက်မက်တာပါ။ အိပ်မက်ထဲမှာ ခင်ဗျားနဲ့ အိသယ်တို့ဟာ တောထဲမှာ ရောက်နေကြတယ်။ ဒီပြင်လူတွေ့ မပါ

ဖော်မွန်စာပေ

ဘုရား နှစ်ယောက်လုံးဟာ အမဲလိုက်ဝတ်စုံတွေဝတ်ပြီး၊ သေနတ်ကိုယ်
ခိုကိုင်ထားတယ်။ ခင်ဗျား အခုဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားအတိုင်းပဲ
ခင်ဗျားဟာ အိသယ် ကို ကြိုသွားခိုင်းပြီး၊ နောက်ကနေ သေနတ်
နဲ့ပစ်လိုက်တယ်။

အတန်ကြာအောင် အိဗန်တုန်လှုပ်နေမိ၏။ မီးဖိုထဲမှမီး
ကျွမ်းသွားသော သစ်တုံးများကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“မဟုတ်တာတွေ လာပြောမနေနဲ့ဗျာ” သူက တုံးတံတိပြော
လိုက်သည်။

ထိုအခိုက် ဝယ်လီ၏ အမူအရာပြောင်းသွား၏။ အိဗန်ဝတ်
ထားသော အမဲလိုက်ဂျက်ကက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပါးစပ်အဟောင်း
သားဖြစ်သွား၏။ သူက ထစ်ထစ်ငေါငေါဖြင့် ပြောသည်။ “ခင်ဗျား
အကျီ ဂျက်တက်လက်မောင်း သွေးတွေစွန်းနေတယ်”

အိဗန်ထိတ်လန့်ပြီး ထခုန်လိုက်၏။ “ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
လမ်းပြမတော်တစ်ဆ ဖြစ်တယ်လို့ ပြောပြီးပြီပဲ။ သူ့လက်ကိုပတ်တီး
စည်းပေးတုန်းက ရှုပ်အကျီနဲ့ ကုတ်အကျီမှာ သွေးစွန်းခဲ့တယ်။
ခင်ဗျား ရောက်မလာခင်ကပဲ ချွတ်ပြီးလဲဝတ်ဖို့ စိတ်ကူးသေးတယ်”

လူဗလံလေးက နောက်ဆုတ်သွား၏။ “ဒါတွေထားပါ ဒစ်
ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်စမ်းပါ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားမိတ်
ဆွေပါ”

“ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲ” အိဗန်က သူ့ကုတ်အကျီ
ရင်ပတ်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး စိတ်တိုစွာ မေးလိုက်၏။ “အိသယ်ကို ကျုပ်
တစ်ခုခုလုပ်ထားတယ်လို့ ခင်ဗျား စွပ်စွဲတာလား၊ ခင်ဗျား တော်
တော် အတင့်ရဲတဲ့လူပဲ ကျုပ်ကို လူသတ်သမားလို့ ပြောနေတာ
လား၊ ခင်ဗျားရော၊ ခင်ဗျား အိပ်မက်ရော အလကားပဲဗျ”

ဝယ်လီမျက်နှာပျက်သွား၏။ သူကခေါင်းယမ်းပြီး “ကျွန်
တော် သိတယ်။ ကျွန်တော် သိတယ်။ ဒစ် ကျွန်တော့်အိပ်မက်မက်

တဲ့အတိုင်း တကယ်ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကို အပြစ်မတင်
ပါဘူး။ ခင်ဗျားမှာ ခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းပြချက်ရှိမှာပါ”

“ခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်း” အိဗန်က တစ်လုံးချင်းရေရွတ်လိုက်
၏။ သူ မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွား၏။ ထို့နောက် ဆုပ်ထားသော
ကုတ်အကျီကို ပြန်လွှတ်လိုက်၏။

ဝယ်လီက လက်ကာပြီး သူ့ကို ဖျောင်းဖျာဟန်လုပ်နေ၏။
ပါးစပ်ကလည်း ပြောနေ၏။ “ဘယ်သူမှ ခင်ဗျားကို အပြစ်တင်လို့
မရဘူး။ မက်(ဂ်)က ဒီကိစ္စဟာ တစ်နေ့မှာ ဒီလိုပဲ အဆုံးသတ်မယ်
လို့ အမြဲပြောတယ်။ အိမ်နီးချင်းတွေအားလုံးဟာ အိသယ်
အကြောင်းကို သိပါတယ်ဗျာ”

အိဗန်က ချောင်ကျနေသော မျက်နှာဖြင့် မယုံသလိုစိုက်
ကြည့်နေ၏။ “ခင်ဗျားဘာပြောတယ်ဆိုတာကို ကျုပ်မသိဘူး၊ ဒါပေ
မယ့် ကျုပ် သတိပေးလိုက်ပါရဲ့ ကျုပ်ဆက်ပြီးသည်းခံမှာ မဟုတ်
ဘူး”

“ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ သူငယ်ချင်းပါ ဒစ်” တုန်ရင်
သော နှုတ်ခမ်းများအကြားမှ ထွက်လာသော စကားလုံးများဖြစ်၏။

“ပြီးတော့ ဒီကိစ္စကို မဖြစ်စေချင်ဘူး။ နောက်မကျအောင်
လာခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်သာ စောရောက်ခဲ့ရင်”

“ကျုပ် ဇနီးနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ”
“လူတိုင်းသိပါတယ်။ ဘယ်သူကမှ ခင်ဗျားကို အပြစ်မတင်
ပါဘူး”

“ပြောပါဦး ဘာကို သိကြတာလဲ”
“ဒီအကြောင်းကို ခုချိန်မှာ ကျွန်တော်မပြောချင်ဘူး ဒစ်။
ခင်ဗျားအတွက် အရင်စဉ်းစားကြစို့။ ခင်ဗျား သတိထားရင် အလီ
ဘိုင်ပြနိုင်ပါတယ်။ အခုပြောသလိုတော့ ပြောလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။
ကျွန်တော့်ကို အဖြစ်အပျက်ပြောပြချာ၊ ကျွန်တော်အနေနဲ့ ကြံရာပါ

တော့ မဖြစ်ချင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူမကိုပဲ အပြစ်ဆိုကြမှာပါ”

အိဗန်သည် နဖူးကိုလက်ဖြင့် စမ်းနေ၏။ မြင့်မားသော အရပ်မှာ အတန်ငယ်ယိမ်းထိုးနေ၏။ “ခင်ဗျား ပြောတာကိုပဲ ကျုပ် နားထောင်ချင်တယ်။ အိဗန်နဲ့ပတ်သက်ပြီး လူတွေသိထားတယ် ဆိုတဲ့အကြောင်းပါ။ ပြောပြချာ အဲ မပြောရင်တော့ ကျုပ် ခင်ဗျား ကို သတ်မိမယ်”

ဝှယ်လီသည် တံတွေးကို ဝှတ်ခနဲမြိုချလိုက်၏။ “ခင်ဗျား လိမ္မာပါးနပ်ဖို့လိုတယ်။ ခင်ဗျား ဇနီးဟာ အံ့ဩစရာကောင်းအောင် လှပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မကောင်းလှဘူး၊ ဒစ် ခင်ဗျား သူ့ကို လက်ထပ်တာကို လူတွေက ဘာမှမပြောဘူး၊ လိမ္မာသလိုနေကြ တယ်။ ဒါပေမယ့် သူမဟာ မပြောင်းလဲခဲ့ဘူး၊ ခင်ဗျားအဝေးကို အကြာကြီး သွားနေတာဟာ တချို့လူတွေအတွက် အခွင့်အရေးဖြစ် နေတယ်။ ခင်ဗျား မိတ်ဆွေတွေကလဲ ခင်ဗျားကို ဒီအံ့ကြောင်း မပြောရက်ကြဘူးလေ”

အိဗန်သည် လူငယ်လေး၏ ပခုံးကိုဆွဲကိုင်လိုက်၏။ သူက ကွဲအက်ရတသော လေသံဖြင့် “ခင်ဗျားကတော့ ပျော်နေတာပဲ၊ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်လဲ မပြောခဲ့ဘူး၊ ထပ်ပြောပါဦး၊ မပြောရင်ခင်ဗျား ပါးစပ်က အသံထွက်အောင် လုပ်လိုက်မိတော့မယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ မလုပ်ပါနဲ့” ဝှယ်လီက တောင်းပန်သည်။ “သူမ အကြောင်းကို သူ့အစ်ကိုက ကျွန်တော့်ကို အရင်စပြောခဲ့တယ်။ သူ့ညီမက ယောက်ျားတွေနဲ့ ပူးတွဲပူးတွဲလုပ်နေတာကို သူက ရှက် တယ်တဲ့၊ သူမဟာ အနေအထိုင်မဆင်ခြင်ဘူး၊ ခင်ဗျားနဲ့ လက်ထပ်ပြီး တဲ့နောက်မှာ ကလပ်နဲ့ ရိုင်ယန်တို့ကို တွဲခဲ့တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် လုံးဟာ ခင်ဗျား ရုံးကပဲ၊ ဒီပြင်လူတွေလဲရှိသေးတယ်။ ခင်ဗျားယုံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားဇနီးဟာ ကျွန်တော့်ကိုတောင် ဖျားယောင်းဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်”

ဖော်မွန်စာပေ

အတန်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်သွား၏။ အိဗန်သည် လူငယ် လေး၏ မျက်နှာကို မီးထွက်နေသော မျက်လုံးများဖြင့် စူးစိုက်ကြည့် နေ၏။ ထို့နောက် ပခုံးကိုင်ထားသော သူ့လက်များကို ပြန်ချ လိုက်ပြီး ရယ်လိုက်၏။

“ဒါကို ခင်ဗျား သဘောမကျဘူးဆိုပါတော့၊ တစ်ခါတစ်လေ ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်ပါတယ်”

အိဗန်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်၏။

“တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမယ်” သူက ညည်းတွားလိုက်၏။ ထို့နောက် မျက်နှာကို လက်မောင်းနှစ်ဘက်ပေါ်သို့ မှောက်ချလိုက် ၏။

“ကျွန်တော် ပြောသလို လုပ်ပါ” ဝှယ်လီက သူ့အနီးသို့ ကပ်လာပြီး၊ စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောသည်။

“ကျွန်တော်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မသိစေရပါဘူး၊ မတော် တဆဖြစ်တဲ့ ဟန်ဆောင်လိုက်ပါ။ အခုလိုဖြစ်တာ အချိန်ဘယ် လောက်ကြာပြီလဲ ဆိုတာကို ခင်ဗျား မှတ်ထားဖို့တော့ လိုမယ်”

အိဗန်ကဘာမှ မပြောဘဲ လက်မောင်းနှစ်ဘက်ပေါ်တွင် မျက်နှာမှောက်ပြီး ငြိမ်နေ၏။

“သတိမေ့သွားတယ်” ဝှယ်လီက ဆက်ပြောသည်။ သူ အလွန် ဝိတ်အားထက်သန်နေ၏။

“သတိမေ့သွားတဲ့ အချိန်အတွင်း ဘာတွေဖြစ်တယ်ဆိုတာကို မသိဘူးပေါ့၊ ဒါကို လက်ခံကြမှာပါ။ မြို့ကိုကားမောင်းမသွားဘဲ၊ လမ်းလျှောက်သွားပါ။ မြို့ကိုဘယ်လောက်ကြာအောင် လမ်းလျှောက် လာခဲ့ရတယ်ဆိုတာကို မသိဘူးလို့လဲပြောပါ။ အဲဒီလိုဖြစ်ပြီးတဲ့ နောက် သတိမေ့ပြီးလျှောက်သွားနေခဲ့တယ်။ သူမကို မတော်တဆ သေနတ်နဲ့ပစ်မိသွားတယ်ပေါ့ ဟာကွက်မရှိအောင် စဉ်းစားထားပါ”

အိဗန်သည် ကိုယ်ကိုပြန်မတ်ပြီး ဝှယ်လီကို ခံစားမှုကင်း

ဖော်မွန်စာပေ

သော မျက်နှာဖြင့် စိုက်ကြည့်နေ၏။ “ခင်ဗျားဟာ အကောင်းဆုံး ကူညီလိုက်တာပဲ”

“ဒီလိုပဲ ဖြစ်ချင်ပါတယ်” ငိုက်စိုက်သော မျက်နှာပေါ်တွင် အားရကျေနပ်သော အရိပ်များပေါ်လာ၏။ “ပြီးတော့ ကျွန်တော် ဒီကိုဘယ်တုန်းကမှ မလာဘူးလို့ သဘောထားပါ။ အဲဒါ အရေး အကြီးဆုံးပဲ၊ မှောင်နေတဲ့အတွက် ဟိုတယ်ကို ကျွန်တော်ပြန်ရောက် သွားတာကို ဘယ်သူမှ သိမှာမဟုတ်ဘူး” ထို့နောက် သူသည် တံခါး ဆီသို့ လေးကန်စွာ ထွက်သွားရင်း “ဘယ်လိုပြောရမယ်ဆိုတာကို စဉ်းစားပြီး၊ အဲဒီအတိုင်း မပြောင်းလဲပဲ ပြောပါ။ ဒါဆို အဆင်ပြေ သွားလိမ့်မယ်”

ကားတစ်စီးမောင်းထွက်သွားသည့်အသံကို ကြားရပြီး အချိန် အတော်ကြာအောင် အိပ်နေသည် နံရံကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် မည်သည့်ခံစားမှုမျိုးမှ ရှိမနေပါ။ နောက် တစ် နာရီခန့်အကြာတွင် ခေတ်ဟောင်းကားတစ်စီး မောင်းလာသံထွက် ပေါ်လာ၏။ အပြင်မှ ဆူညံသံများပေါ်လာပြီး၊ တံခါးပိတ်သံကြားရ ပြန်၏။ အင်ဂျင်ကြီး၏ စက်သံတိတ်ဆိတ်သွား၏။

ဝရန်တာလှေကားအတိုင်း ခပ်သွက်သွက်တက်လာသံကြားရ ၏။ အိမ်ရှေ့တံခါးမှ အိသာ ဝင်လာသည် သူမက “အို ရှင်က ဒီမှာပါလား”

“ဟုတ်တယ်” သူမထရပ်ပြီး အမျိုးသမီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် လိုက်၏။

အိသယ်မှာ သူထက်ငယ်ရွယ်ပြီး၊ အလွန်လှလေသည်။ သူမ က ပြုံးပြီး “လမ်းပြက မြို့မှာနေခဲ့မယ်လို့ ပြောတယ်။ သူ့လက် က ဒဏ်ရာဟာ တော်ဆိုးတာပဲ၊ မနက်ဖြန်ပြန်လာနိုင်မှာ မဟုတ် ဘူး၊ ရေခဲသေတ္တာလဲ ယူလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့အစ်ကိုက ကျွန်မ ကို ကားမောင်းပြီး လိုက်ပို့တယ်။ သူက လူချောရှင်”

ဖော်မြူန်စာပေ

အိပ်ခန်းက သူမ၏ ရှက်သွေးဖြာနေသော မျက်နှာကို စိုက် ကြည့်နေမိသည်။ နောက်တစ်ယောက်တွေ့ပြန်လေပြီဟု သူ့စိတ်ထဲ မှ ပြောလိုက်သည်။ “ငါတို့မှာ လမ်းပြမလိုတော့ပါဘူး။ မနက်ဖြန် မှာ ခါတိုင်းလိုပဲ အမဲလိုက်သွားကြတာပေါ့”

“ဒီလို လုပ်ဖို့မသင့်ဘူး ထင်တယ်”

“ရပါတယ်” သူမက ဇနီး၏ မျက်နှာစိုက်ကြည့်နေ၏။ သူ့ မျက်လုံးများထူးဆန်းစွာ အရောင်တောက်၏။ “ငါ ဒီမှာထိုင်ပြီး စဉ်းစားနေတာကွ”

“ဘာတွေ စဉ်းစားမိလို့လဲ” သူမက ထိုင်ချပြီး၊ အိတ်ထဲမှ ဖိုင်တစ်ခုကို ထုတ်နေ၏။

သူမက ထူးဆန်းစွာပြုံးနေ၏။ “အရေးမကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပါ။ မင်းသိရင် ရယ်စရာလို့ ထင်မှာပဲ၊ ရွာထဲကို လမ်းလျှောက်ပြန်ရင် အချိန်ဘယ်လောက်ကြာမယ်ဆိုတာကို ငါတွေးနေတာပါ”

ဖော်မြူန်စာပေ

မိန်းမအလုပ် အဆုံးမသတ်

Helen Fistar Brooks

A Woman's Work Never Do

ကော့(တ်)မိကင်း(စ်)သည် တရုတ်ဆီးသီးပင်အရိပ်တွင် လှဲနေသည်။ မျက်စိပေါ်တွင် ဦးထုပ်အုပ်ထားသည်။ ပိန်လိုသော လက်ဖြင့် ယင်ကောင်နှင့် ပရွက်ဆိတ်များကို ပွတ်ချနေသည်။ လှဲနေရင်း သူ့မြေကွက်နှင့် ထရွေးဘင်ဂန်၏ မြေကွက်ဆုံသော နေရာမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် ပြင်းထန်သော အသံကို နားထောင် နေသည်။

သူ့တံတောင်ဆစ်ကို ဘွတ်ဖိနပ်တစ်ဖက်က လာထိ သည်။

“ဘယ်သူလဲ” ကော့(တ်)က မေးလိုက်သည်။

“ငါး သွားများမလားလို့” ဘီလီဘော့(စ်)ရှက်တာက မေးသည်။

“ငါ သွားပြီးပြီကွ”

“ဘာတွေရခဲ့သလဲ” လု(က်)လေစီက မေးသည်။

“ကြောင်”

“ဘယ်လောက်ကြီးသလဲ”

“ပေါင်နှစ်ဆယ်” အတန်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်သွား၏။

ထို့နောက် “အဘိုးကြီး ထရွေးဘင်ဂန်ကတော့ ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး” ဘီလီဘော့(စ်)က ပြောပြပြီးမေးပြန်သည်။ “အခု သူ ဘာလုပ်နေသတဲ့လဲ”

“တိုင်စိုက်ဖို့ တွင်းတူးနေတယ် ထင်တာပဲ” ကော့(တ်)က ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

ဖော်မွန်စာပေ

အဘိုးကြီးထွေးက သူစိုက်ခင်းသည် အနီးတစ်ဝိုက်တွင် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ထား၏။ ထို့ကြောင့် သူ့မြေ ကွက်တစ်ခုလုံးကို ခြံစည်းရိုးကာရန်ရည်ရွယ်ထားသည်။

“ဘယ်နေရာက ရတာလဲ” လု(က်)က မေးသည်။

“မသိဘူးကွ”

“နှစ်ဆယ်နှစ်ပေါင်တောင် ဟုတ်လား” ဘီလီဘော့(ဒ်)က အားကျစွာ မေးသည်။

“နှစ်ဆယ်ငါးပေါင်ကွ” ကော့(ဘ်)က မျက်နှာပေါ်မှ ဦးထုပ်ကို ရုတ်တရက်ဖယ်ရှားလိုက်သည်။ “မြစ်ကွေ့ရဲ့ အခြား တစ်ဘက်က ရခဲ့တာ”

သူတို့ထွက်သွားသဖြင့် သူပြန်ပြီးလှုံ့နေလိုက်သည်။

ကော့(ဘ်)သည် လူလုံးလူဖန်သေးကွေးသူ ဖြစ်သည်။ နူးညံ့သောအပြာရောင်မျက်လုံးများရှိသည်။ ဆံပင်နှင့်နှုတ်ခမ်း မွေးမှာ နီညိုရောင်ဖြစ်သည်။ လူကောင်သေးကွေးသော်လည်း ရည်ရွယ်ချက်ကြီးမားလေသည်။ တဲကိုအမိုးအသစ်မိုးလိုသည်။ ဝါပြိုးသောတိရစ္ဆာန်တစ်အုပ်ကို မွေးထားလိုသည်။ သူ့တွင် အင်အားရှိလျှင်ဖြစ်စေ၊ ကုန်ဈေးနှုန်းများ မူလအတိုင်းဖြစ်လျှင် သူရည်ရွယ်ချက်များ အကောင်အထည်ပေါ်နိုင်သည်။ သူ့ဖခင် တို့ လက်ထက်ကဆိုလျှင် ကုန်ပစ္စည်းဈေးနှုန်းများ အလွန်သက် သာသည်ဟု သူကြားဖူးသည်။

မြက်ခြောက်များအပြည့်သိုလှောင်ရန် ဝိုဒေါင်တစ်လုံးကို လည်းဆောက်လိုသည်။ သူ့တွင် ပုဆိန်မရှိပေ။ သစ်ပင်ခုတ်ရန် နှင့် အကိုင်းအခက်များကို ရှင်းလင်းရန် ပုဆိန်လိုအပ်သည်။ သူ့ မြေကွက်မှ သီးနှံအတွက်ကောင်းလျှင် ကြက်များနှင့်ဝက်များကို လည်း ဝလင်အောင် ကျွေးနိုင်ပေမည်။

ထိုအရာများအားလုံးပြည့်ပြီးနောက် စတိုးဆိုင်မှ အဝတ်

ဖော်မွန်စာပေ

သင်္ချိုင်းမှာတစ်ည ဝတ္ထုတိုများ

အစားများဝယ်ဝတ်ပြီး မိန်းမပိုးရပေဦးမည်။

“အင်း မဆိုးပါဘူး” သူ့ဘာသာ ပြောမိသည်။ “ငါ့မှာ အဘိုးကြီးထွေးလောက်တော့ ရှိပါသေးတယ်။ ပိုတောင်ပိုဦးမယ်။ သူ့လို ကိုယ့်ကိုယ်ကို သက်သေဖို့မလိုပါဘူး။ မကြာခင် တစ်ခုခု ဖြစ်ရမယ်။ ကွေ့မသွားရင် လမ်းရှည်မယ်လို့ ငါ့အဖေပြောဖူး တယ်။ ငါ့မှာ အချိန်တွေအများကြီးရှိတယ်။ ခုမှ အသက်သုံးဆယ် တစ်နှစ်ပဲရှိသေးတယ်”

ကြည်နူးစရာကောင်းသော အတွေးများကို တွေးရင်း သူ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

နေ့လယ်ပိုင်းတွင် သူအိပ်ရာမှနိုးလာသည်။ အင်အား အတော်အတန် ပြန်ပြည့်သော်လည်း ဆာလောင်နေသည်။ တဲတွင်းသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့ပြီး ဒယ်အိုးဖြင့် ငါးအုပ်ဖားကို ကြော်လေ သည်။ ငါးမှာ ဒယ်အိုးမပြည့်ပေ။ သို့သော် ချွေချွေတာတာစား လျှင် ညလယ်စာအထိ စားနိုင်လေသည်။

အစားအစာနှင့် အရက်သောက်ပြီးနောက် အင်အား ပြည့်ဖြိုးလန်းဆန်းစွာဖြင့် သူ အနားယူနေကျဖြစ်သော သစ်ပင် အောက်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။ ကျောက်ကိုပုဆိန်ဖြင့် ထစ်ခုတ်သော အသံကိုကြားရသဖြင့် တောင်ကြားသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အဘိုး ကြီးထွေးဘာလုပ်နေသည်ကို ကြည့်ရန်ဖြစ်သည်။ ဝင်းခြံခတ်ထား သည်မှာ သူ့မြေအတွင်းသို့ ပေနှစ်ဆယ်ခန့် ရောက်နေသည်။

အဘိုးကြီးထွေးကို မတွေ့ရပေ။ ဂေါ်ပြားတစ်လက်နှင့် ကြိုးချည်ထားသော ပုံးတစ်လုံးကို တွင်းတစ်တွင်း၏ နံဘေးမြေကြီး ပုံအနားတွင် တွေ့ရသည်။ ကော့(ဘ်)သည် မြေကြီးပုံကိုမော့ကြည့် လိုက်၏။

သဲပုံးများကို ကြိုးဖြင့် ဆွဲတင်နေမည်ဟု ထင်သော ကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဖော်မွန်စာပေ

သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် သစ်သားသေတ္တာတစ်လုံး
တွေ့သဖြင့် အဖုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဒိုင်းနမိုက်များကို တွေ့ရ
သည်။

တွင်းအနားသို့ လျှောက်သွားပြီး အောက်ကို ငုံ့ကြည့်
လိုက်သည်။ တွင်းမှာ အလွန်နက်သည်။ တွင်း၏ အောက်ခြေ
နံရံတစ်ဘက်တွင် မြေကြီးပုံတစ်ပုံကို တွေ့ရသည်။ ထရူးသည်
ကျောက်တုံးတစ်တုံးကိုခွထားသည်။ ခြေမျက်စိအထိ သဲထဲတွင်
မြှုပ်နေသည်။ ပေါက်ချွန်းကို ဒူးနှစ်လုံးအကြားတွင်ချထားသည်။
ထရူးသည် မြေကြီးကို ငုံ့ကြည့်နေခြင်းဖြစ်၏။ မဲနက်သော ဆံပင်
များသည် နဖူးပေါ်သို့ အုပ်ကျနေ၏။

ကော့(ဘ်)သည် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချလိုက်၏။ “ပိုက်ဆံ
ကျသွားလို့လားဗျ’ ယဉ်ကျေးစွာ မေးလိုက်သည်။

ထရူးကကိုယ်ကို ပြန်မတ်ပြီးမော့ကြည့်သည်။ ထို့နောက်
မျက်မှောင်ကြုံ့လိုက်သည်။ ပေါက်ချွန်းကိုချပြီး လက်မောင်းဖြင့်
မျက်နှာကိုသုတ်နေသည်။ “မင်း လာတာကို မကြားလိုက်ဘူးကွ၊
ငါရေတွင်းတူးနေတာ” သူက မောပန်းစွာပြောသည်။ မျက်နှာမှာ
နီနေသည်။

ကော့(ဘ်)သည် အဘိုးကြီးကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်း
ဖြစ်သွားသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် လိုအပ်ချက်များ
စွာရှိသည်။ လုံခြုံသော အိမ်တစ်လုံး၊ သီးနှံထည့်သောဂိုဒေါင်တစ်
လုံး မြက်ခင်းတွင် မြက်စားနေသော တိရစ္ဆာန်တစ်အုပ်၊ မြက်ခင်း
ကိုဖြတ်စီးဆင်းနေသော မြစ်တစ်စင်း၊ အရောင်းအဝယ်ကျွမ်းကျင်
သည့် ကိုယ်လုံးတောင့်တောင့် မိန်းမတစ်ယောက်၊ ရွှေဝါရောင်
ဆံပင်နှင့်အခြားလိုအပ်ချက်များ ပြည့်စုံရမည်။ သူ့အတွက်
ထမင်းဟင်းချက်ပြီး အဝတ်လျော်ပေးရမည်။ သူများလာသော
ငါးများနှင့်ပစ်လာသောရှဉ့်များကို ကိုင်တွယ်ရမည်။ သူသည်

အမြဲတန်း ငါးများ၊ အမဲလိုက်သွားနေမည်။ သူမသည် ဥယျာဉ်
စိုက်ရမည်။ နွားနို့ညှစ်ရမည်။ လိုအပ်လျှင် သူနှင့်အတူ လယ်ထဲ
တွင် အလုပ်လုပ်ရမည်။ ယခု ရေတွင်းတစ်တွင်းလိုအပ်နေပြန်
သည်။ ထိုလိုအပ်ချက်များကို ပြည့်စုံဖို့ကြိုးစားရင်း ‘သေရဖို့သာ
ရှိတော့သည်။’

အဘိုးကြီး ထရူးမှာ မောပန်းနေပြီး ချွေးပြန်နေ၏။

“မင်းမှာ အိပ်တာကလွဲပြီး ဒီပြင်အလုပ်မရှိတော့ဘူးလား
ကွာ” အဘိုးကြီးက သူ့ကို ခန့်သည်။

ကော့(ဘ်)က မသိသလိုလုပ်နေလိုက်၏။

“ကျွန်တော့်ကို စိတ်မချလိုလား” သူက နူးညံ့စွာမေး
သည်။

ထရူးက သူ့ကို မနှစ်မနို့သလို ကြည့်သည်။ “အဘိုးကြီး
အော်စတင်ဟာ ဒီမြေကွက်ကို သဘောကျတယ်။ မင်း ငါး မမျှား
ဘူးလား”

“ကျွန်တော် ပေါင်သုံးဆယ်ရှိတဲ့ ငါးအုပ်ဖားတစ်ကောင်
ရပြီးပြီ၊ ခင်ဗျား ဒီမှာ ရှိမှန်းသိရင် ငါးတစ်တုံးယူလာပါတယ်ဗျာ”

“ယူခဲ့ပေါ့ကွာ” ထရူးက လိုချင်သောအသံဖြင့် ပြော
သည်။ ထို့နောက် ပေါက်ချွန်းဖြင့် ကျောက်တုံးကို ပေါက်နေလေ
သည်။ “မင်းဟာ လူလိမ်ပဲ။ ငါ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဒီမြစ်ထဲမှာ
ပေါင်သုံးဆယ်ရှိတဲ့ ငါး မတွေ့ခဲ့ဖူးဘူး” ထရူးက တုံးတိတိပြော
သည်။ “အိုင်ဗီ ယူလာလို့ ငါ တစ်ခါရဖူးတယ်။ ဒီနေ့တော့ သူမ
ဘယ်ရီသီးသွားခဲ့တယ်ကွ” ထို့နောက် စကားရပ်ပြီး ကော့(ဘ်)
ကို မော့ကြည့်ပြန်သည်။

“ဒီလောက်တွင်းနက်နက်ကြီးကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်တူး
တာမိုက်တာပဲ။ ဘယ်လိုပြန်တက်မှာလဲ”

“တယ်ရီသီးခူးပြီးရင် အိုင်ဗီက လှေကားယူလာလိမ့်မယ်”

www.burmeseclassic.com

ထရူးကပြောပြီး ကျောက်ဆောင်ပေါ်တွင် ပြန်ထိုင်၏။ “ငါ ဘာသာငါလဲပြန်တက်နိုင်ပါတယ်”

ကော့(ဘ်)သည် ထရူးကိုကြည့်ပြီး အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေ၏။ ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ရာကိုဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ထရပ်လိုက်၏။ ထို့နောက်ဒိုင်းနမိုက်ကို သွားယူလိုက်သည်။ “ဒါကို ခင်ဗျားတပ်ပြီးရင် ကျွန်တော်ကြိုးနဲ့ ဆွဲတင်မယ်” သေတ္တာကို ဖွင့်ရင်းပြောသည်။ “ဒိုင်းနမိုက်တစ်ချောင်းလိုသလား၊ ဒါမှ မဟုတ် နှစ်ချောင်းလိုသလား” သူက တွင်းနှုတ်ခမ်းမှ ငုံ့ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“မင်း နေပူထဲမှာ ရပ်နေရလိမ့်မယ်ကွ”
“ကျွန်တော် လုပ်နိုင်ပါတယ်ဗျ”

“မင်း ငါ့ကိုဆွဲတင်နိုင်ပါ့မလား”

“ကျွန်တော် ကြိုးကိုဆွဲတင်တဲ့အခါမှာ ခင်ဗျားကလဲ တွင်းနံရံကိုခြေထောက်နဲ့ ကန်တက်ပေါ့”

ထရူးကစဉ်းစားနေ၏။ “အေး ငါတက်နိုင်ပါတယ်” သူက ဖြည်းလေးစွာပြောသည်။ ထို့နောက် ဇေဝေဝါဖြစ်နေပြန်၏။

“နေပါဦး မင်းက ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်တာလဲ”

ကော့(ဘ်)က ပခုံးကြိုးပြုရင်း “ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အိမ်နီးချင်းပဲ မိတ်ဆွေ အချင်းချင်း ကူညီတာပေါ့”

ထရူးကထရပ်လိုက်၏။ “ပထမဆုံးစမ်းကြည့်မယ်။ သေချာအောင် လုပ်ကြတာပေါ့”

ကော့(ဘ်)က ပုန်းတိုကြိုးဖြည့်ပြီး ကြိုးစကိုအောက်သို့ ချလိုက်၏။ ကြိုးစတစ်ဘက်ကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် တင်းတင်းဆုတ် ထားသည်။ ခြေထောက်များကို မြေကြီးတွင် ကုတ်ထားသည်။

“ရယ်ဒီ”

ထရူးသည် ကြိုးကိုဆွဲပြီး တက်လာ၏။

“ဟုတ်သားပဲ မင်း ဒီလောက် အင်အားရှိမယ်လို့ ငါ မထင်ဘူးကွ”

တွင်းနှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း ထရူးက ပြောသည်။

“ကဲ ငါ အောက်ပြန်ဆင်းမယ် အချိန်မဖြုန်းနိုင်သေးဘူးကွ”

ကော့(ဘ်)က စနက်တံတစ်ခုဖြင့် လုံလောက်မည်ဟု ပြောသော်လည်း ထရူးက ဘတ်ကက်ထဲတွင် စနက်တံနှစ်ခုထည့်ပေးရန်ပြောသည်။

ကော့(ဘ်)သည် ဘတ်ကက်ကို ကြိုးတစ်ဘက်တွင် ချည်၍ အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်းလျှောချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပုံးအလွတ်ကို ပြန်ဆွဲတင်ပြီး ဖြုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကြိုးကို ပြန်လျှောချလိုက်၏။

ထရူးသည် ဒိုင်းနမိုက်အား ကျောက်နံရံအကွဲအအက် ကြားတွင်ထည့်ပြီးနောက် ခပ်တိုးတိုးလေချွန်လိုက်သည်။ “ဒီမှာ ရေတွင်းတူးပြီးရင် မင်း မြေထဲမှာလဲ တူးကြမယ်” သူက အပေါ်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောသည်။ “မင်းနဲ့ ငါ စကားပြောချင်သေးတယ်ကွ”

“ဒီအချိန်မှာ ဒီနေရာကထွက်သွားတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ကော့(ဘ်)က တွေးနေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ထရူး” သူ့စိတ်ထဲမှ ပြောလိုက်သည်။

ထရူးက စနက်တံကို မီးရှို့လိုက်၏။

“ဆွဲတင်တော့ဟေ့” သူက ကြိုးကို ဆွဲလိုက်သည်။

သို့သော် ကော့(ဘ်)သည် သူ့ကြိုးစကို တွင်းထဲသို့ ပစ်ချ

ပြီးထွက်ပြေးသွားတော့၏။

“ဟေး” ထရူးက လှမ်းအော်သည်။ သူ့အသံတွင် အံ့အား

သင့်ခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်း၊ ကြောက်လန့်ခြင်းများ ရောပြွန်းနေသည်။

ကော့(ဘ်)က ပခုံးပေါ်မှ ကျော်၍ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။ တွင်းနှုတ်ခမ်းတွင် လက်ချောင်းများပေါ်လာ၏။ တွင်းပေါ်သို့ တွယ်တက်နေစဉ်မှာပင် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ သူ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားသည်။

ထရူးနှင့်ပုံသဏ္ဍာန်တူသော လူတစ်ယောက်သည် လေထဲသို့ သုံးပေခန့် မြောက်သွားသည်ကို မြင်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထရူး၏ မြေကွက်နှင့်သူ့ မြေကွက်တို့ ပိုင်းခြားထားသည့် နေရာသို့ သူရောက်ချိန်တွင် ပေါက်ကွဲသံကြားရ၏။ ပေါက်ကွဲသံသည် ကွင်းပြင်ထဲတွင် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။ သူသည် မြေပေါ်သို့ ဝပ်ချရင်း မောပန်းစွာအသက်ရှူနေ၏။ မြစ်ကွေ့ဆီသို့ ပြေးလာသော လု(က်)နှင့် ဘီလီဘော့(ဒ်)တို့၏ ခြေသံနှင့် အိုင်ဗီ၏ ခေါ်သံကိုပါကြားလိုက်ရ၏။ 'ထရူး'တောင်ကုန်း အောက်ဘက်၌ အိုင်မှ သူမပြေးလာချိန်တွင် သူ ထရပ်လိုက်သည်။ သက်ပြင်းကို မှုတ်ထုတ်ရင်း သူလာခဲ့သော လမ်းကို ပြန်ကြည့်နေသည်။

သူတို့သည် နေပူအောက်တွင် တွင်းဆီသို့ အပြေးလျှောက်လာခဲ့ကြ၏။

“ထရူး” အိုင်ဗီက အပျက်အစီးများ အကြားမှထွက်ပေါ်နေသော လက်မောင်းကို ကြည့်ရင်း အော်ခေါ်လေသည်။ “သူ တွင်းထဲမှာ ပိတ်မိနေပြီ” သူမက မိုက်မဲစွာ ပြောနေသည်။

“သူ တွင်းထဲမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ” လု(က်)က မေးသည်။

“အဲဒါတွေ မေးမနေနဲ့ သူ့ကို တွင်းထဲက ထုတ်ဖို့လုပ်

ကြရမယ်” ဘီလီဘော့က ပြောသည်။ သူသည် ဒူးထောက်ချပြီး ကျောက်ခဲအကျိုးစာပုံများကို ဖယ်ရှားနေတော့၏။

ထို့နောက် ကော့(ဘ်)က အိုင်ဗီ၏ ပခုံးကို တို့၍ ပြောလာသည်။ “တစ်နေရာကိုသွားနေပါ” သူက တိုးတိုးပြောသည်။

“ဒါကို ခင်ဗျား မမြင်သင့်ဘူး”

“သူ သေပြီလားဟင်” အိုင်ဗီက လေသံဖြင့် မေးသည်။

“အဲဒီလိုထင်ရတာပဲ” ကော့(ဘ်)က ဝမ်းနည်းသံဖြင့် ပြောလေသည်။

သူ့ကို တွင်းထဲမှထုတ်ယူပြီးချိန်အထိ ထရူးမသေသေးပေ။ လူအများက ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြ၏။ သူ့နှုတ်မှ ထွက်လာသော စကားကို ကြားသောအခါ ကော့(ဘ်)မျက်နှာပျက်သွား၏။ သို့သော် မည်သူမှ သတိမထားမိကြပေ။ လူတိုင်းပင် ထရူးကို စိုက်ကြည့်နေကြ၏။

“ဟော မျက်စိပွင့်လာပြီ တစ်ခုခုပြောချင်တဲ့ပုံပဲကွ” ဘီလီဘော့(ဒ်)က အားတက်စွာ ပြောသည်။

အိုင်ဗီကို ချောမော့နေကြသော အမျိုးသမီးများက သူမကို ခေါ်လာကြသည်။

“ကော့(ဘ်)” ထရူးက မပီမသပြောသည်။ “ကော့(ဘ်) ထို့နောက် သူ့မျက်လုံးမှိတ်သွားတော့၏။

ကော့(ဘ်)သည် ဣန္ဒြေဆည်ပြီး ထရပ်လိုက်သည်။

“အားလုံး နောက်ဆုတ်ကြပါ” သူက အရေးကြီးသည့် အမူအရာဖြင့် ပြောသည်။ “သူ ကျွန်တော်နှင့် နောက်ဆုံးစကား ပြောချင်ပုံရတယ်”

အမျိုးသမီးများက အိုင်ဗီကို ပြန်ခေါ်သွားကြသည်။ ယောက်ျားများက ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ဆုတ်ပေးသည်။

ကော့(ဘ်)သည် ဦးထုပ်ချွတ်ပြီး ထရူး၏ နံဘေးတွင်

အသက်လူလိက်၏။ သူ့မျက်နှာကို ထရှူး၏ မျက်နှာနှင့်ထိလှန်း
ဝါးငုံထားသည်။ ဦးထုပ်ကွယ်ပြီး သူ့လက်မကို ထရှူး၏လည်ပင်း
အားဖိထားသည်။ “ဘာပြောချင်သလဲ မိတ်ဆွေကြီး” သူက ကြင်နာ
စွာမေးသည်။

ထရှူး၏ နှုတ်ခမ်းများ တစ်ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။
“ဘာကြောင့်” သူက လေသံဖြင့် မေးသည်။ သူ့မျက်လုံးများ
ပွင့်လာပြန်သည်။

ကျော့(ဘ်)က သူ့ကို တိတ်ဆိတ်စွာ ပြန်ကြည့်နေသည်။

ထရှူးသည် ဒဏ်ရာရထားသော လက်ကိုလေထဲသို့
မြှောက်လိုက်သည်။ “ငါ့မိန်းမက မင်းကို လက်စားချေလိမ့်မယ်
ကွ” ကျော့၏ နားအနီးသို့ ကပ်ပြီး ချွံသံဖြင့် ပြောသည်။ “မင်း
ပြေးမလွတ်ဘူးကွာ”

ကျော့(ဘ်)သည် ဦးထုပ်ဖြင့်ကွယ်၍ လည်မျိုကို လက်မ
ဖြင့် နှိပ်ချလိုက်၏။ “ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ” ထို့နောက် အိုင်ဗီကို
လှည့်ကြည့်ပြီးတည်ကြည်လေးနက်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။
“ခင်ဗျား စကားကို ကျွန်တော်နားထောင်ပါမယ် မိတ်ဆွေကြီး”

ထရှူးသည် နောက်ဆုံးအနေဖြင့် စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း
ကို မပီမသပြောပြီး ငြိမ်သက်သွားတော့၏။

ကျော့(ဘ်)ထရပ်လိုက်၏။ ဝိုင်းကြည့်နေသူများ၏
မျက်နှာပေါ်တွင် ကျေနပ်နှစ်သက်မှုကို မြင်ရလေသည်။ အခြေ
အနေမှာ သူ့မျှော်မှန်းသည်ထက် ကောင်းနေသည်။

ဦးထုပ်ကိုရင်ဘတ်ကပ်ပြီး ခေါင်းငုံ့ရပ်နေလိုက်၏။
တောင်ပေါ်ဒေသမှ အမျိုးသမီးများသည် လူအများရှေ့တွင် ပြော
သွားသော သူ့မ ခင်ပွန်း၏ နောက်ဆုံးစကားကို ငြင်းပယ်ခွင့်
မရှိပေ။

ကျော့(ဘ်)သည် ဦးထုပ်ကို ပြန်ဆောင်းပြီး ကိုယ်ကိုမတ်

လိုက်၏။ အိုင်ဗီထံသို့ လျှောက်သွားပြီး ပိုင်နိုင်သောလေသံဖြင့်
ပြောပြလိုက်သည်။

“ကိုယ်နဲ့အတူ အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ပါ အိုင်ဗီ”

သူမက ဘာမှ မပြောဘဲ သူ့နောက်မှ လိုက်သွားလေ
သည်။

ယောက်ျားများ စုဝေးမိသည့် အချိန်တိုင်းမှာပင်
ကျော့(ဘ်)မှာ အနေရခက်နေတော့၏။ တချို့က သူ့ရှေ့မှာပင်
ပြောင်တင်းစွာ ပြောကြ၏။ “ပေါက်ကွဲမှုကြောင့် အဘိုးကြီး ထရှူး
ဟာ ဦးနှောက်ကြောင်သွားတာဖြစ်မယ်”

အချို့ကမူ “မဟုတ်ဘူး ငါ တို့မသိတဲ့ အကြောင်းတွေ
ရှိလိမ့်မယ်”

ကျော့(ဘ်)က တည်ကြည်လေးနက်စွာ ပြော၏။ “ဒါဟာ
ယုံကြည်မှုရှိလို့ပါ” သူသည် တစ်ပတ်တွင် နှစ်ကြိမ်သာကပွဲသို့
သွားတော့၏။ အိုင်ဗီထက်ချောသော မိန်းမများကို မြင်ဖူးသော်
လည်း သူမကိုတော့ သူ ကျေနပ်လေသည်။ သူမသည် မိန်းမ
တစ်ယောက်အနေဖြင့် ထွားကျိုင်းလွန်းသည်။ မျက်နှာထားပြီး
ခွင်သည်။ ကျယ်ဝန်းသော အညှီရောင်မျက်လုံးများနှင့် တောက်
ပသော ဆံပင်များ ရှိသည်။ ထုံထိုင်းသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း
အလွန်ပါးနပ်သည်။ နားလည်းအလွန်ပါးသည်။

သူတို့လက်ထပ်ပွဲသို့ လူတိုင်းလာကြ၏။

သူတို့မတ်တပ်ရပ်၍ ကျမ်းသစ္စာဆိုနေချိန်တွင် အိုင်ဗီက
သူ့ထက်ခေါင်းတစ်လုံးပိုမြင့်နေ၏။ သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်
သည် အလွန်လိုက်ဖက်သည့် စုံတွဲဖြစ်သည်ဟု ကျော့(ဘ်)က
သိကြည်နေသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှ မတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်များကို
စင်ကြယ်စွာရိတ်ထား၏။ ကိုယ်ပေါ်တွင် မကြာခင်က အကြွေး
သေထားသော အပြာရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထား၏။ ဆံပင်ကို

ပြောင်လက်အောင် ဖီးထားသကဲ့သို့ ရှုဖို့နပ်များကိုလည်း ပြောင်လက်အောင်တိုက်ထား၏။ အိုင်ဗီက နှင်းဆီပန်းပွင့်များပါသော ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ ဆံပင်အခွေများကို လည်ကုပ်ပေါ်တွင် ချထားသည်။

ထိုညကကျော့(ဘ်)သည် တဲအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်အိပ်လေသည်။ စားကျက်မြက်ခင်းထဲမှ နွားကလေးတစ်ကောင်၏ မိခင်ကို တဘော်ဘော်ခေါ်သံကို နားထောင်ရင်း အိုင်ဗီနှင့် ရွှေလည်တွဲ၍ ချစ်ပွဲဝင်လိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ပူလောင်သော ဂျုံကြမ်းများနှင့် တစ်ခြမ်းကျွတ်ဆပ်သော အမဲကင်ကို မြန်ရှက်စွာစားပြီးနောက် ကျော့(ဘ်)သည် စားပွဲထဲလိုက်သည်။ ကိုယ်ကိုဆန့်ပြီးပြောသည်။ “မင်း လက်ရာက စားလို့ သိပ်ကောင်းတာပဲ။ အိုင်ဗီ ငါ အမဲလိုက်ထွက်ဦးမယ်။ ရှဉ့်တွေအများကြီးရလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်။”

အိုင်ဗီကဆံပင်ကို နောက်သို့ သပ်ရင်း ပြုံးနေသည်။ “ကျွန်မတော့ အောက်ပိုင်းမှာရှိတဲ့ ရှဉ့်မြေကွက် အဲ ကျွန်မတို့ မြေကွက်ကို သွားပြီး ရှဉ့် အလုပ်လုပ်မယ်လို့ ထင်နေတာ” ကျော့(ဘ်)က သူမကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ သီးနှံဂိုဒေါင်ကို ဖျက်ရန် သူမ အကြံပေးခြင်းဖြစ်သည်။

“မိန်းမ ငါ့သေနတ် သွားယူစမ်း” သူက လှမ်းပြောသည်။

အိုင်ဗီက သေနတ်ယူပေးပြီး သူ့ခေါင်းကို ချစ်စနိုးဖြင့် ပုတ်လိုက်၏။

သူ မြန်ရောက်လာသောအခါ သူမက ဦးထုပ်ဆောင်းနေသည်။

သူမက ပြုံးပြုံး သူ့ကို ပုဆိန်လှမ်းပေးသည်။ နောက်သုံးလကြာအောင် သူသည် အနိမ့်ပိုင်းရှိ သူ့မြေကွက်ကို ရှင်းလင်းနေခဲ့၏။ ထို့နောက် သူတစ်ယောက်တည်း လွတ်လပ်စွာနေခဲ့သော အိမ်ကို ဖျက်ချပြီး သစ်တုံးများ၊ ပျဉ်ချပ်များဖြင့်အဖိဆောက်လေသည်။ အချို့ကိုထင်းအဖြစ်ခဲ့၏။ ထို့နောက် မြေကွက်ကို သုံးဘက်သုံးတန်မှ ခြံကာ၏။ မြေနုတ်ကွက်ကို တစ်ဆက်တစ်စပ်တည်း ပေါင်းလိုက်သည်။

သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ကြက်သားများသည်လည်း သန်မာလာ၏။

အိုင်ဗီသည်လည်း သူကဲ့သို့ပင် အလုပ်နိုင်၏။ တစ်ညတွင် သူသည် အိမ်မှအပြင်သို့ ခိုးထွက်သွားဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။

သူမသည် သူ့ထက်ထွားကျိုင်းသန်မာရုံသာမက ယုန်ကဲ့သို့ နားပါးလှသည်။ သိပ်စကားမပြောသော်လည်း လိုအပ်လျှင် လေမုန်တိုင်းကဲ့သို့ ကြမ်းတမ်းတတ်သူဖြစ်သည်။

သူ နွားနို့ညှစ်နေသည်ကို လည်းကောင်း၊ ဂေါ်ပြားဖြင့်တူးဆွနေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ အခြားသူများမြင်မှာကိုလည်း အလွန်စိုးရိမ်နေခဲ့၏။

ထို့နောက် အိုင်ဗီက သူ့ကို ရေတွင်းတူးခိုင်း၏။ တွင်းနက်သွားသောအခါ သူ ပြန်မတက်နိုင်တော့ပေ။ သူမ ထွက်သွားသဖြင့် တစ်ယောက်တည်း တွင်းကို ဆက်တူးနေ၏။

“ကျွန်မ လှေကားယူလာခဲ့မယ်။ အခု အိမ်အလုပ်တွေ သွားလုပ်ဦးမယ်”

သူမက တည်ကြည်စွာ ပြုံး၍ ပြောသွားလေသည်။ ကျော့(ဘ်)သည် ရေတွင်းထဲတွင် ထိုင်ရင်း ထရူးအ

ကြောင်းကို တွေးနေ၏။ သူ့မဟာ ထရူးကိုလဲ ဒီလို ထားခဲ့တာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အချိန်သိပ်ကြာမှ ပြန်လာပြီး သူ့ကို မတွေ့တော့ဘူးလို့ ပြောလိမ့်မယ်။ သူ သက်ပြင်းချလိုက်၏။ သူ့မဟာ ငရဲမင်းရဲ့ သမီးပါပဲလား။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ” အသံတစ်သံကြောင့် မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“အို မင်းပါလား” ဘီလီဘော့(ဒ်)ရှိုက်ကာက လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“ငါ ငါးများဖို့ လာရင်း တွင်းထဲက အသံကြားလို့ ငုံ့ကြည့်တာကွ၊ နေပါဦး”

“ဒီမှာ ဘီလီဘော့(ဒ်)” ကော့(ဘ်)က လှမ်းပြောသည်။ “ငါ ကြွေးပြန်ဆပ်တော့မယ်။ ရဲမှူးဆီသွားပြီး ငါ့ကို လာဖမ်းဖို့ ပြောပေးပါကွာ”

ဘီလီဘော့(ဒ်)က အံ့ဩစွာမေးသည်။ “ဘာအတွက် ဖမ်းရမှာလဲကွ”

“ထရူးဘင်ဂန်ကို သတ်မှုနဲ့ ငါ့ကိုယ်ငါ အဖမ်းခံတော့မယ်”

ကော့(ဘ်)အား ထောင်ထဲတွင် စောင့်ကြည့်ရသော ထောင်မှူးသည် မြေခွေးတစ်ကောင်နှင့် စကန်ကြောင်တစ်ကောင်၏ ကွဲပြားခြားနားမှုကို မသိရှာပေ။

ဤသို့ဖြင့် ကော့(ဘ်)အား ကြိုးပေးမည့် အချိန်သို့ ရောက်လာခဲ့၏။

ရဲမှူးက သူ့အား နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ဘာပြောချင်သလဲဟု မေးသည်။

ကော့(ဘ်)သည် အရှေ့ဆုံးမှ ခပ်မတ်မတ်ရပ်နေသော အိုင်စီကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သူမ၏ ရွှေဝါရောင်ဆံပင်

များသည် နေရောင်အောက်တွင် တောက်ပနေ၏။ အိုင်စီသည် သူမကို စိတ်ဝင်စားစွာကြည့်နေသော ထောင်မှူးကိုပြုံးပြနေ၏။
ကော့(ဘ်)ခေါင်းရမ်းလိုက်သည်။
သူ့လည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းစွပ်ချိန်တွင် သူ ပြုံးနေဆဲဖြစ်ပါသတည်း။

ဟစ်ချီကော့လက်ရွေးစင်ဝတ္ထု

အိပ်မက်အိမ်
Dream House
Duleie Gray

Hto
Sin
Htoo

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်ရုံးခန်းအတွင်းရှိ ဆိုဖာပေါ်တွင် ယှဉ်ထိုင်နေကြသည်။ သူတို့ကဲ့သို့ ကြည့်မကောင်းသောအတွဲကို ကျွန်တော်မတွေ့ခဲ့ဖူးပါ။ အမျိုးသမီးမှာ အသက် ငါးဆယ်ခန့်ရှိပြီး အဆမတန်ဝဖြိုးသည်။ ယောက်ျားမှာပိန်ပိန်ညက်ညက်ဖြစ်သည်။ မျက်နှာဝိုင်းစက်ပြီး မျက်လုံးအညိုရောင်ရှိသည်။ ဆံပင်များမှာ ဖြောင့်စင်းရှည်လျားသည်။ ဆံပင်မှာ သဲရောင်နီကျင့်ကျင့်ဖြစ်ပြီးပြီ။ မျက်လုံးအရောင်မှာ ဖျော့တော့သည်။ အမျိုးသမီးမှာ ရွက်ကြမ်းရေချိုအဆင့်ထက် ရုပ်ဆိုးသည်။ ယောက်ျားမှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဝတ်စားထားသည်။ သူ့နည်းသူ့ဟန်ဖြင့် ကြည့်ကောင်းသည်။ အမျိုးသမီးက စကားပြောသည်။ ယောက်ျားက တစ်ချိန်လုံးနီးပါးငြိမ်သက်နေသည်။

အမျိုးသမီးသည် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမားသော်လည်း သွက်သွက်လက်လက်ရှိသည်။ စကားကို လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ဝှေ့ရမ်းပြောသလို ရယ်လိုက်လျှင် အလွန်ခိုင်ခံ့သော သွားတန်းများလှစ်ခနဲပေါ်လာတတ်သည်။ နောက်ဆုံး သူမက ပြောသည်။
“ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ ရှင့်ဆီကို လာတာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါပြီ”
ကျွန်တော်က ယဉ်ကျေးစွာ တုံ့ပြန်ရပါသည်။

ဖော်မြန်စာပေ

ခင်ပွန်းဖြစ်သူက ဘာမှ မသိဘဲ ခေါင်းညိတ်နေသည်။
“သူ ပင်ပန်းငြီးငွေ့လာပုံရတယ်။ မဟုတ်ဘူးလား
ဟင်နရီ”

ဟင်နရီက ကန့်ကွက်လေသည်။ “ဒါ လုံးဝမမှန်ပါဘူး
အချစ်ရယ်”

“ငြီးငွေ့တာရယ်လို့တော့ အတိအကျမဟုတ်ပါဘူး။
ကျွန်မတို့ဟာ ခရီးသွားရတာကို သဘောကျတယ်။ ခရီးလဲသွား
ကြတယ် မဟုတ်ဘူးလား ဟင်နရီ”

“မင်းလဲ ခရီးသွားရတာကို သဘောကျပါတယ်” ဟင်နရီ
က ပြန်ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်” အမျိုးသမီးက ကျေကျေနပ်နပ်ထောက်
ခံသည်။ “ခရီးထွက်ရတာကို ကျွန်မ ကြိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မဟာ
မိန်းကလေးငယ် တစ်ယောက်လို ခရီးသွားနေခဲ့တယ်။ ကျွန်မရဲ့
ခင်ပွန်းဟောင်းဟာ ငွေကြေးချမ်းသာတယ်။ အဲဒီလိုခရီးထွက်ရင်း
ဟင်နရီနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်။ မဟုတ်ဘူးလား ဟင်နရီ”

“ဟုတ်တာပေါ့ အချစ်ရယ်”

“ဩစတေးလျကို ရှင်သိပါတယ်မဟုတ်လား၊ ရှင်ဟာ
ကရုဏာသံနဲ့ စကားပြောနိုင်မယ်လို့ ကျွန်မ မျှောင်လင့်ပါတယ်။
သူကတော့ အဲဒီအသံကို ဖျောက်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်” ကျွန်တော်
သူမ ခင်ပွန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ မတုန်မလှုပ်ဖြစ်နေ
သည်။

အမျိုးသမီးက ဆက်ပြောသည်။ “ကဲ ရှင် ကျွန်မတို့
ဘယ်လိုကူညီနိုင်မလဲ”

“ဒီလိုပါ” ကျွန်တော် သတိထားပြီး ပြောရပါသည်။
“ခင်ဗျား ကိစ္စက သာမန်နဲ့ မတူပါဘူး။ ခင်ဗျား ပြောတာမှန်
တယ်။ လော့ဒ်(စ်)ဒရမ်မွန်က အိမ်ငှားချင်ပေမယ့် အိမ်ဟာအ

ဖော်မွန်စာပေ

အချိန်မှာ နေမယ့်သူမရှိသေးပါဘူး။ ကျွန်တော်လဲ မနေချင်ပါ
ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားတို့က ဒီပြဿနာကို ကျွန်တော်ကို
လွဲရင် လုပ်နိုင်မယ့်နည်းလမ်းကို ကျွန်တော် ရှာပါမယ်”

“ကောင်းပြီ” အမျိုးသမီးက ပြောပြီး ခုံညားစွာထရပ်
လေသည်။ “တစ်ခုခုထူးခြားရင် ကျွန်မတို့ကို ချက်ချင်းအသိပေး
ပါ”

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံးကြိုးစား
ဆောင်ရွက်ပါမယ်” ကျွန်တော် ပြောလိုက်ပါသည်။

“ရှင် တတ်နိုင်မယ်လို့ ယုံကြည်ပြီးသားပါ” အမျိုးသမီး
က ကျက်သရေရှိစွာပြုံးပြသည်။ မြွေပါသားမွေးအင်္ကျီကို ပြန်ဝတ်
နေသည်။ လက်အိတ်များစွပ်ပြီးနောက် “သွားကြမယ် ဟင်နရီ”
ဟု ပြောသည်။ ထို့နောက် သူတို့သည် ကျွန်တော်အခန်းမှ ထွက်
သွားကြ၏။

ကျွန်တော်သည် လော့ဒ်(စ်)ဒရမ်မွန်ထံသို့ ချက်ချင်းဖုန်း
ဆက်လိုက်ရ၏။ သူက လက်ခံပါသည်။ “ကျွန်တော် သူတို့
အကြောင်းကို သိချင်တယ်။ အချက်အလက်တွေရထားချင်တယ်။
ဒါပေမယ့် သူတို့ နေမယ့်ဆိုတာကို သဘောကျပါတယ်။
ကျွန်တော်ကိုယ်စားလှယ်ရဲ့ ဇနီးသေဆုံးသွားတဲ့ အချိန်ကစပြီး
အိမ်ဟာ လစ်လပ်နေတယ်။ အခုအချိန်အထိတော့ လူငှားမရှိသေး
ဘူး။ နေရာကတော့ တော်တော်ခေါင်တယ်။ သူတို့သိပ်ကြိုက်မယ်
မထင်ဘူး။ သူတို့ဟာ မြို့ကြီးသားတွေ ဟုတ်ရဲ့လား။ ခေတ္တအစမ်း
သဘောနဲ့ စာချုပ်သင့်တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ တစ်ဆယ့်
ရှစ်လလောက်ပေါ့။ သူတို့ ဒီအိမ်ကို ဘယ်လိုရှာတွေ့တယ်ဆိုတာ
တို့လဲ သိချင်ပါတယ်”

ကျွန်တော်က လော့ဒ်(စ်)ဒရမ်မွန်ပြောသည့်အကြောင်းများ
တို့ မစွက်ဒင့်(စ်)ဝါ(သ်)ထံ စာရေးပြောခဲ့သည်။ သူမက စာရေး

ဖော်မွန်စာပေ

၍ အကြောင်းပြန်ခဲ့သည်။ စာထဲတွင် သူမ ယောက်ျားသည် စစ် အတွင်းအင်္ဂလန်တွင် နေခဲ့ဖူးကြောင်း၊ ထိုကျေးရွာတွင် စစ်သား ဘဝဖြင့် စခန်းချခဲ့ဖူးကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ထိုနေရာကို သဘော ကျခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရေးထား၏။

ထို့နောက် သူတို့အား လော့ဒ်ဒရမ်မွန်နှင့် တွေ့ဆုံပေး ခဲ့၏။ မကြာခင် လော့ဒ်(ဒ်)ဒရမ်မွန်က ကျွန်တော်ထံ တယ်လီဖုန်း ဆက်ပြီး အိမ်ငှားသည့် ကိစ္စကို ကျွန်တော် ကြိုက်သည့်အချိန်တွင် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်နိုင်ကြောင်း ပြောပါသည်။ “တော်တော် ရယ်စရာကောင်းတဲ့စုံတွဲပဲ” သူက ပြောသည်။ “အမျိုးသမီးဟာ တော်တော်အရုပ်ဆိုးတယ်။ ယောက်ျားကတော့ မဆိုးပါဘူး။ သူတို့အနေနဲ့ အိမ်လခကို မှန်မှန်ပေးနိုင်ပုံရပါတယ်။ ယောက်ျား ဟာ ဘလေဒင်မှာ အလုပ်ကောင်းတစ်ခုရတယ်။ ဆောက်လုပ် ခေးအင်ဂျင်နီယာပဲပေါ့။ ဒါကြောင့် သူတို့ အစမ်းသဘောနဲ့ အိမ်ငှားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆောင်းရာသီမှာ ကျွန်တော် ခရီးထွက်နေလိမ့်မယ်။ သူတို့အခြေအနေကို လာကြည့် နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ဟာ အိမ်လခကို မှန်မှန်ပေးမှာပါ”

ကျွန်တော်သည် ခရစ္စမတ်အချိန်အထိ သူ့ထံမှလည်း ကောင်း၊ ဒင့်(စ်)ဝါ(သ်)လင်မယားထံမှလည်းကောင်း၊ ဘာမှ မကြားခဲ့ပါ။ ခရစ္စမတ်ကပ်ပေါ်မှ လက်ရေးမှာ မစွတာဒင့်(စ်) ဝါ(သ်)၏ လက်ရေးဖြစ်ဟန်တူ၏။ ထိုလက်ရေးမှာ ယခင်က ရေးသော စာများပေါ်မှ လက်ရေးနှင့် မတူသောကြောင့်ဖြစ်၏။

သူက “ကျွန်တော်တို့အတွက် အိမ်စီစဉ်ပေးလို့ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်အနီးကတော့ အိမ်ကို အိမ်မက်ဆန်တဲ့ အိမ်လို့ ခေါ်နေတယ်။ ကျွန်တော်လဲ ဒီအတိုင်းသဘောထားပါ တယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံး နေကောင်းကြပါတယ်။ မာဂျောရိနဲ့ မစွတာဟင်နရီဒင့်(စ်)ဝါ(သ်)”

ဖော်ပြန်စာပေ

ကျွန်တော်သည် ထိုကိစ္စကို အခြားကိစ္စများကဲ့သို့ပင် တစ်နေရာတွင် အမှတ်တမဲ့ထားလိုက်ပါသည်။ ထိုနေ့မှာ ဇန်နဝါ ရီလ(၆)ရက်နေ့ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုလအတွင်းမှာပင် ဘလေဒင်ရှိ အခြားအိမ်တစ်အိမ်ငှားသည့် ကိစ္စဖြင့် လော့ဒ်ဒရမ်မွန်ထံသွားခဲ့ပါ သည်။ အချိန်ရသဖြင့် သူတို့ထံသွားရန်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော် လာသဖြင့် မစွက်ဒင့်(စ်)ဝါ(သ်)ခမြာ ဝမ်းသာနေပုံရပါသည်။ သူမ ခင်ပွန်းကတော့ သိပ်လိုက်လဲ့မှု မရှိပါ။ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းနှင့် လိုက်ဖက်စွာ လက်ဖက်ရည်ကို ငွေကရားဖြင့် ထည့်၍ ဧည့်ခံပါသည်။ သူမ ခင်ပွန်းအား သူ ပန်းကန်ထဲသို့ နွားနို့အရင်ငဲ့ထဲရကောင်းလားဟု လက်ပါးစေ တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဆူပူနေပါသည်။ “သိပ်အောက်တန်းစားဆန် တယ်” ဟု ပြောပါသည်။ မစွတာဒင့်(စ်)ဝါ(သ်)က ဘာမှ ပြန် မပြောသော်လည်း အလွန်စိတ်ဆိုးကြောင်း ကျွန်တော်သတိပြုမိ ပါသည်။ သူ၏ ဩစတေးလျအသံဖြင့် စကားပြောခြင်းကို ချိုးနှိမ် ပြောသောအခါ မျက်နှာပျက်သွား၏။ လက်ဖက်ရည်ဖျော်ရန် ရေခဲသွားယူခိုင်းသည့်အခါတွင် မုန်းတီးစက်ဆုပ်စွာ ကြည့်လေ သည်။ သူမသည် ထိုအချက်ကို လုံးဝဂရုမစိုက်ပဲ မစွတာဒင့်(စ်) ပြုလုပ်သော အိမ်နှင့်ပတ်သက်သည့်အပြောင်းအလဲများကို ပြော ရန်စိတ်စောနေ၏။ “ဒါတွေအားလုံးကို သူတစ်ယောက်တည်း လုပ်တာ” သူမက ဂုဏ်ယူစွာ ပြောပြသည်။ “အဆောက်အဦ လုပ်ငန်းကို သူ ဝါသနာပါတယ်။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်လဲလုပ် နိုင်တယ်”

တစ်ဆယ့်ရှစ်လပြည့်သောအခါ မစွတာဒင့်(စ်)ဝါ(သ်)မှ စာရောက်လာ၏။

“ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကို ဆက်မငှားတော့ပါဘူး။ အဲဒီ အိမ်ကို သဘောကျပါတယ်။ လော့ဒ်ဒရမ်မွန်ဟာ အလွန်ကောင်းတဲ့

ဖော်ပြန်စာပေ

အိမ်ရှင်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ဇနီးက ခရီးထွက်ချင်နေတယ်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံရဲ့ ဆောင်းရာသီအအေးဒဏ်ကို သူမမခံနိုင်ဘူး။ သူမဟာ နေရောင်ခြည်ကို နှစ်သက်ပါတယ်။ မကြာခင် ကျွန်တော်တို့ ဟိုနိုလူလူကို သွားကြမယ်”

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် စိန့်ဂျိမ်းလမ်းတွင် နေသော လော့ဒရမ်မွန်ထံ သွားရပြန်၏။ ထုံးစံအတိုင်း နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်က ထိုအကြောင်းကို ပြောပြပါသည်။ သူ အိမ်ကို ပြန်ငှားလိုခြင်း ရှိမရှိကိုလည်း မေးပါသည်။

“ဘာကြောင့် မငှားရမှာလဲ” သူက ပြောပါသည်။ “ကျွန်တော်တို့ အောင်မြင်မှုရခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ဟာ ဒုက္ခပေးခဲ့ပါတဲ့။ သူတို့ဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်ကြတယ်။ သီးသီးသန့်သန့်လဲနေကြတယ်။ အဲဒါကို ကျွန်တော် နားမလည်အောင် ဖြစ်မိတယ်။ ကိုယ့်ဝါသနာပါရာကို ကိုယ်လုပ်ကြတယ်။ ကျွန်တော် အလိုအရတော့ သူမဟာ စင်းလုံးချောတဲ့ဇနီးတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး။ ပိုက်ဆံစကား သိပ်ပြောတယ်။ သူ့ယောက်ျားထက် အသက်အများကြီး ကြီးတယ်။ ဟိုနိုလူလူကို သွားဖို့အတွက် သူ့ယောက်ျားကို အလုပ်က ထွက်ခိုင်းလိမ့်မယ်။ သူ့ယောက်ျားကတော့ အဲဒီမှာ နေရတာကို သဘောကျတယ်။ အိမ်အတွက်လဲ ငွေအများကြီး အကုန်ခံခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် ကောင်းဖို့ လုပ်တာမို့ ကျွန်တော် မကန့်ကွက်ခဲ့ဘူး။ သူဟာ ပထမတန်းစား ဆောက်လုပ်ရေးအင်ဂျင်နီယာလို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောကြတယ်။

သူက သဘောတူသဖြင့် ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

မစ္စတာ ဒရင့်(ချ်)နှင့် ကျွန်တော်တို့ ထပ်တွေ့ကြပြန်၏။ ကျွန်တော်သည် အလုပ်ကိစ္စဖြင့် ဂျာမေကာသို့ ခရီးထွက်ခဲ့ပြီး ဂျာမေကာတွင် ရှိနေခိုက် ရောင်း(ဒ်)ဟီး(လ်)သို့ အရက်သောက်ရန်နှင့် ရေကူးသို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ဟီး(လ်)မှာ ကမ္ဘာပေါ်တွင်

ဖော်မွန်စာပေ

အကောင်းဆုံးဟိုတယ်တစ်ခုဖြစ်ချေသည်။ ဒရင့်ဝါ(သ်)သည်လည်း ပျော်ရွှင်ပြီး ကြီးပွားနေပုံရ၏။ ကျွန်တော့်ကို မြင်သောအခါ အံ့အားသင့်သွား၏။ ထို့နောက် အလွန်ဖော်ရွေစွာဖြင့် လော့ဒရမ်မွန်အကြောင်းမေးပါတော့သည်။ ကျွန်တော်က လော့ဒရမ်မွန်ကျန်းမာကြောင်း ပြောပြပြီး သဘာဝအတိုင်း သူ့ဇနီးအကြောင်းကို မေးပါသည်။ ထိုအခါ သူ့မျက်နှာအံ့မွှိုင်းသွားလေသည်။ “သူမသေပြီ” သူက ဝမ်းနည်းစွာ ရေရွက်သည်။ “ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အတော်ကြီးမားတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုပါပဲ”

“ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ဒီလို ဖြစ်မယ်လို့ လုံးဝမထင်ခဲ့ဘူး” ကျွန်တော် ပြန်ပြောပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ သိပ်မြန်တယ်။ အတော်မြန်ပါတယ်။ သူမလို့ ဇနီးမျိုး နောက်ထပ် မရနိုင်တော့ဘူး”

ထိုအခိုက်မှာပင် အလွန်ချောမောလှပသော မိန်းကလေး တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး သူ့ကို စကားပြောပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာလည်း ချိန်းထားသော ကိစ္စရှိသဖြင့် သူနှင့်ဆက်စကားမပြောနိုင်ပဲ နှုတ်ဆက်ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် သူ့အကြောင်းကို မေ့သွားပါသည်။

ဤအကြိမ်မှာ သူ့ကို ကျွန်တော် နောက်ဆုံးမြင်ခြင်း ဖြစ်တော့၏။

တစ်နေ့တွင် သူ့ထံမှ စာရောက်လာပါသည်။ စာတွင် အောက်ပါအတိုင်း ရေးထား၏။

“မိတ်ဆွေကြီး အင်ဒရူး ဒီကိစ္စဟာ အတော်သိမ်မွေ့တဲ့အတွက် လော့ဒရမ်မွန်ဆီကို တိုက်ရိုက်စာမရေးဘဲ တစ်ယောက်ယောက်က သူ့ကို ပြောပြရင်ပိုကောင်းမယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အနည်းငယ်က ခင်ဗျားဟာ ဘလေဒွန်က ဒီ(လ်)တန်အိမ်ကြီးကို ကျွန်တော်တို့ဇနီးမောင်နှံအတွက် ငှားပေး

ဖော်မွန်စာပေ

ခဲ့ပါတယ်။ အိမ်ရှင်လော့(၅)ဒရမ်မွန်ဟာ ကျွန်တော်တို့အပေါ်မှာ အလွန်ကောင်းခဲ့ပါတယ်။ သူဟာ ကျွန်တော်တို့ကို အိမ်ပြင်ဆင် ခွင့် ဗွမ်းမိခွင့်ပြုခဲ့ပါတယ်။ ကုန်ကျစရိတ်ကို ကျွန်တော်တို့ခံရပါတယ်။ အိမ်ပြင်တာကို လော့ဒရမ်မွန်သဘောကျတဲ့အတွက် ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေ၊ အခြားတစ်ယောက်ဖြစ်စေ၊ နောက်တစ်ကြိမ် အိမ်ပြင်ရင် ရေချိုးခန်းနဲ့ အဝတ်လဲခန်းအကြားနံရံထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ကျွန်တော့်ဇနီးကို တွေ့ရင် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာပါပဲ”

ကျွန်တော်ဟာ သူမကို ငွေအတွက် လက်ထပ်ခဲ့တာဖြစ် တယ်။ သူမဟာ ကျွန်တော့်ကို အလုပ်မလုပ်ချင်တဲ့ လူပျင်းလို့ အမြဲပြောခဲ့တယ်။ အမြဲလှောင်ပြောင်သရောခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် ဖြစ်စေ၊ အခြားသူတစ်ယောက်ဖြစ်စေ၊ ဒီလိုအရပ်ဆိုးပြီး အသက် ကြီးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ငွေအတွက်ကလွဲပြီး ဘာကြောင့် လက်ထပ်ရမှာလဲ။ ကျွန်တော်ဟာ ငါးနှစ်လောက်သည်းခံနေခဲ့ တယ်။ အဲဒီနောက် သူမကို ဖယ်ရှားဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ အခြား လူသတ်သမားတွေလိုပဲ နည်းလမ်းရှာကြဲခဲ့တယ်။ လက်လျှော့ရ တော့မလို အလုပ်မှာ စစ်အတွင်းက ဗြိတိန်မှာ လေတပ်သားဘဝ နဲ့ ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က စာရေးပြီး၊ ဘလေဒွန်မှာ အသစ်ဆောက်တဲ့ စက်ရုံမှာ အလုပ်ခန့်တယ်။ အဲဒါဟာ ကျွန်တော့် အခွင့်အရေးပဲ”

မိ(လ်)တန် အိမ်ကြီးဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အဆင်ပြေ ဆုံး အိမ်ကြီးဖြစ်နေတယ်။ ဘလေဒွန်ဟာ တပ်ထဲမှာနေချိန် ကတည်းက အဲဒီအိမ်အကြောင်းကို သိခဲ့တယ်။ စက်ရုံနဲ့နီးတယ်။ အဲဒီအိမ်မှာ လူငှားမရှိတဲ့အတွက် ပိုအဆင်ပြေသွားတယ်။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေဆီ စာရေးပြီး အဲဒီအိမ်မှာ လူရှိမရှိကို စုံစမ်း ခိုင်းခဲ့တယ်။ အိမ်ငှားမရှိတဲ့အကြောင်းကို စာပြန်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်

ဖော်မွန်စာပေ

သူ့အလုပ်ကို လက်ခံခဲ့တယ်။ ကျန်တာတော့ ခင်ဗျားသိပြီးသား ပါ။

“အိမ်မပြင်ခင်က ကျွန်တော့်ဇနီးကို ခင်ဗျားဆီလာဖို့ အတော်ဆွဲဆောင်ခဲ့ရတယ်။ သူမဟာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဖြစ်တဲ့ အတွက် အင်္ဂလန်မှာ ပြန်နေချင်တယ်။ ပြီးတော့မှ ကျွန်တော့် အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုတာကိုသိလို့ အတော်ကျေနပ်သွားတယ်”

မိ(လ်)တန်ဟာ ကျွန်တော် နေချင်တဲ့ အိမ်မျိုးဖြစ်ကြောင်း ပြောပြတဲ့အခါမှာ သူမလဲ သဘောကျသွားတယ်။

လော့ဒရမ်မွန်က အိမ်ကို ပြုပြင်ဖို့ ခွင့်မပေးရင်လဲ၊ အိမ် ထဲမှာ ကျွန်တော်အကြံအစည်အတွက် လိုအပ်တဲ့အခြေအနေတွေ ရှိနေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ စစ်အတွင်းက အဲဒီအိမ်ကို မကြာ ခဏရောက်ခဲ့တယ်။ အင်္ဂလန်ပြည်တွင်းစစ်ကာလက လုပ်ထား ခဲ့တဲ့လျှို့ဝှက်လမ်းတွေကို သိထားခဲ့တယ်။ ဧည့်ခန်းထဲက မီးဖိုကြီး အတွင်းပိုင်းမှာ လျှို့ဝှက်လမ်းရှိတယ်။ မီးခိုးခေါင်းတိုင်ရဲ့နံဘေး ကနေပြီး ပင်မအိပ်ခန်းအတွင်း ရောက်အောင် အခန်းကြီးတစ် ခုလုပ်ထားတယ်။ အဲဒါဟာ အိပ်ခန်းကို အလှပျက်စေတယ်လို့ ကျွန်တော့်ဇနီးကို ပြောပြခဲ့တယ်။ သူမက အဲဒီအခန်းကို ကာပစ် ဖို့ ပြောသေးတယ်။ လော့(၅)ဒရမ်မွန်ကလဲ အိပ်ခန်းထဲကို စွန်း ထွက်နေတဲ့ အဲဒီအခန်းရဲ့နံရံတွေကို ပိတ်ပစ်ဖို့ သဘောတူခဲ့တယ်။ တစ်ခန်းကို ရေချိုးခန်းအသစ်လုပ်ခဲ့တယ်။

“တခြားအခန်းထဲမှာ ကျွန်တော် ဇနီးရှိတယ်”

“အသေးစိတ်တော့ မပြောတော့ပါဘူး။ တစ်နေ့မှာ ကျွန်ုပ်ဇနီးကို ဖျားယောင်းပြီး အဲဒီအခန်းထဲ ခေါ်ခဲ့တယ်။ တုံ့တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုနဲ့ ခေါင်းကို ရိုက်ပစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက် အခန်းထဲ သွင်းပြီး နံရံကိုအင်တေနဲ့ ပိတ်လိုက်တယ်။ သူမဟာ ခုထိအဲဒီ မှာ ရှိတုန်းပဲ”

ဖော်မွန်စာပေ

သူမပျောက်သွားတာကို ဘယ်သူမှ သတိမထားကြဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူမဟာ အဲဒီလိုမဖြစ်ခင်ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်က အလွန်တန်ဖိုးကြီးတဲ့ အိမ်တစ်လုံးကို ဟိုနိုလူလူ မှာ ဝယ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအိမ်ကို ကျွန်တော် အမြတ်အနည်းငယ်နဲ့ ပဲ ပြန်ရောင်းလိုက်ပြီ။ သူမဟာ ကျွန်တော့်ထက်စောပြီး အဝတ် အစားဝယ်ဖို့ လန်ဒန်ကို ထွက်သွားတယ်လို့ ဘလေဒွန်က လူတွေ သိထားကြတယ်။ သူမကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လန်ဒန်ကိုကားနဲ့ လိုက်ပို့တာကို အားလုံးကမြင်ကြတယ်။ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ သူမရဲ့ အဝတ်အစားသေတ္တာတွေဟာ ပက်ဒင်တန်ဘူတာမှာ ယခု ထက်ထိရှိနေလိမ့်မဦးမယ်။ ဒါပေမယ့် လေဘယ်တော့ မပါဘူးဗျ။

ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လဲ မကြာခင်သေရတော့မှာပါ။ ကျွန်တော်ဟာ တစ်နှစ်လောက် မကျန်းမာဖြစ်ခဲ့သေးတယ်။ ဆရာ ဝန်တွေက ကုမရတဲ့ရောဂါလို့ ပြောကြတယ်။ ဘက်ကတော့ သူမ အခုတိုင်အသက်ရှင်နေတယ်လို့ ယုံကြည်တယ်။ သူမ လက်ရေး ဟာ တုပရေးဖို့ အလွန်လွယ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ ကွယ်လွန်သွားတဲ့ ကျွန်တော့်ဇနီးရဲ့ ငွေတွေကို ထုတ်ယူသုံးစွဲနိုင် ခဲ့တာပေါ့။ တကယ်တော့ သူမဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ စတုတ္ထမြောက် သားကောင်ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်မိခင်နဲ့ ညီမရဲ့ အလောင်းတွေဟာ ဩစတေး လျနိုင်ငံမယ်လဘုန်းမြို့၊ ဆောက်(သ်)ရာရားပယ်ရီဝရင်းရပ်ကွက် အမှတ်(၁၀၄)မှာရှိတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီတုန်းကလဲ အိမ်ကို ပြင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီနေရာဟာလဲ အလောင်းကိုဖျောက်ဖျက်ဖို့ အလွန်ကောင်းတဲ့နေရာဖြစ်နေတယ်။ သူတို့ဟာ ကျွန်တော့်ကို အလွန်နိုင်တဲ့ မိန်းမတွေဖြစ်ကြတယ်။ တတိယမြောက်သားကောင် ကလဲ ကျွန်တော် လက်ထပ်ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ် တယ်။ သူမ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖြတ်တောက်ပြီး ဆင်ဒနီမြို့ရဲ့ မြောက်

ဘက်မိုင်(၇၀)လောက်ကွာတဲ့ ချောင်ကျတဲ့စိုက်ခင်းတစ်ခုမှာ မြှုပ် ခဲ့တယ်။ ဣအိတ်အညိုနဲ့ ထုပ်ထားတဲ့ခေါင်းမပါတဲ့။ ခန္ဓာကိုယ်ကို ရှာဖွေတွေ့တဲ့အခါမှာ စိုက်ခင်းပိုင်ရှင်ခမာ သေဒဏ်ပေးခံရရှာ တယ်။ အဲဒီညက ကျွန်တော်အဲဒီမှာ ရှိတာကို ဘယ်သူမှ မသိကြ ဘူး။

ဒါကြောင့်လဲ အခု ကျွန်တော့်ဇနီးကို သက်တဲ့အခါမှာ ပထမနည်းဖြစ်တဲ့နံရံထဲမှာ အလောင်းကို ပိတ်ပြီး အင်္ဂတေနဲ့ ပိတ်တဲ့နည်းလမ်းကို အသုံးပြုဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီနည်းဟာ အောင်မြင်ပါတယ်။

နောက်ဆုံး လူသတ်မှုကျူးလွန်တဲ့ အချိန်မှာ- နှစ်ရက် လောက်စိတ်ပူပန်ခဲ့ရသေးတယ်။ သူမကို နံရံထဲထည့်မပိတ်ခင်မှာ ခေါင်းကို တုံးတဲ့ပစ္စည်းနဲ့ ရိုက်တဲ့အကြောင်း ပြောခဲ့ပြီးပြီနော်။ ဒါပေမယ့် သိပ်မပြင်းထန်တဲ့အတွက် နှစ်ရက်ခွဲလောက်အထဲက နေပြီး အော်နေလိမ့်မယ်လို့လည်း စိတ်ပူပန်နေခဲ့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီအစီအစဉ်ဟာ ကောင်းမွန်စွာပြီးဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ ဒီဇနီးဟာ အောက်တန်းစားဆန်တယ်။ မိန်းမလဲ သိပ်ပီသတယ်။ ကဲပါလေ ကျွန်တော့်စာကို ဖတ်ရလို့ ခင်ဗျား မငြီးငွေ့ဘူးထင်ပါတယ်။

ခင်(ခ)ဝါ(သ်)

ဟစ်ချ်ကော့လက်ရွေးစင်ဝတ္ထု

ကလေးစား၏ ဂျောက်ကွပ်မှာ

ALFRED HITCHCOCK'S CHOICE
CHIMPS AIN'T CHUMI
TALMAGE POWELL

Hitch
in
Hitch

ယောက်ျား(၁၀)ဦးနှင့်မိန်းမ(၂)ဦးပါသော ခုံသမာဓိအဖွဲ့က သူတို့နေရာသို့ပြန်ဝင်လာစဉ်၊ တရားရုံး၏လာရောက်နားထောင်သောနေရာမှ အဖိုးကြီးပီလားဆိုးလတ်က တရားခံအကျိုးဆောင်စားပွဲရှိ အရပ်ရှည်ရှည်ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ်လူတစ်ယောက်အား၊ "သူကြည့်လိုက်စဉ်မှာတော့ သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာမီးဝင်းဝင်းတောက်တော့သည်။"

"ဒေးဗစ်ဝစ်ဝေး... မင်းမှာအပြစ်ရှိတယ်လို့ သူတို့ဆုံးဖြတ်ကြမှာပါ... မင်းလူနှစ်ယောက်ကိုဘယ်လိုသတ်လိုက်တယ်ဆိုတာ သတိရမိအောင် မင်းကိုသံတိုင်တွေ့နောက်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာပို့လိုက်ကြလိမ့်မယ်"

ပီယေးကတွေးနေမိသည်။

"ခုံသမာဓိအဖွဲ့ဝင်များခင်ဗျား... ဆုံးဖြတ်လို့ရကြပါပြီလား"

အသံကတရားခွင်တစ်ခုလုံး လွှမ်းမိုးသွားချိန်တွင်ပီယေးက ခုံသမာဓိအဖွဲ့ဆီသို့ ပြန်အာရုံစိုက်လိုက်သည်။ ခုံသမာဓိအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က ခပ်ဖြည်းဖြည်းထရပ်သည်။

"တရားခံမှာ အပြစ်မရှိဘူးလို့ဆုံးဖြတ်ပါတယ်"

ဖော်မွန်စာပေ

နေရောင်ဖြာသည့်နေ့သည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည် ထို့နောက်ဒေးဗစ်ဝစ်ဝေး၏ အပေါင်းအသင်းများကြည့်ဘာပေးကြသည်။ ဒေးဗစ်ထံသို့အပြေးအလွှားသွားကြကာ ကျောပုတ်ခေါင်းပုတ်လုပ်နေကြသည်။

အဖိုးကြီးပီယေးမှာ မလှုပ်နိုင်ပဲကြက်သေသေကာထိုင်နေသည်။ အဖြစ်ကတော့တွေးကြည့်၍ ရနိုင်စရာမရှိ၊ ယုံကြည်နိုင်ဖွယ်ရာမရှိ၊ သူ့သမီး၊ ယိုနီနှင့်မြေးတို့နီတို့နှစ်ဦးသေဆုံးခဲ့ရပြီး သတ်သူကတော့လွတ်မြောက်သွားပြီ။ သူ၏ကြွက်သားများလှုပ်ရှားသွားသည်ကိုပင်မသိပဲ၊ ထရပ်မိသည်။ ဘေးလူများကိုတွန်းဖယ်ပြီး ဒေးဗစ်ထံသို့လျှောက်သွားသည်။

အဖိုးကြီး၏ မျက်နှာထားကြောင့် မိတ်ဆွေတစ်ဦးကသတိလှမ်းပေးလိုက်မှ ဒေးဗစ်ကလှည့်ကြည့်သည်။ ထန်းပင်ပင်စည်နှယ်မာကျောကျစ်လစ်သောလက်သီးကို အဖိုးကြီးကလွဲလိုက်သည်။ ဒေးဗစ်ကလက်နှစ်ဘက်မြှောက်၍ကာသည်။ နောက်ကျသလိုမလုံလောက်ပါ။ လက်သီးကဒေးဗစ်၏ လက်နှစ်ဘက်ကြားမှဝင်သွားသည်။ နှာခေါင်းကိုအရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့်ထိသည်။ အရိုးကျိုးသံ၊ အရေပြားစုတ်ပြဲသွားသံက၊ တစ်ခန်းလုံးကြားနိုင်လောက်သည်။ သွေးသံရဲရဲမျက်နှာနှင့်ဒေးဗစ်မှာ ရှေ့နေစားပွဲသို့လန်ကျသွားသည်။

အဖိုးကြီးကရှေ့သို့ခုန်အုပ်ပြီး သူ၏သန်မာလှသောအင်္ကျီအဆစ်ကြီးကြီးလက်နှစ်ဘက်နှင့် ဒေးဗစ်၏လည်ပင်းကိုညစ်သည်။ ဘေးလူတစ်ဦးကအဖိုးကြီး၏ ဘယ်လက်ကိုဆွဲဖြုတ်သည်။ ထိုလက်ကိုအဖိုးကြီးကအလွယ်တကူရမ်းခါထုတ်လိုက်နိုင်သည်။ ဒေးဗစ်၏မိတ်ဆွေလူငယ်နှစ်ဦးက အဖိုးကြီးအားအတင်းဝိုင်းဆွဲကြသည်။ ဒေးဗစ်၏ရှေ့နေနှင့်အခြားတစ်ဦးလာပြီးကူကာမှ ပီယေးကိုဖမ်းချုပ်ထိန်းထားနိုင်ကြသည်။

သူ့အားလူအားလုံးဝိုင်းရံထားကြောင်းသိမှ ပီယေးကငြိမ်

သွားသည်။ တရားသူကြီးဘီးလစ်စာရေးအစိုးရရှေ့နေနှင့် ရဲတစ်ဦးတို့လူအုပ်ကြားမှတိုးထွက်ကာ ပီယေးထံရောက်သွားသည်။

“ဒီမှာ.. အဲဒါဘာလုပ်တာလဲ”

နှစ်ပေါင်းများစွာသမာသမတ်ကျခြင်း၊ ရိုးဖြောင့်ခြင်း၊ သိက္ခာရှိခြင်းတို့ဖြင့်နာမည်ရခဲ့သော ထိပ်ပြောင်ပြောင်ဝဝနှင့်တရားသူကြီးကအော်မေးလိုက်သည်။ အခြေအနေကိုလည်းချက်ချင်းသဘောပေါက်သွားသည်။

“ပီယေး ပီယေး.. ခင်ဗျားကိုခင်ဗျားဘယ်လိုဖြစ်အောင်လုပ်လိုက်တာလဲ”

တရားသူကြီးက ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့်မေးသည်။

“ကျုပ်ကိုဖမ်းချုပ်လိုက်”

ပီယေး၏အသံမှာဒေါသကြောင့်တုန်နေသည်။

“ကျုပ်ဘာမှကရုမစိုက်ဖူး.. ကျုပ်ကိုခင်ဗျားတို့တစ်သက်လုံးဖမ်းမထားနိုင်သလို လူသတ်သမားကိုလည်းခင်ဗျားတို့တစ်သက်လုံးမကာကွယ်ပေးနိုင်ပါဘူးဗျာ”

“သူ့ဟာလူသတ်သမားမဟုတ်ပါဘူးဗျာ.. သက်သေသာကေတွေကိုခင်ဗျားကြားသားပဲ၊ ခင်ဗျားမုဆိုးမသမီးနဲ့မြေးအတွက်ခင်ဗျားဘယ်လိုခံစားရတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှောင်လွှဲနိုင်တဲ့မတော်တဆဖြစ်မှုတစ်ခုပါ.. မိုးရွာနေတဲ့ညမှာ.. သူတို့ကရပ်ထားတဲ့ကားနှစ်စီးကြားက ထွက်လာပြီးဒေးဗစ်ရဲ့ကားရှေ့တည့်တည့်ရောက်သွားကြတာ”

“ခင်ဗျားတို့တရားရေးက မျက်ကန်းလိုဖြစ်နေတယ် ကျုပ်တော့ဒီလိုမဟုတ်ဘူး”

“ဝီစကားမျိုးမပြောနဲ့”

တရားသူကြီး၏လေသံကမာလာသည်။

“ဒီနေရာမှာဥပဒေမဲ့ လက်စားချေတဲ့လူမျိုးတစ်ယောက်

မှမလိုချင်ဘူး”

တရားသူကြီးကဒေးဗစ်ကိုလှည့်ကြည့်သည်။

“ဒီလူကို မင်းတရားစွဲပိုင်ခွင့်ရှိတယ်”

ဒေးဗစ်ကသွေးရွဲနေသည့် လက်ကိုင်ပဝါနှင့်မျက်နှာကို သုတ်ရင်း ကုန်းရုန်းထသည်။ ၎င်းမှာပီယေးတို့အိမ်အနီးရှိယာခင်း သမားတစ်ဦးဖြစ်သည်။

“ဟင့်အင်း... ကျွန်တော်ဘာအခွင့်အရေးမှမလိုချင်ဘူး ကျေးဇူးပြုပြီးသူ့ကိုသာသွားခွင့်ပြုလိုက်ပါ”

ဒေးဗစ်၏မိတ်ဆွေများထံမှ ဒေးဗစ်တို့၏အခြေအနေအထားကို ပေါ်လာသည်။ ဒေးဗစ်ကထိုအသံများကိုလှစ်လျှူဖြင့် ဟောပြောခွင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“ခံစားရတာခင်ဗျားတစ်ယောက်ထဲလို့ထင်သလား... ခင်ဗျားမှာနေပြီ... ကျွန်တော့်ကားရှေ့တည့်တည့်ကိုသူတို့ရုတ်တရက် ရောက်လာတဲ့အဖြစ်ကို ကျွန်တော်ဘဝတလျှောက်လုံးအမှတ်ရနေ မိတော့မှာပါ... ကားကိုရပ်ဖို့ကြိုးစားတုံးတွယ်ရာမှတဲ့အဖြစ်ကို လည်းသတိရနေမိဦးမယ်... ညဘက်အိပ်ချင်ပေမယ့်... သူတို့ဝင် တိုက်လိုက်တဲ့အသံကိုလည်း ကြားယောင်မိနေလိမ့်ဦးမယ်”

ဒေးဗစ်က သက်ပြင်းရှည်ကြီးချလိုက်သည်။

“အချိန်ကိုနောက်ပြန်ရစ်လို့ရရင် ခုအဖြစ်မျိုးမဖြစ်ဘူးဆို ရင်... ကျွန်တော့်အသက်တောင်ပေးရပါတယ်... ဒါကိုတော့ယုံပါ ပီယေး... ကျွန်တော်ခင်ဗျားနဲ့မိတ်ဆွေပဲဖြစ်ချင်တယ်... ခုအဖြစ် အတွက်တစ်ခုခုစဉ်းစားကြတာပေါ့ဗျာ”

ပီယေးကတော့ စိတ်ထဲမှပြောနေသည်။

“သိပ်ကိုလိမ္မာပါးနပ်ကောက်ကျစ်တဲ့အကောင်... သူ့ကို အားလုံးကသိပ်ရက်ရောတဲ့လူ၊ စေတနာကောင်းတဲ့လူလို့ထင်အောင် လုပ်နေတယ်... လူသတ်သမား”

ဖော်မြွန်စာပေ

“ပီယေးကိုသွားခွင့်ပေးလိုက်ပါ... လွတ်လိုက်ကြစမ်းပါ”

ပီယေးထံမှ ဖမ်းချုပ်ထားသောလက်များကွာသွားသည်။ လူကြားမှနေ၍သူကနောက်တစ်ကြိမ်ထိုးရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေ သည်။ မဖြစ်သေး... ခုလုပ်၍မဖြစ်သေး... အချိန်တွေအများ ကြီးရှိသေးတယ်ဟုတွေးလိုက်သည်။ ထို့နောက်ဝက်သစ်ချပင်အိုကြီး နှယ်ရုံးခန်းထဲမှထွက်သွားသည်။

ပီယေးကသူ့၏အိမ်ဘေးတွင် ကားကိုရပ်ကာအတန်ကြာ ဆိုင်နေသည်။ အိမ်ထဲသို့သူမဝင်လို့ အိမ်နှင့်တစ်ဘက်သို့ရွံ့တော ဟန်ဘက်သို့တောအုပ်သို့ရောက်သော မြေယာအားလုံးတိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်မှုကာ သူ့အားဖမ်းစားခြောက်လှန့်နေသည်။

ကမ္ဘာမြေပြင်၏ဤနေရာသို့ သူပထမဦးဆုံးအကြိမ် ရောက်ခဲ့စဉ်ကနှစ်ပေါင်းကြာချေပြီ။ ထိုစဉ်က ပွဲတော်များကျင်းပ လေ့ရှိသည်။ ထိုပွဲများတွင် သူနှင့်သူသင်ကြားပေးထားသော တိရိစ္ဆာန်တို့မှာရှေ့ဆုံးကနေရာယူခဲ့သည်။ ထို့နောက်လောကကြီး ကပြောင်းလွဲသွားသည်။ တီဗီပေါ်လာသည်။ မျိုးဆက်သစ်၏စိတ် ဝင်စားမှုတို့ကကျယ်ပြန့်လာသည်။ ပြောင်းလွဲလာသည်။ အကြိုက် ချင်းမတူတော့၊ ဆပ်ကပ်အဖွဲ့ကြီးများပင်လျှင် ရပ်တည်၍မရတော့။

ဤသို့ဖြင့်နောက်ဆုံး၌ သူ့မျက်နှာမပျက်ရန်ကြံရတော့ သည်။

“ကျွန်တော့်သမီးနဲ့မြေးဟာ ဖလော်ရီဒါပြည်နယ်ကဘရက် ဝင်တန်မှာနေကြတယ်၊ သမီးမှာယောက်ျားမရှိတော့တာမို့ ကျွန် တော်သွားနေမဖြစ်မယ်”

“လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့သွားရမယ့်နေရာကိုသွားရမှာပါ ပီယေး”

“မှန်ပါတယ်”

“ကျွန်တော့်မှာအထိန်းတစ်ယောက်ရှိရင်ကောင်းမှာ ခင်

ဖော်မြွန်စာပေ

ဗျားတိရိစ္ဆာန်တွေကိုယူထားလိုက်ဖို့လေ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး... ကျွန်တော့မှာဝယ်မယ့်လူရှိပါတယ် ဂရပ်ချင်ကိုတော့ကျွန်တော်ခေါ်သွားမယ်... ဒီချင်ပန်ဇီဇီမောက်က လေးကိုရောင်းလိုက်ရင် ကျွန်တော့ညာလက်မောင်းပြုတ်သလိုဖြစ် လိမ့်မယ်”

“ကံကောင်းပါစေ... သူငယ်ချင်း”

ယခုတော့သူ့မှာဘာများကျန်ပါတော့သနည်း... သူနှင့်ဂ ရက်ချင်သာရှိတော့သည်။ အိမ်ထဲတွင်သူ့ရှိမနေပါက တံခါးကိုသူဖွင့် လိမ့်မည်မဟုတ်...။

သူ၏ကြွက်သားများကိုအားယူ၍ ကားပေါ်မှဆင်းရသည်။ အလွန်ပူပြင်းပြီးတိတ်ဆိတ်လှသည့်အိမ်ထဲသို့ဝင်သည်။ ဧည့်ခန်းကို ဖြတ်၍ ဂရက်ချင်ကိုထားသော အခန်းတံခါးမှသံကြိုးကိုဖြုတ်သည်။ ဂရက်ချင်ကသူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ခုန်ဝင်လာသည်။ လည်ပင်းကိုဖက်၍ ပုခုံးကိုနှာခေါင်းနှင့်တူသည်။ ကလေးနှယ်ပျော်ရွှင်သောအသံလေး များထွက်လာသည်။

“အားလုံးပြီးသွားပြီကလေးရေ”

သူ၏မျက်လုံးအစုံဝယ် မျက်ရည်ဝဲလာသည်။

“လူသတ်သမားလွတ်သွားပြီ သူတို့ကတော့မရှိတော့ဘူး တရားရုံးကအပြန်တစ်လမ်းလုံး ဒါကိုပဲတွေ့လာခဲ့မိတယ်... ဒီလူ သတ်သမားသေရမယ်... နင်သဘောတူလား”

မျောက်မလေးကမော့ကြည့်ပြီး တကွဲကွဲနှင့်ပြန်ပြောသည်

“ဒါအတွက်နင်ကူညီရမယ်... တို့ဒေးဗစ်လိပဲအန္တရယ် ကင်းကင်းနဲ့လွတ်ဖို့အတူတူလုပ်ကြရမယ်”

ထိုညဂရက်ချာအိပ်နေစဉ် ပီယေးကသားရေကြိုးများနှင့် သင်တန်းပေးရန်ကိရိယာတစ်ခုကိုလုပ်သည်။ အနည်းငယ်သာအိပ် ပြီးအာရုဏ်တက်တွင်ထသည်။ မနက်စာကိုခပ်သုတ်သုတ်စားပြီး

သားမက်၏နှစ်လုံးပြုပေးတောင်းကြီးကို ဆေးကြောသန့်စင်သည်။

ဂရက်ချင်ကမနက်စာအဖြစ် သစ်သီးများစားနေစဉ်သူက သင်တန်းပေးကိရိယာနှင့်သေနတ်ကိုယူကာ အပြင်သို့ထွက်သည်။ အိမ်နောက်ဘက်ကိုက်(၅၀)မှဝေးသောပစ္စည်းသိုလှောင်ရုံလေးထဲ သို့ဝင်သည်။

သစ်သားစားပွဲကြီးတစ်လုံးကို နောက်ဘက်နံရံအနီးသို့ရွှေ့ သည်။ စားပွဲနှင့်နံရံကြားတွင်တစ်ယောက်ရပ်စာသာချန်ထားသည်။ စားပွဲပေါ်သေနတ်တင်ပြီး သေနတ်နှင့်မျက်လုံးတစ်တန်းတည်းရှိ သည်အထိ ကိုယ်ကုန်းကြည့်သည်။ သေနတ်ပြောင်းကတဲတံခါး ပေါက်သို့တန်းနေသည်။ အမြင့်ကမူလူတစ်ယောက်စာ၊ စောင်းမျှဖြင့် သည်။ သေနတ်ပစ်လိုက်လျှင် တံခါးဝမှမည်သူမျှလွတ်စရာမရှိ ကျည်ဆံတစ်တောင့်တည်းကပင်လျှင် တံခါးဝမှလူအားမပြန်လမ်း သို့ဖြတ်လမ်းကပို့ပေးလိမ့်မည်။

သေနတ်မှကျည်ဆံနှစ်တောင့်ကိုထုတ်ပြီး ဘေးတွင်ချသည် ထို့နောက်တူသံနှင့်ကြိုးကိုယူပြီး ဂရက်ချင်၏သင်တန်းကိရိယာကို စားပွဲနောက်တွင်တပ်ဆင်တော့သည်။

သူပြန်လာချိန်တွင် အိမ်ရှေ့ခြံထဲသို့ဂရက်ချင်ရောက်နေ သည်။ မျောက်မလေးကလက်နှင့်ထောက်၍ ဆင်ဝင်လက်ရန်းပေါ် သို့ခုန်တက်လာသည်။ ကြိုးတန်းလျှောက်သလိုလျှောက်ပြသည်။ ပီယေးကလက်ခုပ်တီးခိုးကျူးသည့်အခါ သွားဖြဲပြသည်။

“တော်တယ်သမီး... လူတွေသဘောကျဖို့နဲ့ ပညာကိုသင် ယူဖို့သိပ်စိတ်အားထက်သန်တဲ့သမီး... ခုနှင့်ဘဝမှာအကောင်း ဆုံးပြကွက်တစ်ခုကို သင်ယူရတော့မယ်”

ပီယေးကလက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။ သူမကောအရှင်သ ခင်ပါ ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်စေမည့်ပြကွက်တစ်ခုရှိနေပြီကို သီးသည့် အလားအပြေးလျှောက်လာသည်။

တဲအတွင်းရှိသင်တန်းကိရိယာကို တပ်ဆင်ရသည့်အခါ သူမမှာငိုက်တားတက်ကြွလာသည်။ ပီယေးကနောက်ဆုတ်ရပ်ပြီး လက်မြောက်တီးကာ လက်ကိုမြောက်ပြလိုက်သည်။ ငြိမ်နေရန်အချက်ပေးပုံကိုတော့ သူမနှစ်ရှည်လများကသင်ယူခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ပီယေးကနေရောင်ကျပြီး တောက်ပနေသည့်တပေါက်ဝတွင်ခဏရပ်နေသည်။ နဖူးမှအေးတို့ကိုလက်ခံနှင့်သုတ်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဂရက်ချင်ရေ သိပ်ကိုဒဏ်ခံရပြီးကြာမယ့်သင်တန်းတော့စပြီ”

တစ်ရက်တာအဆုံးတွင်မူ ပီယေး၏ကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် ပထမအတားအဆီးကိုဂရက်ချင်ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့သည်။ နှစ်လုံးပြုသေ့နတ်မှာသူမလုပ်ဆောင်ရမည့်ပြကွက်၏ တစ်စိပ်တစ်ပိုင်းဖြစ်ကြောင်းနားလည်ကာ ကျည်ရိုက်တံဖျောက်ကန်မြည်သည်အထိခလုပ်ကိုဆွဲတတ်ခဲ့သည်။

ဒုတိယနေ့တွင်တော့ မည်သည့်အချိန်၊ မည်သည့်အခြေအနေမျိုးတွင် မောင်းဖြုတ်ရမည်ကိုပါ ဂရက်ချင်သိသွားသည်။ တတိယနေ့အကုန်ဝယ် ကြိုးသိုင်းကိရိယာမပါတော့ပဲ ဂရက်ချင်ကတဲအပြင်မှတဲခါးကိုဖွင့်လိုက်သည်နှင့် မောင်းဖြုတ်ရန်သိနားလည်ချေပြီ။ အလိုလိုတုန့်ပြန်မှုနဲ့လုပ်နိုင်အောင်နောက်တစ်ရက်တော့ ထပ်သင်ရန်ပီယေးစိတ်ကူးမိသည်။

နောက်ဆုံးအပြီးသတ်နေ့ဝယ် အမှားအယွင်းမရှိပဲသင်သလိုဖြစ်လာသည်။ ဤတဲလေးမှာသူမတစ်ဦးတည်းတဲတဲခါးဖွင့် လူတစ်ယောက်ရောက်လာသည်ကိုစောင့်ရမည့်နေရာအဖြစ် ဂရက်ချင်သိလျက်ရှိသည်။ ထို့နောက်သေ့နတ်ဆီသို့လက်ကမ်းမောင်းဖြုတ်ရပါမည်။

သူမက အမှားအယွင်းမရှိပဲအကြိမ်ကြိမ်လုပ်ပြနိုင်ခဲ့သည်

လုံးဝစိတ်ကျေနပ်မှ ဂရက်ချင်အားပီယေးကအိမ်ထဲသွင်းပြီး ကားနှင့်ဒေးဗစ်တို့ယာခင်းသို့ထွက်ခဲ့သည်။

ပီယေးရောက်လာချိန်၌ နှာခေါင်းယောင်ကိုင်းနေသောဒေးဗစ်ကခြံထဲတွင်ရှိနေသည်။

“ခင်ဗျားပြန်ထွက်သွားစမ်းဗျာ”

ပီယေးက ကားပြတင်းပေါက်မှခေါင်းပြုထွက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တောင်းပန်ဖို့လာတာပါ ဒေးဗစ်”

“မလိုဘူး”

“မင်းကိုအပြစ်တင်လို့မရဘူးလို့ တွေးမိလို့ပါ”

“ဒါဆိုလည်း ကားလှည့်ကျွေးပြီးပြန်ပေတော့”

ပီယေးကခေါင်းခါသည်။ မျက်လုံးများက ကြေကွဲနေသယောင်ရှိသည်။

“မင်းငါ့ကိုနှင့်ထုတ်ပိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်ဒေးဗစ်၊ ငါပြောစရာရှိတာကိုမပြောရရင် စိတ်ချမ်းသာမှာမဟုတ်ဘူး. . မင်းငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါလို့ပြောချင်တယ်”

ဒေးဗစ်၏အကြည့်မှ အေးစက်မာကြောမှုလျော့ပါးသွားကြောင်းပီယေးမြင်လိုက်သည်။

“ဒေးဗစ်. . ကြင်နာမှုဆိုတာကိုမင်းယုံပါတယ်၊ မင်းကြင်နာသနားတတ်တာလဲငါသိတယ်. . ငါဟာကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်မငြိမ်းအေးနိုင်တဲ့အဖိုးကြီးပါ. . မင်းဒါကိုသဘောမပေါက်နိုင်ဘူးလား”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားဒီလိုသဘောမျိုးနဲ့လာလိမ့်မယ်လို့မတွက်ခဲ့မိဘူး”

“ငါရောက်လာပြီလေ. . ငါ့ကိုမင်းခွင့်လွှတ်ဖို့ပဲလိုတော့တယ်. . ခွင့်လွှတ်မယ်မဟုတ်လားကွာ”

ဒေးဗစ်စိတ်ညွတ်လာပြီကို ပီယေးကသူ၏ခံစားမှုအမှန်၊ နှာနှာပေါ်တွင်မပေါ်လွင်ရန် ထိန်းထားရသည်။

“ငါဘာမှပြောစရာမရှိတော့ပါဘူးကွာ တရားရုံးမှာတုံးက
တော့. . ငါသမီးနဲ့မြေးသေတာကိုပဲ တွေးကြည့်လို့ရတာ”

“ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်ဗျာ”

“တစ်ယောက်ယောက်ပေးဆပ်ရမယ့် အဖြစ်မျိုးတစ်ခုပါ
ပဲ. . မင်းကစိတ်အထိန်းနိုင်ဆုံးလူပဲ. . ငါကတော့ရှုရှုခိုက်ခိုက်လုပ်
ခဲ့မိတယ်. . ဒါအတွက်စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး အတော်ကိုစိတ်မငြိမ်ခဲ့
ကြဘူးလို့ထင်ပါတယ်. . ဒါပေမယ့်တံတားအောက်ကဖြတ်သွားပြီး
တဲ့ရေကို ပြန်ယူလို့မရပါဘူး. . ရနိုင်လို့လား”

“မရဘူး. . မင်းလည်းမရနိုင်ဘူး. . ရေစီးနဲ့အတူပါသွား
ရမှာပဲ. . ငါ့စိတ်တွေသိပ်ပင်ပန်းနေပြီဒေးတစ်. . တို့နှစ်ယောက်ကြား
အမုန်းပွားရင်းနဲ့လည်း ငါထွက်မသွားနိုင်ဘူး”

“ကျွန်တော်တို့ဟာ အိမ်နီးချင်းကောင်းတွေပဲလို့ ကျွန်တော်
တို့ပြန်အမှတ်ရဖို့ကြိုးစားကြရမယ် ကျွန်တော်လည်းဒီလိုပဲအမှတ်
ရနေပါမယ်”

“မင်းစိတ်ထဲက စစ်မှန်တဲ့ခံစားမှုကိုပြောပြနိုင်လောက်
အောင်မင်းတော်ပါတယ်. . ဒါနဲ့. . မင်းငါ့ကိုတစ်ခုလောက်ကူညီစေ
ချင်တယ်. . ဒါအတွက်ပိုက်ဆံလည်းပေးမှာပါ”

“ကူညီရမယ်. . ဟုတ်လား”

“ငါဒီဝစ်ကပ်ကားကို ဗင်ကားလိုပုံပြောင်းမလို့. . ငါနဲ့
ဂရက်ချင်တို့လေလွင့်တော့မယ်. . တို့စားဖို့သောက်ဖို့အတွက်ပြပွဲ
တွေနေရာတွေရှိပါသေးတယ်. . ဒီကားကြမ်းပြင်ကို နေလို့ထိုင်လို့
ရအောင်ပြင်တဲ့အခါ အကူအညီလိုတယ်၊ ငါထွက်မသွားခင်ငါ့ကိုမင်း
ကူညီလုပ်ပေးတာအတွက်ဂုဏ်ယူမိမှာပါ”

“ကျွန်တော်”

“လုပ်ခကောင်းကောင်းပေးမှာပါ. . နောက်ပြီးငါထွက်

သွားပြီးနောက် တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာလိပ်ခဲတင်းတင်းဖြစ်ခဲ့တာ
တွေပျောက်သွားလိမ့်မယ်. . ကားပေါ်မှာငါနဲ့ဂရက်ချင်တို့စတဲဘုနေ
ကြတဲ့အခါ မင်းကူညီခဲ့တာတွေတွေ့ပြီး တို့နှစ်ယောက်ဟာအိမ်နီး
ချင်းကောင်းတွေ ယောက်ျားတွေလိုပြန်သတိရနိုင်တာပေါ့ကွာ”

ဒေးဗစ်အားဖမ်းစားနိုင်ပြီဟု ပီယေးသိနေသည်။ လုံးဝသံ
သယမရှိ။

“မင်းစဉ်းစားဖို့လိုတယ်ဆိုတာငါသိပါတယ် ငါ့ဆီကိုမင်း
တစ်ယောက်ထဲလာဖို့မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒီလိုမျိုး”

“ငါအပြစ်မမြင်ပါဘူး ငါလည်းပဲမင်းနေရာကိုတစ်ယောက်
ထဲကယ်လာသင့်မလဲ. . မင်းဆီမှာအလုပ်လုပ်တဲ့ဟာလေဂျွန်ကို
ပါခေါ်ခဲ့. . သူ့ကိုတို့လိုအပ်လာလိမ့်မယ် သူ့ကိုလည်းငါလုပ်ခပေး
မယ်. . ငါ့ကားကိုတကယ်ကားအိမ်လိုဖြစ်သွားဖို့ ငါ့ကိုမင်းတို့ကူညီ
ကြပါ”

“ကျွန်တော်တို့ နည်းနည်းအလုပ်ရှုပ်နေတယ်”

ပီယေးကနွမ်းလှစွာပြောလိုက်သည်။ ဒေးဗစ်အားအတန်
ကြာဝိုင်ကြည့်သည်။ ထို့နောက်သက်ပြင်းချသည်။

“ကောင်းပြီလေ တခြားတစ်ယောက်ရှာလို့ရနိုင်ကောင်း
ပါတယ်. . ဒီကိုငါလာတာရှုလို့ပဲဖြစ်မယ်. . ငါဘယ်လောက်စိတ်
မကောင်းဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ မင်းသိစေချင်လို့ပါ။ နောက်ဆုံးဒီမှာနေ
ရတဲ့အချိန်မှာ စိတ်သက်သာစရာတစ်မျိုးမျိုးပြန်တွေ့ကြည့်လို့ရ
ချင်တယ်၊ အဖိုးကြီးတစ်ယောက်အဖို့ ပြန်ပြောင်းသတိရစရာတွေ
လိုအပ်လိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်”

ပီယေးကကားစက်နီးလိုက်သည်။

“နေဦး. . နေဦး ကျွန်တော်လည်းပဲဒီလိုအမှတ်ရစရာမျိုး
လိုအပ်လိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်. . မိုးရွာတဲ့ညကအဖြစ်မျိုး ကျွန်တော်

အတွက်လုံလောက်သွားတာတော့ ဘုရားသခင်သိပါတယ် ကျွန်
တော်တို့သိပ်လည်းအလုပ်များတာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆိုမနက်ဖန်မနက်လာမလား ဒေးဗစ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟာလေကိုလည်း သေသေချာချာခေါ်ခဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ကျေးဇူးပဲဒေးဗစ်. . ရင်ထဲကကိုကျေးဇူးတင်တာပါ”

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ပီယေးကအာရုဏ်တက်ချိန်
မှာပင် အိပ်ယာမှထသည်။ မနက်စာကိုတက်သုတ်ရိုက်စားသည်။
တဲအတွင်းရှိနှစ်လုံးပြူးသေနတ်ထဲသို့ ကျည်ဆံနှစ်တောင့်ထည့်သည်
သေနတ်ပြောင်းကိုတဲတဲခါးဝနှင့်တည့်နေအောင် ဂရုတစိုက်ထား
သည်။ ထို့နောက်မောင်းနှင်ချက်စလုံးတင်ပြီး တဲအတွင်းမှပြန်ထွက်
ခဲ့သည်။

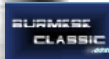
တက်နေ၏အပူရှိန်က နှင်းများနှင့်မြူများကိုပျောက်ကွယ်
သွားစေသည်။ ဖိုမားကလေးများအော်ဟစ်နေကြပြီး ပီယေးကသစ်
သားများလွှဲတိုက်ဖြတ်ပြီး အိမ်ဘေးတွင်ချကာလမ်းပေါ်သို့လှမ်းမျှော်
ကြည့်သည်။ (၉:၄၅)နာရီတွင် ဒေးဗစ်၏အဖြူနှင့်အနီကြားပစ်ကပ်
ကားကိုမြင်လိုက်ရသည်။ အာခေါင်ခြောက်လာသည်။ ဦးနှောက်ထဲ
တွင်တဒိန်းဒိန်းမြည်သံကြားလာရသည်။

“ဂရက်ချင်”

မျောက်မလေးကမော့ကြည့်သည်။ သူကလေးကပီယေး၏
ခြေထောက်ကြားမှဝင်လိုက်ထွက်လိုက်လုပ်ရင်း လွှစာစုံစိုစိုများ
ကိုကိုင်လျက် လက်ကိုစုပ်လိုက်လုပ်နေသည်။

ပီယေးကဂရက်ချင်၏လက်တစ်ဘက်ကိုဆွဲပြီး အိမ်ကိုပတ်
ကာစတိုတဲဆီသို့သွားသည်။ ဂရက်ချင်အားတဲထဲသို့ အသာတွန်း
သွင်းပြီးတဲခါးပိတ်ထားလိုက်သည်။ တဲခါးကိုမှီရပ်ရင်းကအသစ်

ဖော်မြွန်စာပေ

ပြင်းပြင်းရှူနေမိသည်။

လွှဲတိုက်ရာသို့ပီယေးပြန်ရောက်ချိန်တွင် ဒေးဗစ်၏ကားက
လမ်းမကြီးမှဆင်းလာပြီဖြစ်သည်။ ကားထဲတွင်ဒေးဗစ်နှင့်ဟာလေ
သားကောင်နှင့်သက်သေ၊ ဒေးဗစ်သေရခြင်းမှာပီယေးနှင့်မဆိုင်ပဲ
အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသော မတော်တဆဖြစ်မှုဟုနောင်တွင်
ဟာလေကသက်သေခံလိမ့်မည်။

ဒေးဗစ်ကောင်လေး. . မတော်တဆဖြစ်မှုဆိုတာတွေကို
မင်းတစ်ဝက်တစ်ပျက်လောက်ပဲသိတာပါကွာ ဒီမနက်တော့မင်းကို
တို့ကောင်းကောင်းပညာပေးမှာပါ. . ဟုပီယေးကတွေးနေမိသည်။

“ဂွတ်မောနင်း. . ပီယေး”

ပီယေးကကားထဲမှ လူရွယ်နှစ်ဦးအဆင်းကိုစောင့်သည်။

“ဂွတ်မောနင်း. . ဒေးဗစ် နေကောင်းတယ်နော်ဟာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေးဗစ်နှင့်ဟာလေက လွှဲဆွဲခဲဘေးတွင်ရပ်လိုက်ကြသည်။

“ခင်ဗျားကလုပ်ငန်းတောင်စထားပြီပဲ”

ပီယေးကခေါင်းညိတ်သည်။

“ပစ်ကပ်ရဲ့နောက်မှာအိပ်လိုဟာမျိုးတပ်မယ်၊ အိပ်စင်နဲ့
ရေနံဆီမီးဖိုထားဖို့လည်းလုပ်ရမယ်”

“ကျွန်တော်တို့ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ ပီယေး”

“ငါနဲ့ဟာလေတို့က စိပ်ပြီးသားသစ်သားတွေကို ကားဆီ
သယ်သွားမယ်၊ မင်းကကျန်တာတွေလွှဲတိုက်ဖြတ်ပေးပေါ့”

ဟာလေကကားပေါ်တက်ပြီး အိမ်ဘေးကာအနေအထား
အိုးဖြတ်ထားပြီး သုံးထပ်သားပြားကိုပီယေးထံမှလှမ်းယူသည်။

“ဒေးဗစ်”

“ဟုတ်ကဲ့. . ပီယေး”

“မင်းလွှဲမဖြတ်ခင်၊ ပြုတ်တုနဲ့ညှပ်ထားရင်ကောင်းမယ်. .

ဖော်မြွန်စာပေ

www.burmeseclassic.com

အိမ်နောက်ဖေးကစတိုထဲမှာရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေးဗစ်ကအိမ်ကိုပတ်ပြီးပျောက်သွားသည်။

ပီယေးက... သစ်သားပြားကိုကားပေါ်ဆက်မတင်သေး

ပဲမောဟိုက်သလိုအသက်ရှူနေသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဦးလေး”

“အပူရှိန်ပြင်းလွန်းလို့ပါကွာ မူးလဲတော့မလားလို့တောင်
အောက်မေ့မိတယ်”

အလွန်ကိုရှည်ကြာလှသောအချိန်ပင်၊ အချိန်ကကုန်ခဲ့လှ
သည်။ ကျောရိုးထဲတွင်စိမ့်ကနဲဖြစ်သွားသည်။ ခြေသံကိုကြားရသည်
နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သက်ရှိထင်ရှားဒေးဗစ်ကဖြုတ်တူ
ကိုင်လာနေသည်။

“ခင်ဗျားပြောတဲ့နေရာကပဲတွေ့တယ် ခင်ဗျားရဲ့ရွှေ
ပြောင်းနိုင်တဲ့ဒီဇင်ခဲဟော်တယ်အခန်းကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ဆောက်နေ
တဲ့ဝင်မရှုပ်နိုင်အောင် မျောက်မလေးကိုတဲထဲသွားပိတ်ထားတာ
ခင်ဗျားစိတ်ကူးကောင်းလှတယ်”

ပီယေးမှာဘေးသို့ခြေတစ်လှမ်းမျှ ယိုင်သွားသည်။ ယုံကြည်
နိုင်စရာမရှိ၊ ဖြစ်နိုင်စရာမရှိ၊ သေနတ်ကိုမောင်းမတင်ခဲ့၍လော၊
သူ့ဂရုတစိုက်တင်ခဲ့သည်ကို ကောင်းကောင်းမှတ်မိသည်။ သူ့စိတ်အ
မှတ်မှားခြင်းလော၊ တခြားဘာမှမဖြစ်နိုင်မိမိစိတ်တွေလွတ်ကုန်ပြီ
လော။

ပီယေးကအာလုပ်သံတစ်ချက်ထွက်ပြီး စတိုထဲဆီသို့တဟုန်
ထိုးပြေးသွားသည်။ ပါးစပ်မှပြစ်တောက်ပြစ်တောက်ပြောရင်း
တဲတဲခါးကိုဖွင့်လိုက်သည်။

သေနတ်မီးပွင့်ပေါက်ကွဲသံကို မြင်လိုက်ကြားလိုက်ရသည်
တဲခါးပေါက်မှနေ၍ မပြန်စခန်းသို့ဖြုတ်လမ်းမှသူ့နောက်ပြန်လာ

ရင်းလိုက်စေသည်။ တွန်းအားဒဏ်ကိုခံစားရမိသွားသည်။

ဒေးဗစ်အသက်ရှင်ရခြင်းအတွက် ဖြေရှင်းချက်ကမူအ
နည်းဆုံးတော့ မျောက်တစ်ကောင်၏စိတ်ထဲမှာပင်အလွန်ရှင်းလှ
သည်။ ဂရုတစိုက်သည်တုံးမဟုတ်ပါသူ့အားသင်ထားသည့်အတိုင်း
တိကျစွာလိုက်နာတက်ပါသည်။ သူ့၏လုပ်ဆောင်ချက်မှာအမှားမရှိ
တိကျလှသည်။

ဂရုတစိုက်ကပီယေးတစ်ဦးတည်းကိုသာ တံခါးဝရောက်
လာချိန်အားစောင့်မျှော်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ပီယေးရောက်လာမှသာ
သေနတ်မောင်းကိုဖြုတ်ရန်သင်ထားသည့်အတိုင်း မောင်းဖြုတ်ချ
လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဘသက်ဆွေ

